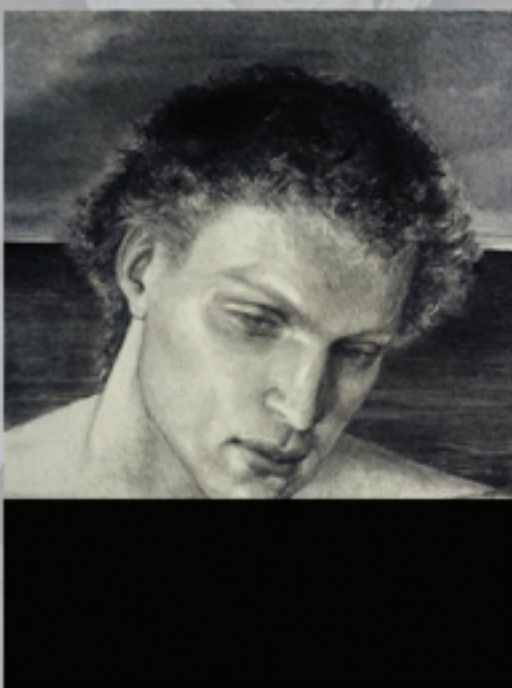

Ελένη Σεμεριζίδου

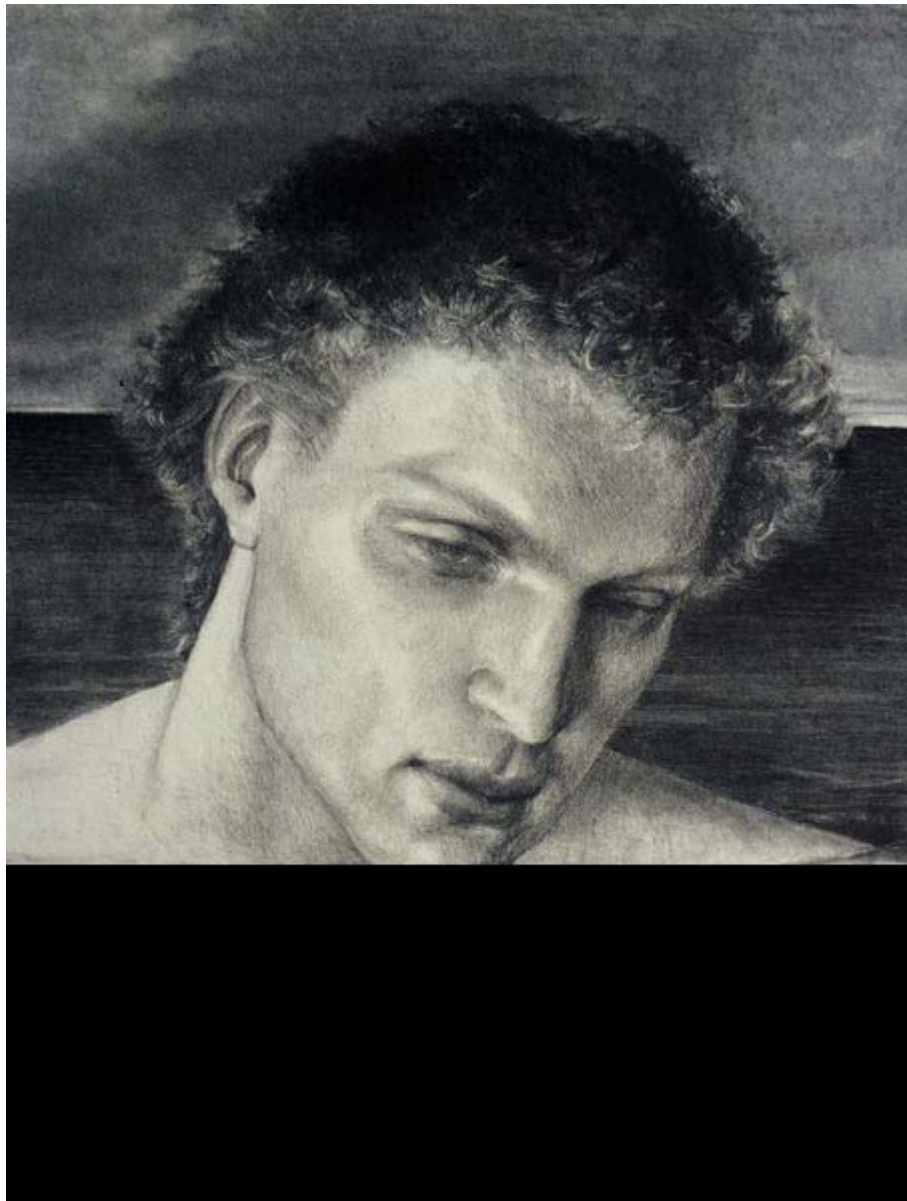
“Ο Ροδόσταυρος”

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

«Ο Ροδόσταυρος»

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

*«Σε όλους τους Λεονάρντο ντα Βίντσι αυτής της ζωής,
που πιστεύουν πως τα δάκρυα προέρχονται από την καρδιά,
το κέντρο όλων των συναισθημάτων ... »*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ανέκαθεν πίστευε ότι το κακό μάτι – malocchio – υπάρχει στ’ αλήθεια. Απλώς, η σύγχρονη δυτική κουλτούρα έχει καταστείλει σε τέτοιο βαθμό όλη τη γνώση γύρω από αυτό, που τα αποτελέσματά του μας καταβάλλουν. Άλλωστε, οι δύο μεταχριστιανικές ιδεολογίες, καπιταλισμός και κομμουνισμός, είχαν - και εξακολουθούν να έχουν - ως βασικό τους «καύσιμο» τον φθόνο. Ο φθόνος αποτελούσε από πάντα γνώρισμα «επιβίωσης» για τα συστήματα αυτά ή, μάλλον, οικονομικό γνώρισμα ...

Προχωρούσε στον πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο της πόλης και σκεφτόταν ότι οι άνθρωποι δεν έχουνε καμιά άμυνα ενάντια στο κακό μάτι, επειδή ολόκληρη η κοινωνική ηθική έχει τις ρίζες της στο φθόνο. «Τουλάχιστον, οι Ασιάτες έχουν και τα φυλαχτά τους!», μονολόγησε από μέσα του. «Ενώ εμείς; Εμείς οι άνθρωποι της Λογικής;». Η δεκαετία του ’80 δεν ήταν η δεκαετία της απληστίας, αλλά του φθόνου. Οι μειοψηφίες ζήλευαν την πλειοψηφία, οι φτωχοί τους πλούσιους, οι εθισμένοι τους υγιείς, οι γυναίκες τους άντρες, οι μαύροι τους λευκούς, αλλά και οι πλούσιοι ζήλευαν τους φτωχούς για την ανεμελιά τους, οι υγιείς ζήλευαν τους εθισμένους για τις απολαύσεις τους, οι άντρες τις γυναίκες, όπως πάντα, οι λευκοί τους μαύρους για την ζωντανή κουλτούρα τους.

Κάποτε ένας φίλος του, ψυχίατρος, του είχε πει ότι το αντίθετο του βλέμματος της αγάπης δεν είναι το βλέμμα του μίσους, αλλά αυτό του φθόνου, της παθητικότητας, το βλέμμα που δίχως ζωή μέσα του έλκεται σαν βαμπίρ από τις ζωές των άλλων. Μια στείρα γυναίκα βλέπει ένα όμορφο νεογέννητο μωρό, το υμνεί στους ουρανούς, αλλά τα λόγια της εννοούν το αντίθετο από αυτό που λένε. Δίχως και η ίδια να το γνωρίζει, το προσηλωμένο βλέμμα της διεισδύει στην αύρα του βρέφους. Στο τέλος της μικρής αυτής διάλεξης που είχε δώσει μπροστά του, αναφέρθηκε και στη γλώσσα του σώματος, λέγοντας πως εκλαμβάνουμε το σώμα μας ως αδυναμία και δεν υποψιαζόμαστε την ισχύ του, τη δύναμή του να ελκύει τον έρωτα ή να προκαλεί την ασθένεια – ακόμα και τον θάνατο ...

«Ευνοϊκά μέτρα για μισθωτούς και συνταξιούχους, επιχειρήσεις ... »

Πλησίασε την εφημερίδα που κρεμόταν από ένα μανταλάκι στο περίπτερο και έριξε μια γρήγορη ματιά στους κύριους τίτλους:

«Συγκλονίζει το βίντεο της φρίκης»

«Πρόγραμμα “Δικαιώματα του ανθρώπου, διεθνή και εσωτερική έννομη τάξη”»

«Στους 19 οι νεκροί από την πυρκαγιά στο ορυχείο»

«Προβληματισμοί για την πορεία της ρουμανικής οικονομίας»

«Σύντομα η απόφαση για την τύχη των δύο Γάλλων δημοσιογράφων»

Ο περιπτεράς τού χαμογέλασε, καλημερίζοντάς τον πρώτος, μολονότι εκείνος, μετά από μια μικρή αμφιταλάντευση, αποφάσισε στο τέλος να αποχωρήσει από τον «Ναό του Τύπου», χωρίς να «αποσπάσει» τίποτα από τους «θησαυρούς» του. Αυτό που του έκανε, όμως, την μεγαλύτερη εντύπωση ήταν ότι ο γηραιός αυτός άντρας δεν άλλαξε καθόλου τη συμπεριφορά του απέναντί του, όπως είθισται να κάνουν γενικώς οι πωλητές, όταν αντιλαμβάνονται ότι τα προϊόντα τους δεν ελκύουν τους αγοραστές. Αντιθέτως, τον χαιρέτησε ξανά αυτός πρώτος με ένα πολύ θερμό και πλατύ χαμόγελο, συνοδευμένο και από την φράση: «*Να πας στο καλό, παλικάρι μου!*», πριν καλά-καλά εκείνος προλάβει να αρθρώσει μια λέξη!

Ναι! Αυτό αποτελούσε πλέον γεγονός αδιαμφισβήτητο! Δεν ήταν ένα τυχαίο μεμονωμένο περιστατικό, αλλά η ίδια η αλήθεια! Γεννούσε έντονα τη συμπάθεια των ανθρώπων, ακόμη και όταν δεν έκανε τίποτα ο ίδιος του για να την αποκτήσει! Οι άνθρωποι, οποιουδήποτε φύλου και ηλικίας, αρέσκονταν να τον κοιτάζουν και να του χαμογελούν εγκάρδια! Ήταν πια αδύνατον να μπει κάπου, σε κάποια αίθουσα, σε κάποιο γραφείο, σε κάποιο χώρο και να μην πέσουν όλα τα βλέμματα επάνω του! Δεν ήταν, όμως, βλέμματα φθόνου – κάθε άλλο! Δεν ήταν παράξενο αυτό; Δεν ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με όσα σκεφτόταν τόση ώρα, προχωρώντας; ...

Από το τζάμι της βιτρίνας ενός καταστήματος υποδημάτων, κοίταζε το είδωλό του. Η εμφάνισή του πάντα η ίδια. Λες και είχε σταματήσει στην ηλικία των είκοσι ετών, ενώ, πριν από λίγες ημέρες, είχε μπει δυναμικά πια στα τριάντα και κάτι χρόνια της ζωής του. Όχι! Όχι! Δεν ήταν αποτέλεσμα ναρκισσισμού αυτό που έβλεπε! Αυτή η ψηλή, λεπτή και ευχάριστη εμφάνισή του. Αυτό το γοητευτικό χαμόγελό του! Αυτά τα όμορφα γλυκά του μάτια, που μέσα τους έβρισκε «καταφυγή» όλη η καλοσύνη, η αγάπη και το ενδιαφέρον για τους άλλους! Και να ήταν μόνο αυτά! ...

Πήρε μια βαθιά αναπνοή και συνέχισε να κοιτάζει τον εαυτό του στο τζάμι της βιτρίνας. Ήταν, επιπλέον, ένας εξαιρετικός γλωσσολόγος! Μιλούσε, χωρίς το παραμικρό ίχνος ξενικής προφοράς, τα αγγλικά, γαλλικά, ιταλικά και γερμανικά. Επίσης, είχε φοβερό ταλέντο στη μουσική, ενώ οι αποδόσεις του στο πιάνο προκαλούσαν τα ενθουσιώδη χειροκροτήματα, κάθε φορά που τα λεπτά μακριά του δάχτυλα άγγιζαν αισθαντικά τα πλήκτρα. Η δυνατότητά του να αυτοσχεδιάζει είχε εντυπωσιάσει όλους τους δασκάλους του στο ωδείο. Η καλλιτεχνική του φύση, όμως, δεν εξαντλούνταν μόνο στη μουσική, αλλά προχωρούσε και στον χώρο της ζωγραφικής. Έκρυβε μέσα του μια εκπληκτική ικανότητα να αναπαράγει στον καμβά την αληθινή λάμψη των πολύτιμων λίθων, και αυτό τον καθιστούσε ζωγράφο σπάνιας ικανότητας. Η μαεστρία με την οποία χρησιμοποιούσε ταυτόχρονα και τα δυο του χέρια ήταν πηγή θαυμασμού για όσους τον γνώριζαν. Μπορούσε να γράφει ένα ποίημα με το ένα χέρι, την ίδια στιγμή που με το άλλο ολοκλήρωνε ένα υπηρεσιακό έγγραφο. Ο μπρούντζος στα χέρια του γινότανε χρυσάφι και η πέτρα διαμάντι! Η γοητευτική του προσωπικότητα ήταν τέτοια που τον έκανε ευπρόσδεκτο σε κάθε σπίτι και όλοι ήθελαν διακαώς να τον φιλοξενήσουν. Στα φιλικά τραπέζια, η «δημοτικότητά» του οφείλονταν στην δεινότητά του σαν αφηγητή, στην οικειότητα που αμέσως δημιουργούσε σε όποιον βρίσκονταν κοντά του. Μιλούσε με έντονα συναισθήματα για γεγονότα που είχαν συμβεί εκατοντάδες χρόνια πριν, κάτι που έδινε την εντύπωση ότι ο ίδιος ήταν παρών. Ήταν λες και δεν είχε γεννηθεί ποτέ, δεν θα πέθαινε ποτέ και, ωστόσο, ήξερε τα πάντα!

Έμοιαζε με ένα αστέρι που, όσο πιο σκοτεινός ήταν ο «ουρανός», τόσο περισσότερο εκείνο «έλαμπε». Και ήταν, πράγματι, μεγάλο το «σκοτάδι» του ευρωπαϊκού στερεώματος, σε αντίθεση με τη δική του τρομερή «λαμπρότητα».

Παρόλη, όμως, τη «μυστηριώδη λάμψη» του, η «ανωνυμία» ήταν το σύνθημά του. Ενώ είχε μάθει να γνωρίζει όλους τους ανθρώπους, ο ίδιος κρατούσε τον εαυτό του άγνωστο σε όλους. Αυτό, βέβαια, δεν σήμαινε ότι κρατούσε απόσταση από τον κόσμο – κάθε άλλο! Ανακατεύονταν ελεύθερα με όλες τις κατηγορίες ανθρώπων, υποβάλλοντας τον εαυτό του σε όλες τις συνηθισμένες υποχρεώσεις της ζωής και υπακούοντας τους νόμους. Η μόνη μυστικότητα του αφορούσε την ασυνήθιστη γνώση του και τις δυνάμεις του. Αλλά και αυτό το έκανε από ταπεινότητα, έλλειψη διάθεσης αυτοπροβολής και υπεροψίας. Σε όλα τα πρόσωπα και τα πράγματα αναζητούσε την πνευματική τους ουσία, τη φλόγα, τη φωτιά που έκρυβαν μέσα τους. Αυτή τη τελειότερη και ανόθευτη αντανάκλαση που δίνει ζωή ή οδηγεί στο θάνατο τον κάθε άνθρωπο και το κάθε υλικό σώμα. Αυτός, λοιπόν, ο «σπινθήρας της ζωής» των άλλων, έμοιαζε να είναι το «ελιξίριο» της δικής του νιότης, του ακατάπαυστου ενθουσιασμού του και της ακαταπόνητης θέλησής του.

Ναι! Ναι! Η θέληση! Η θέλησή του ήταν παροιμιώδης! Ήταν σαν να λειτουργούσε σε τέλεια αρμονία με την παγκόσμια θέληση! Τα αποθέματα της θέλησής του δεν εξαντλούνταν ποτέ! Η θέλησή του ενώνονταν με τη μεγάλη θέληση της φύσης και τα αποτελέσματα ήταν εκπληκτικά! Ό,τι όνειρα έκανε, ό,τι στόχους έβαζε, ακόμη και η πιο τρελή επιθυμία του πραγματοποιούνταν μέσα στο πλαίσιο αυτής της θέλησης, που δεν άφηνε τίποτα να μείνει ανεκπλήρωτο! Σ' αυτό, βέβαια, τον βοηθούσε και η δύναμή του! Η αλήθεια είναι ότι και σωματικά και ψυχικά χαρακτηρίζονταν για την ευρωστία του...

Έκανε ένα βήμα, παραπατώντας πάνω στο πόδι μιας κυρίας, που στεκόταν ακριβώς από πίσω του, και κοίταζε την ίδια βιτρίνα υποδημάτων. Μάλλον ενδιαφερόταν να αγοράσει κάποιο ζευγάρι παπούτσια για τον άντρα της ή για τον γιο της. Από τον μορφασμό του προσώπου της κατάλαβε πως την πόνεσε αρκετά. Άλλωστε, είπαμε, η δύναμη δεν του έλειπε! Μόλις, όμως, αυθόρμητα ακούμπησε απαλά το ωραίο χέρι του επάνω στον ευτραφή ώμο της, σε μια προσπάθεια να την ανακουφίσει και να «εξιλεωθεί» για τον πόνο που της προκάλεσε άθελά του, εκείνη γλύκανε στη στιγμή και ασυναίσθητα άγγιξε το χέρι του σε ένδειξη τρυφερής συγκατάβασης και συγχώρεσης.

- «Χίλια συγγνώμη! Σας πόνεσα πολύ;». Η αισθαντικότητα της φωνής του μάγευσε, ακόμη πιο πολύ, την άγνωστη κυρία.
- « Ω! Μα δεν πειράζει, νεαρέ μου! Εσύ να είσαι καλά! Δεν είναι τίποτα! ».

Συνέχισε το ανέμελο σουλατσάρισμά του, κοιτάζοντας τις βιτρίνες των καταστημάτων και διεισδύοντας, όλο και περισσότερο, στις μύχιες σκέψεις του. Ναι! Μάλλον αυτή είναι η εξήγηση που θα έδινε στον εαυτό του! Διέθετε θετική αύρα! Οι άνθρωποι τον συμπαθούσαν, από την πρώτη στιγμή, γιατί δημιουργούσε γύρω του ένα ωραίο «μαγνητικό πεδίο» που τους έλκυε και τους γοήτευε. Ίσως και αυτή η δύναμη που απέπνεε να λειτουργούσε ως τονωτική ένεση και για τους ίδιους. Ένιωθαν ότι οικειοποιούνται κάτι από τη δύναμή του. Τελικά, στους ανθρώπους μπορεί και να άρεσε που ήταν δυνατός! Η δύναμη κρύβει μέσα της μια μαγεία που δεν αφήνει κανέναν ασυγκίνητο. Άλλωστε, οι μάγοι, σε όλες τις εποχές, γινόταν αντικείμενο θαυμασμού για τις αποκρυφιστικές τους τάσεις και για την υπερβατικότητά τους. Να ήταν, λοιπόν, ένας μάγος; Ένας σύγχρονος μάγος που μάγευε μικρούς και μεγάλους;

Ένα μικρό αγοράκι, αψηφώντας τον παραμικρό φόβο και την οποιαδήποτε παιδική συστολή, έτρεξε προς το μέρος του, πιάνοντας με τα χεράκια του τη μέση του και κουρνιαάζοντας μέσα στην αγκαλιά του. Οι γονείς του μικρού στεκόταν και κοίταζαν, όλο χαμόγελο και καμάρι, για το «θάρρος» που επιδείκνυε το βλαστάρι τους, καθώς επίσης και για τον παιδικό αυθορμητισμό του.

- «Λευτεράκη, μην ενοχλείς τον κύριο. Έλα εδώ. Άσε τον κύριο ήσυχο».

Εκείνος γονάτισε ευθύς αμέσως και άρχισε να χαϊδεύει τρυφερά τον μικρό στα σγουρά μαλλιά του. Ο μικρός δεν έλεγε πια να τον αποχωριστεί, παρά τις προτροπές και τις παραινήσεις των ευτυχών γονέων του. Στο τέλος, ο πατέρας χρειάστηκε να «επέμβει ριζικά» και να αποσπάσει με το ζόρι τον μικρό από τη ζεστή αγκαλιά που είχε επιλέξει για να εκφράσει τα χάρδια και τα παιδικά του νάζια.

Λίγο παρακάτω, συνεχίζοντας την περιδιάβασή του στους δρόμους, ένας καλοντυμένος κύριος παραμέρισε, κάνοντάς του χώρο να περάσει από ένα τόσο στενό πεζοδρόμιο, που επέτρεπε τη διέλευση ενός μόνου διαβάτη. «Η μαγεία, όντως, είναι δύναμη», μονολόγησε σιωπηλά, συνεχίζοντας αυτόν τον αδιάκοπο διάλογο με τον εαυτό του, «... Και οι μάγοι είναι και αυτοί φορείς δύναμης ... Όμως ...». Μια σκιά πέρασε, ξαφνικά, μπροστά από τα μάτια του, ενώ το απότομο στρίγκλισμα από τα φρένα ενός βιαστικού ταξιτζή, τον έκανε σχεδόν να αναπηδήσει από τον φόβο του. «... Αν ερχόταν μια μέρα που ο μάγος αποφάσιζε να επιδοθεί στα πιο άσχημα μαγικά, στα πιο αποτρόπαια, στα πιο βίαια; Εάν η μαγεία δεν ασκούσαν πλέον για να γοητεύσει τους ανθρώπους, αλλά για να τους βλάψει; ...». Το χέρι ενός τροχονόμου κινούνταν δεξιά-αριστερά σαν τρελό, κάνοντας νόημα στους οδηγούς να περάσουν, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, το φανάρι. «... Ποιος μπορούσε, άραγε, να εγγυηθεί την ηθική ακεραιότητα ενός μάγου; Και γιατί ένας μάγος να έχει πάντα καλές προθέσεις;».

Οι πρώτες φθινοπωρινές ψιχάλες άρχισαν να πέφτουν αργά αλλά σταθερά πάνω στην άσφαλτο, κάνοντάς την να δείχνει ακόμη πιο μαύρη. Άνοιξε την πόρτα ενός μικρού καφέ, του πρώτου που βρήκε μπροστά του, και μπήκε μέσα για να προφυλαχτεί από τη βροχή που δυνάμωνε. Ακαριαία, τα βλέμματα όλων των θαμώνων έπεσαν απροκάλυπτα επάνω του. Πόσο απροστάτευτα τού φάνηκαν, εκείνη τη στιγμή, όλα αυτά τα βλέμματα! Πόσο απροστάτευτα μπροστά στη δύναμη του δικού του «άφθαρτου» βλέμματος! Πόσο απροστάτευτα έδειχναν όλα αυτά τα σώματα μπροστά στο εκπληκτικό σφρίγος του δικού του κορμιού! Τη στιγμή που έφερνε το φλιτζάνι του καφέ στα χείλη του, ένα δυνατό κάψιμο στη γλώσσα και τον ουρανίσκο του ήρθε πάνω στην ώρα, για να του θυμίσει την πιο πικρή αλήθεια. Αυτή που φοβόταν ανέκαθεν να ομολογήσει στον ίδιο του τον εαυτό και που θα γινόταν, όμως, από εδώ και στο εξής, η πιο θανάσιμη εμμονή του ...

Ήταν ένας μάγος. Ένας μάγος της ίδιας της ζωής ... Και όλοι αυτοί που αποτελούσαν κατά καιρούς το «κοινό» του, ήταν έρμαιο στα χέρια του και τις ορέξεις του ... Ήταν, μάλιστα, ένα εύπιστο κοινό, όπως πρέπει να είναι το κοινό ενός μάγου, για να μπορεί να μαγεύεται και, την ίδια στιγμή, ήταν και ένα ύπουλο κοινό, όπως πρέπει να είναι το κοινό ενός μάγου, για να μπορεί να εχθρεύεται ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

«Μάθε να τους γνωρίζεις όλους, αλλά κράτα τον εαυτό σου άγνωστο», του είχε πει κάποτε ένας συνάδελφός του, στην υπηρεσία στην οποία εργαζόταν για κάμποσα χρόνια, πριν αποφασίσει να υποβάλλει την παραίτησή του και να αποχωρήσει. Ο συνάδελφός του αυτός είχε πάθος με τις μυστικές θρησκευτικές οργανώσεις. Κάποτε, μάλιστα, του είχε αποκαλύψει ότι επιθυμούσε να γίνει σπουδαστής του Αποκρυφισμού και να πάει στη Μικρά Ασία για να αποκρυπτογραφήσει ένα χειρόγραφο μιας μυστικής Αδελφότητας, που τα ίχνη της χάνονταν στα βάθη του Μεσαίωνα. Σαν αποτέλεσμα ενός νεανικού συναδερφικού όρκου που πήραν κατά τη διάρκεια της πρώιμης εργασιακής τους πορείας – τότε ήταν μόλις είκοσι τριών ετών και οι δυο τους – δημιούργησαν μια μυστική κρυπτογραφημένη γλώσσα και συνέταξαν ένα λεξικό στο οποίο είχαν ταξινομήσει κάποιες μορφές σοφίας. Δεσμεύτηκαν, επίσης, μεταξύ αστείου και σοβαρού, να τηρούν έξι κανόνες. Οι κανόνες αυτοί ήταν οι εξής:

1. Να μην κάνουν καμιά δημόσια διακήρυξη ανώτερης γνώσης στην υπηρεσία τους ή έξω από αυτήν και να βοηθούν τους συνανθρώπους και τους συναδέλφους τους εντελώς δωρεάν.
2. Να μην φορούν ιδιαίτερα ρούχα, μέσα και έξω από τον εργασιακό τους χώρο, αλλά να ντύνονται απλά και συνηθισμένα, για να περνούν απαρατήρητοι.
3. Να συναντιούνται μια ορισμένη ημέρα στα σπίτια τους, με σκοπό την αμοιβαία βοήθεια και οδηγίες.
4. Να ψάξουν για αντάξια πρόσωπα που, στο μέλλον, θα τους διαδέχονταν.
5. Να υιοθετήσουν τα γράμματα *P.Σ.*, σαν σημάδι τους και υπογραφή τους.
6. Να κρατήσουν μυστική την ύπαρξη του «δόγματός» τους, μέχρι τον θάνατο, τουλάχιστον, του ενός από τους δύο.

Σύμφωνα με μια «Διαθήκη», μάλιστα, που είχαν υπογράψει, ήταν υποχρεωμένοι να προσφέρουν τα «μυστικά» τους στον κόσμο, με τον όρο ότι αυτά δεν πρέπει να περιέλθουν στην κυριότητα οποιασδήποτε άλλης «σέκτας». Ένας από τους κύριους σκοπούς τους ήταν να συνδυαστούν οι διάφοροι κλάδοι του Αποκρυφισμού σ' ένα συνθετικό σύνολο, με κύρια χαρακτηριστικά του, το ΦΩΣ και το ΣΚΟΤΑΔΙ. Η μέθοδος, με την οποία αυτό θα μπορούσε να ολοκληρωθεί, είχε περιγραφεί στο «διάσημο αξίωμα» που είχαν επινοήσει: «Να γνωρίζεις, να θέλεις, να τολμάς και να κρατάς τη σιωπή σου» ...

Το «αξίωμα» αυτό το είχε ακολουθήσει κατά γράμμα στη μέχρι τώρα ζωή του, χωρίς να έχει παρεκκλίνει ούτε στιγμή. Η γνώση ήταν γι' αυτόν πάντα το πρώτο του βήμα, και αυτή η γνώση περιλάμβανε την κατανόηση των νόμων που κυβερνούν το ορατό και αόρατο σύμπαν, καθώς επίσης και τη μελέτη του πλήρους συντάγματος της φύσης και του ανθρώπου. Η γνώση αυτή του δημιουργούσε, στη συνέχεια, ένα αίσθημα δύναμης και η εν λόγω δύναμη δεν έμενε ποτέ σε θεωρητικό επίπεδο, αλλά αποκτούσε πάντοτε πρακτική σημασία και εφαρμόζονταν. Στην εφαρμογή της δύναμης που αισθανόταν ότι είχε, συμμετείχε, επιπλέον, και μια συνειδητή και σκόπιμη χρήση της θέλησής του, η οποία για να είναι αποτελεσματική, την ανάγκαζε

να λειτουργεί σε τέλεια αρμονία με την παγκόσμια θέληση. Αυτό, βέβαια, προϋπέθετε και ένα άλλο «αξίωμα» που είχε πλάσει στο μυαλό του και που ήθελε τη μεγάλη θέληση της φύσης να εργάζεται για το καλό όλων. Έτσι, με βάση αυτή τη «λογική», και το άτομο που θα συνδύαζε τη δική του θέληση με την παγκόσμια θέληση θα έπρεπε να τολμήσει να ασκήσει το καλό μόνο του. Εντελώς μόνο του. Και πάντα μέσα στη σιωπή του. Στην απόλυτη σιωπή του ...

Αν και η μεμονωμένη ανθρώπινη μονάδα, με την πνευματική αυτοσυνείδηση και αυτογνωσία, μπορεί να φτάσει σ' εκείνη την κατάσταση της τελειότητας στην αργή πορεία της εξέλιξής της, παρατεινόμενη ίσως κατά τη διάρκεια εκατομμυρίων ετών, εκείνος εντούτοις δεν υπήρχε καμία ανάγκη να περιμένει τόσο πολύ, αφού μπορούσε να βοηθηθεί από την ξεχωριστή του θέληση και την εκπληκτική προσπάθεια εκείνων που ξέρουν πώς να προχωρήσουν – μέσα στους οποίους συγκαταλέγονταν και ο ίδιος βέβαια. Στο κέντρο του κόσμου υπήρχε ένα βουνό, που ήταν κοντά και, όμως, αόρατο, και στο οποίο κείτονταν οι σπουδαιότεροι θησαυροί. Περιβάλλονταν από πολλά άγρια ζώα και πουλιά που το λεηλατούσαν, και τα οποία μπορούσαν να βάλουν τον υποψήφιο στον πειρασμό να γυρίσει πίσω. Εκείνος, όμως, δεν είχε κανέναν φόβο. Δεν κοιτούσε ποτέ πίσω ούτε επιθυμούσε να επιστρέψει, αλλά συνέχιζε τον ανηφορικό δρόμο, γνωρίζοντας ότι τίποτα δεν θα μπορούσε να τον βλάψει. Άφηνε τον εσωτερικό εαυτό του να τον καθοδηγεί και ήταν προετοιμασμένος να δώσει μάχη με τον χαμηλότερο εαυτό του, με τον οποίο έπρεπε να παλέψει, προτού να μπορέσει να επιτευχθεί η νίκη. Τα αρπακτικά κτήνη επιτειθόνταν στην ψυχή του στους πρόποδες του βουνού, όταν όλα ήταν ακίνητα και σκοτεινά. Όταν, όμως, περνούσε η νύχτα του πειρασμού, προς το πρωί γινόταν αμέσως γαλήνη και ομορφιά, και σύντομα έβλεπε τον πρωινό αστέρα να ανατέλλει και την κόκκινη αυγή να αναδύεται. Τότε αντιλαμβάνονταν και τον μεγάλο θησαυρό που είχε αποκτήσει, ως κατακτητής του Εαυτού του ...

Είχαν περάσει δέκα ολόκληρα χρόνια από εκείνη την ημέρα που είχε συναφθεί αυτή η «μυστική συμφωνία» ανάμεσά τους και σήμερα ο πρώην συνάδελφος και φίλος του κείτονταν σε τόπο χλοερό, εδώ και δύο ώρες. Είχε παρευρεθεί στην κηδεία του, παρουσία της οικογένειάς του, ελάχιστων συγγενών και φίλων. Όλοι είπαν το τελευταίο αντίο σ' αυτόν τον αδικοχαμένο, από αυτοκινητικό ατύχημα, νέο. Εκείνος, όμως, ήξερε ότι αυτός ο θάνατος σηματοδοτούσε μια αρχή. Μια αρχή που την γνώριζε μόνο αυτός και κανένας άλλος. Και αυτό, γιατί ο έκτος κανόνας το έλεγε ξεκάθαρα: Να κρατήσουν μυστική την ύπαρξη του «δόγματός» τους, μέχρι τον θάνατο, τουλάχιστον, του ενός από τους δύο. Για δέκα χρόνια παρέμενε σιωπηλός σχετικά με εκείνα τα θέματα για τα οποία δεν είχε κανένα δικαίωμα να μιλήσει. Είχε σεβαστεί τη μυστικότητα του «δόγματος». Τώρα, όμως, η απόκρυφη πλευρά του έπρεπε να αποκαλυφθεί με κάποιον τρόπο στους ανθρώπους, στον κόσμο ...

Η φθινοπωρινή βροχή εξακολουθούσε να πέφτει με αμείωτο ρυθμό. Στο μικρό καφέ, οι περισσότεροι θαμώνες είχαν φύγει πλέον. Είχε απομείνει μόνο ο μπάρμαν και αυτός. Ήταν δύο το μεσημέρι και οι πιο πολλοί άνθρωποι έτρεχαν να «γευτούν» το μεσημεριανό τραπέζι και τον ύπνο τους. Παρατηρούσε προσεχτικά τις στάλες της βροχής να χαράζουν την αργή πορεία τους πάνω στο τζάμι, πριν φτάσουν στο τέλος της διαδρομής τους. Κάπως έτσι ήταν και η δική του πορεία. Αργή, αλλά σταθερή. Και το πεδίο δράσης της δεν διέφερε από ένα τζάμι, σαν και αυτό που είχε απέναντί του, το οποίο άλλοτε ήταν θολό και χλωτισμένο και άλλοτε διάφανο και διαυγές μέσα στη βρωμιά ή την καθαρότητά του ...

Τα τελευταία λόγια που είχε ανταλλάξει με τον πρώην συνάδελφό του ήταν λίγες ημέρες πριν το αποτρόπαιο αυτό ατύχημα. Συναντήθηκαν τυχαία σ' ένα νυχτερινό μπαρ και, την ώρα που έπιναν το ποτό τους, ο φίλος του τού είπε σε τόνο συνωμοτικό, που πρόδιδε και την ταραχή του:

- «Η δύναμη, μόλις αποκτηθεί, φίλε, μπορεί να χρησιμοποιηθεί είτε για καλό είτε για κακό σκοπό. Εμείς αυτή τη δύναμη την έχουμε και το ξέρεις πολύ καλά. Είμαστε, όμως, υποχρεωμένοι να τη διδάξουμε μόνο σ' εκείνους που έχουν δοκιμαστεί αρκετά, για να αποδείξουν ότι δεν θα την χρησιμοποιήσουν με κακό τρόπο. Και είπαμε ... Το «δόγμα» θα αποκαλυφθεί, όταν ο ένας από τους δυο μας πεθάνει ...».

Τότε, εκείνος γέλασε, ίσως για να «διασκεδάσει» λιγάκι τη ζοφερότητα που αποκτάει το «τοπίο», όταν έρχεται στο προσκήνιο η λέξη «θάνατος».

- «Μη γελάς, φίλε μου. Μη γελάς. Είναι οδυνηρό να δείχνεις σε κάποιους την «Οδό» και στη συνέχεια να θρηνείς το γεγονός ότι οι προσπάθειές σου έχουν παρανοηθεί και οι διδασκαλίες σου έχουν διαστραφεί. Θα το νιώσεις ... Θα το νιώσεις καλά ... Όταν έρθει η ώρα ...».

Αυτά ήταν και τα τελευταία λόγια που του είχε πει εκείνο το βράδυ. Ήταν σαν να ήξερε ότι η «ώρα» αυτή πλησίαζε και έπρεπε να δώσει μια ύστατη «οδηγία», πριν είναι αργά ...

Ήταν πλέον αργά. Είχε πάει τρεις και μισή και η βροχή φαινόταν να έχει σταματήσει. Δεν μπορούσε άλλο να κάθεται σ' αυτό το καφέ. Ήδη είχε αρχίσει να γίνεται το αντικείμενο περιέργειας του μπάρμαν. Πλήρωσε και άνοιξε την πόρτα για να φύγει. Οι δρόμοι έμοιαζαν με ορμητικά ποτάμια σε ορισμένα σημεία του κέντρου. Οι οδηγοί περνούσαν φουριόζοι και εκτόξευαν τα νερά προς πάσα κατεύθυνση. Μέσα σε τόση βιασύνη και ταχύτητα, ποιός θα μπορούσε να καταλάβει ένα «δόγμα» που χρειάστηκε δέκα ολόκληρα χρόνια για να αποκρυσταλλωθεί; Πόσο βιαστικοί είναι οι άνθρωποι; Πόσο απεχθάνονται την έννοια της πειθαρχίας! Πόσο ανασφαλείς και επιφανειακοί είναι μέσα στην παραζάλη και την σύγχυσή τους! Ποιος από όλους αυτούς τους τυχαίους διαβάτες θα μπορούσε να απλώσει τα χέρια του πάνω στις «ανακαλύψεις» και τους «αληθινούς στόχους» αυτής της «μυστικής ένωσης»; ...

Στο μυαλό του ήρθε ξαφνικά μια παλιά περσική παροιμία: *''Όσο πιο σκοτεινός είναι ο ουρανός, τόσο πιο φωτεινά θα λάμπουν τ' αστέρια''*. Μήπως αυτή δεν είναι, τελικά, και η ιστορία οποιασδήποτε αληθινά «απόκρυφης ένωσης»; Και η δική τους «ένωση» δεν ήταν καμιά εξαίρεση στον κανόνα. Οπωσδήποτε, ερχόταν να επιβεβαιώσει αυτόν τον τραγικό κανόνα ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Μια κομψή, ώριμη κυρία, με χαριτωμένη εμφάνιση και άκρως θηλυκή κίνηση στο βηματισμό της, μπήκε βιαστικά μέσα στη μεγάλη αίθουσα του ωδείου. Εκείνος, απορροφημένος στη μελωδία ενός μουσικού κομματιού στο πιάνο, δεν την πρόσεξε καθόλου. Τα επιδέξια δάχτυλα του νεαρού μαθητή του εκτελούσαν, εκείνη την ώρα, μια αισθαντική σύνθεση. Οι ήχοι που έβγαιναν από τα πλήκτρα είχαν κάτι το υπερβατικό ... εκείνος παρατηρούσε τον μαθητή του με ιερή προσήλωση και προσοχή ... Η γυναίκα το πρόσεξε και τα μάτια της βούρκωσαν στη στιγμή. Κανένας άλλος, μέχρι σήμερα, πέρα από την ίδια, δεν είχε κοιτάξει τον γιο της με ένα τέτοιο προφητικό βλέμμα, τόσο γεμάτο από συναισθήματα, τόσο βαθύ, τόσο στοχαστικό και συνάμα τόσο γλυκό! Πόσο αισθαντικό ήταν το βλέμμα του νεαρού αυτού δασκάλου μουσικής! Έγειρε την πλάτη της και ακούμπησε σε μια καλλιγράμμη, περίτεχνα φιλοτεχνημένη κολώνα. Άξαφνα, αισθάνθηκε τον χρόνο να χάνεται και να εξανεμίζεται μέσα σ' αυτή την αίθουσα ... Έκλεισε ασυναίσθητα τα μάτια της ...

Οι ήχοι του πιάνου έγιναν μαγικές σιωπές που κατέκλυσαν κάθε γωνιά του ωδείου ... Τα μάτια του νεαρού άντρα γέμισαν με φως τον χώρο και τύλιξαν ευθύς αμέσως το αδύνατο σώμα του γιου της και το δικό της ... Μια λεπτή χρυσόσκονη κάλυψε τα πάντα και αιθέριες ανταύγειες πέταξαν, χτυπώντας αρχικά πάνω στο ταβάνι, για να πέσουν στη συνέχεια με ορμή πάνω στα μαλλιά και τα ρούχα τους ... Όλα ακτινοβολούσαν! Όλα έλαμπαν! Όλα έμοιαζαν μαγικά! Απίστευτα μαγικά! Μέχρι πριν από λίγα λεπτά, η πραγματικότητα ζούσε στους πολυσύχναστους δρόμους της πόλης, στα πεζοδρόμια, στα μαγαζιά, στα αυτοκίνητα, στα δημόσια κτίρια. Αυτή η πραγματικότητα, όμως, δεν είχε θέση εδώ μέσα. Εδώ δεν ζούσε ο ρεαλισμός. Εδώ ζούσε η μαγεία! Και φορέας αυτής της μαγείας ήταν ο νεαρός άντρας που καθόταν δίπλα στον γιο της και που δεν είχε αντιληφθεί ακόμη την παρουσία της!

Άνοιξε τα μάτια της και τον κοίταξε, ονειροπολώντας:

- «Ω, Θεέ μου ... Ας του έμοιαζε, έστω και λίγο, ο άντρας μου ...», μονολόγησε και στα μάγουλα της το αίμα κύλησε με περισσότερη ορμή. Το αγόρι, μόλις αντιλήφθηκε την παρουσία της, χαμογέλασε και, αφήνοντας το πιάνο, έτρεξε προς το μέρος της.

- «Γεια σου, μαμά. Άργησες». Εκείνη χάιδεψε τα μαλλιά του, λέγοντας σχεδόν απολογητικά:

- «Συγγνώμη, αγόρι μου. Είχε πολύ κίνηση στο δρόμο». Ο νεαρός άντρας έμεινε για λίγα λεπτά μετέωρος μπροστά στο πιάνο, εξακολουθώντας να κοιτάζει σιωπηλός τα πλήκτρα και έπειτα έστρεψε αργά το κεφάλι του προς το μέρος της γυναίκας και του γιου της. Τα μάτια του έλαμπαν με μια εξάισια λαμπρότητα και στα χείλη του σχηματίστηκε το πιο γλυκό χαμόγελο του κόσμου! Η γυναίκα έμεινε εκστασιασμένη. Στο τέλος, εκείνος αποφάσισε να σηκωθεί από το κάθισμα και να τους πλησιάσει. Το αρχοντικό ανάστημά του έκανε τα χείλη της γυναίκας να σαλέψουν ελαφρά ...

- «Καλώς ήρθατε! Σας περιμέναμε ο Ανδρέας και εγώ. Βρήκαμε, μάλιστα, την ευκαιρία και κάναμε περισσότερη εξάσκηση. Ο Ανδρέας είναι από τις πιο όμορφες συντροφίες μου».

Έτεινε το χέρι του για να την χαιρετήσει. Εκείνη προσπάθησε να φανεί ο εαυτός της, αλλά η ταραχή της την πρόδιδε καταφανώς. Το μόνο που μπόρεσε να πει ήταν:

- «Σας ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου για το ενδιαφέρον που δείχνετε στον Ανδρέα. Όταν μεγαλώσει αρκετά για να είναι σε θέση να καταλάβει, θα είστε ένας από τους ανθρώπους στους οποίους θα χρωστάει ευγνωμοσύνη».

Εκείνος χαμογέλασε και απάντησε με τη μεστή φωνή του:

- «Ευγνωμοσύνη πρέπει να χρωστάει μόνο στον εαυτό του γι' αυτό που είναι. Σε κανέναν άλλο».

Τα μάγουλα του νεαρού αγοριού έγιναν κατακόκκινα. Ωστόσο, κοίταξε τον δάσκαλό του με λατρεία και καμάρι.

- «Ο Ανδρέας σάς αγαπάει πολύ. Τώρα μπορώ να καταλάβω το γιατί ... ».
- «Ο δάσκαλος μουσικής είναι συνήθως ένα προσφιλές πρόσωπο, γιατί εκπροσωπεί έναν χώρο προσφιλή σε όλους: τη μουσική».
- «Θα ήμουν πολύ απαιτητική, εάν σας παρακαλούσα, μια φορά την εβδομάδα, να έρχεστε στο σπίτι μας για μάθημα κατ' οίκον; ... ». Τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν, καθώς χαμήλωσε τα μάτια της στο πάτωμα, για να μην δει εκείνος τη συστολή της.
- «Φυσικά. Με μεγάλη μου χαρά. Θα κανονίσουμε τη μέρα και την ώρα. Καλό σας βράδυ».
- «Καλό βράδυ ... ».

Η γοητευτική κυρία, μαζί με τον γιο της, αποχώρησε, αφήνοντάς τον μόνο μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Τότε εκείνος πλησίασε το πιάνο. Τα δάχτυλά του άγγιξαν τα πλήκτρα, στην αρχή απαλά και μετά όλο και πιο έντονα και δυνατά. Έπαιξε για λίγα λεπτά σ' έναν ξέφρενο ρυθμό, μ' έντονες παύσεις και λυρικές εξάρσεις. Το σφριγηλό σώμα του πάλλονταν από συγκίνηση και ηδονή, ανασηκώνονταν πάνω στο κάθισμα και, στη στιγμή, ξανακάθονταν. Τιναζόταν προκλητικά προς τα εμπρός και σε λίγο ξαναμαζεύονταν. Έπειτα, λες και βρισκόταν μπροστά σ' ένα πολυπληθές κοινό που τον παρατηρούσε μαγεμένο και ενθουσιασμένο τόση ώρα από τις δεξιότητες του, σηκώθηκε όρθιος και έκανε μια θερμή υπόκλιση, υψώνοντας το βλέμμα ψηλά, σαν να ήθελε να φωτίσει με το απλανές φως των ματιών του, ακόμη και την πιο σκοτεινή και αθέατη γωνιά της ζωής των θεατών του ...

Και ήταν πολλές οι σκοτεινές και αθέατες γωνιές της ζωή των θεατών του ... Μήπως, τάχα, μπορούν ο πλούτος, η δύναμη ή το κύρος να αναπληρώσουν τη σιωπηλή αγωνία της προδομένης καρδιάς; Η μοναξιά έχει απαλά, σαν μετάξι, χέρια,

αλλά, κάποτε, με τα δυνατά της δάχτυλα, μπορεί να αρπάξει την καρδιά, να τη ρίξει με δύναμη κάτω στο πάτωμα και να την κάνει να πονέσει πολύ. Και οι καρδιές αυτών των ανθρώπων, που νοερά στεκόταν και τον κοίταζαν με απορία και θαυμασμό στα μάτια, πονούσαν πολύ από τη μοναξιά, τη μοναξιά εκείνη που σύμμαχό της έχει τη θλίψη ... Πόσο σκληρή είναι αυτή η διαπίστωση! Πόσο σκληρή!

Κάθε φορά που αυτά τα βλέμματα έπεφταν επάνω του, ένιωθε ότι «ξαναγεννιόταν». Αν ένας άνθρωπος δεν «ξαναγεννηθεί», η ζωή του θα είναι σαν ένα άγραφο φύλλο στο βιβλίο της ύπαρξης. Άγγελοι του ουρανού τον αντίκριζαν μέσα από δύο όμορφα, αγνά μάτια, την ίδια στιγμή που δαίμονες της κόλασης λυσσομανούσαν στην καρδιά ενός κακού, επαίσχυντου ανθρώπου, που συναντούσε στο δρόμο του. Αυτός, όμως, μπορούσε και έβλεπε τα πάντα, τους αγγέλους και τους δαίμονες, στην ομορφιά και την κακία της ζωής. Και ήταν τόσο κοντά στη γνώση της ανθρώπινης φύσης, που το πνεύμα του γέμιζε από αγάπη γι' αυτές τις πονεμένες υπάρξεις. Πώς μπορούσε να μείνει αγέλαστος μπροστά στη θλίψη αυτών των ανθρώπων! Γελούσε σαν παιδί, για να τους δείξει το δρόμο της λύτρωσης, αυτόν της αθέατης και σωτήριας πλευράς μιας κρυφής παιδικότητας ...

Η κυρία, πριν από λίγες ώρες στο ωδείο, ήταν η γυναίκα του σήμερα: μια δυστυχισμένη ανικανοποίητη σύζυγος και μια, ακόμη πιο θλιβερή, ερωμένη. Προχωρούσε με ανοιχτά τα μάτια της μέσα στο σκοτάδι. Δεν ήταν όμορφη μέσα στην άγνοιά της, ενάρετη στην απλότητά της και δυνατή στην αδυναμία της. Αντιθέτως. Ήταν άσχημη μέσα στην εξυπνάδα της, επιφανειακή και άκαρδη μέσα στη γνώση της. Και όμως ... Θα μπορούσε να έρθει και για εκείνη μια στιγμή, αυτή η θεία στιγμή που η ομορφιά και η γνώση, η εξυπνάδα και η αρετή, η αδυναμία του σώματος και η δύναμη του πνεύματος θα ενώνονταν μέσα από μια μαγική και μυστική «ένωση». Γι' αυτή τη στιγμή ... Γι' αυτή τη μαγική και μυστική «ένωση» ... Για όλα αυτά ... Έπρεπε να αποδεχτεί το «κάλεσμά» της ... Να βιώσει τη μοναξιά της ...

Το θλιμμένο πνεύμα βρίσκει ανάπαυση στη μοναξιά. Αποστρέφεται τους ανθρώπους, όπως το πληγωμένο ελάφι φεύγει από το κοπάδι και ζει σε μια σπηλιά, μέχρι να γιατρευτεί ή να πεθάνει ...

.....

Το κοινό ξέσπασε τελικά σε ζωνρά χειροκροτήματα και δυνατές επευφημίες. Εκείνος, όμως, ακόμη και τη στιγμή που το χειροκρότημα δυνάμωνε και το κοινό επιδίδονταν πια σε θερμές εκδηλώσεις αγάπης, ένιωθε έναν ανυπόφορο πόνο, γιατί ήξερε ότι η απελπισία έχει αδυνατίσει την όρασή τους και έχει κλείσει ερμητικά τα αφτιά τους. Δεν τους έμενε, λοιπόν, τίποτε άλλο από ένα χειροκρότημα, ένα χειροκρότημα τόσο δυνατό, σχεδόν εκκωφαντικό, που θα τους απομάκρυνε, για λίγα λεπτά, από τα φάσματα του θανάτου που έβλεπαν και από τον χτύπο της ταραγμένης τους καρδιάς που άκουγαν ...

Όχι! Όχι! Δεν μπορούσε να συνεχιστεί αυτό! Έπρεπε να δώσει ένα τέρμα σ' όλα αυτά τα χειροκροτήματα! Είχε έρθει πλέον η ώρα ... Ήταν η κατάλληλη στιγμή ... Αυτή που περίμενε υπομονετικά τόσο καιρό ... Ναι ... Θα αποκάλυπτε την αλήθεια ... Θα αποκάλυπτε το «Δόγμα» ... Το έλεγε, άλλωστε και ο έκτος κανόνας ... Ήταν ελεύθερος ... Επιτέλους, ήταν ελεύθερος για να το πράξει ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Στο ωδείο, οι συνάδελφοί του συνέχιζαν να συζητάνε ασταμάτητα γι' αυτόν. Σε όλων τα στόματα κυριαρχούσε το όνομά του. Του απέδιδαν, μάλιστα, και ορισμένους χαρακτηρισμούς, με κυριότερους, αυτούς του «Λεοντόκαρδου» και της «Περήφανης Ψυχής». Όταν έμπαινε μέσα στο ωδείο, τα φωτεινά, καθάρια μάτια του «στόχευαν» κατευθείαν στις καρδιές τους και δεν τις άφηναν διόλου ανεπηρέαστες. Αμέσως, το χαμόγελο «γλιστρούσε» απαλά στα αφυδατωμένα χείλη τους και τα σκυθρωπά πρόσωπά τους αποκτούσαν ξαφνικά μια λάμψη, ενώ πριν από ένα λεπτό μπορεί να ταλανίζονταν από τις πιο σκοτεινές και μίζερες σκέψεις και αισθήματα. Ήταν λες και η περήφανη αυτή ψυχή να μετάγγιζε την ίδια περηφάνια και στις δικές τους ψυχές, κάθε φορά που εμφανίζονταν μπροστά τους. Οι γυναίκες συνάδελφοί του ήταν διπλά συγκινημένες από την παρουσία του, γιατί ήταν, συν τοις άλλοις, και ερωτευμένες μαζί του.

Οι μέρες που δεν ερχόταν στο ωδείο ήταν δυσβάσταχτες για όλους, συναδέλφους και μαθητές, και περνούσαν πολύ αργά και ανιαρά. Μόλις, όμως, ερχόταν η μέρα που είχε μάθημα και θα επισκέπτονταν οπωσδήποτε το ωδείο, όλοι, σαν ανυπόμονα μελίτσια, βούιζαν και αδημονούσαν να τον δούνε. Συσπειρώνονταν σαν ελατήριο, ρωτώντας ο ένας τον άλλο για τον ερχομό του και, μόλις εκείνος παρουσιαζόταν, το ελατήριο ξεπετάγονταν με ορμή προς τα πάνω, σαν να ήθελε να αγγίξει τα ουράνια από τη χαρά και τον μανιώδη ενθουσιασμό του.

- «Ήρθε! Ήρθε!», έλεγαν και έτρεχαν να το ανακοινώσουν ζωηρά ο ένας στον άλλο.

Εκείνος έμπαινε από τη μεγάλη επιβλητική είσοδο, πάντα με γρήγορο βηματισμό, με την κομψή περιβολή του, το αρχοντικό ανάστημά του, το μιλίχιο και γαλήνιο βλέμμα του.

- «Πάντα ο ίδιος!», έλεγαν και ξαναέλεγαν όλοι. «Πάντα ο ίδιος! Μα, ποτέ δεν θα τον δούμε σκυθρωπό! Ποτέ στεναχωρημένο! Ποτέ θυμωμένο!», συμπλήρωναν, μιλώντας χαμηλόφωνα μεταξύ τους, άντρες και γυναίκες, υπό μορφή κουτσομπολιού. «Πάντα ευγενής και αισιόδοξος θα είναι; Θεέ μου, τι ευλογημένος άνθρωπος, αυτός ο νέος!».

Τα σχόλια ξεπερνούσαν πλέον κάθε φαντασία για το όνομά του. Πολλοί αναρωτιόνταν, πώς είναι δυνατόν ένας τόσο όμορφος και χαρισματικός νέος να μην έχει ίχνος υπεροψίας και φιλαυτίας, αλλά, αντιθέτως, ένα τόσο άγιο πρόσωπο! Δεν συμπεριφερόταν όπως οι περισσότεροι νέοι της ηλικίας του. Δεν του χρειαζόταν να επιστρατεύσει τίποτα από όλα αυτά που μοχθούν να χρησιμοποιήσουν οι συνομήλικοί του, για να προβούν σε παντός τύπου «κατακτήσεις». Εκείνος κατακτούσε και πετύχαινε ό,τι ήθελε μόνο με την αγιότητα και την καθάρια λάμψη των ματιών του. Θα μπορούσε να κάνει ακόμη και έναν άντρα να τον ερωτευθεί παράφορα, έστω και αν δεν θα τολμούσε να του το εκφράσει ποτέ.

Η αλήθεια είναι ότι όλα αυτά δεν του ήταν άγνωστα. Ήξερε και τα σχόλια που γινόταν γι' αυτόν από τον περίγυρό του και, επιπλέον, διαισθάνονταν ακόμη και τις πιο κρύφιεσ σκέψεις και φαντασιώσεις τους. Στο μυαλό όλων ήταν ένα άκρως ερωτικό πλάσμα που μπορούσε να κάνει τον καθένα να παραληρεί στο πέρασμά του! Εκείνο, όμως, που παρέμενε ένα αίνιγμα για όλους αυτούς που τον περιτριγύριζαν ήταν εάν, όντως, αυτό το «χάρισμά» του το εκμεταλλεύονταν και το αξιοποιούσε πλήρως! Σ' αυτό το σημείο ήταν που η άγρια και πρόστυχη φαντασία τους οργίαζε και, αρκετές φορές, έπαιρνε ανεξέλεγκτες διαστάσεις! Αλλά και αυτό ακόμη εκείνος το γνώριζε και το δεχόταν αδιαμαρτύρητα, γιατί δεν ήταν καθόλου στις προθέσεις του να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Όταν έχεις «κατακτήσει» τον εαυτό σου, με τα πιο εξαισία «όπλα», δεν μπαίνεις καν στη διαδικασία της υπεράσπισης και των αποδείξεων. Αυτά ήταν για τους ανεπαρκείς, όχι για εκείνον που η πληρότητα του χαρακτήρα του άγγιζε σχεδόν τα όρια της θείας τελειότητας!

- «Ω, Θεέ μου! Πές' μου! Πώς είναι δυνατόν ο έρωτας, στο πρόσωπό του, να παραμένει τόσο άμωμος, τόσο άμεμπτος, τόσο πέρα και μακριά από όλες τις γήινες αδυναμίες αυτής της μάταιης και πρόσκαιρης ζωής! Πές' μου, Θεέ μου! Κάνε με ικανό να το καταλάβω! Δείξε μου την αλήθεια! Την Αλήθεια του! Σε παρακαλώ ... ». Ήταν σαν όλες οι φωνές της ανθρωπότητας να είχαν ενωθεί σε μία και να ηλούσαν εκκωφαντικά, προφέροντας αυτά τα πομπώδη λόγια.

Η Αλήθεια του! Ποια να ήταν άραγε η Αλήθεια του; Και γιατί οι συνάνθρωποί του ήθελαν τόσο διακαώς να την μάθουν αυτή την Αλήθεια; Τι είχε η δική του Αλήθεια, που δεν είχε η δική τους; Τι ήταν αυτό που τους έκανε τόσο περιέργους και αχόρταγους μαζί του; Ανατροφοδοτούσε την περιέργειά τους με τα λόγια και τα έργα του, ενώ η λύση του «αίνιγματος» δεν ερχόταν λυτρωτικά ποτέ για εκείνους. Αλλά ... Αλήθεια ... Κάθε αίνιγμα πρέπει να λύνεται άραγε; ... Και ... Είναι άραγε επιβεβλημένη αναγκαιότητα να γίνει κάτι τέτοιο; ... Και αν ... Αν, τελικά, το αίνιγμα λυθεί ... Τι είναι αυτό, άραγε, που θα επακολουθήσει; ...

- «Μην βιαστείς να απαντήσεις, φίλε μου. Μην βιαστείς να απαντήσεις», του είχε πει και πάλι ο πρώην συνάδελφος και φίλος του, λίγες ημέρες πριν τον θάνατό του ... «Και αυτό, γιατί δεν υπάρχει μόνο μια απάντηση αλλά πολλές ... Κάθε φορά και από μία, φίλε μου ... Να είσαι σίγουρος, όμως, ότι μια μέρα το «δόγμα» μας θα αποκαλυφθεί, θέλοντας και μη, και τότε ένας Θεός ξέρει τι πρόκειται να συμβεί ...». Αυτά είπε και έριξε τα μάτια του στο πάτωμα και, από εκείνη τη στιγμή, αρνήθηκε να τα ξανασηκώσει και να κοιτάξει τον φίλο του, που ήρεμα και στωικά, ήταν σαν να «ανταπαντούσε» στα λόγια αυτά, «φορώντας» το πιο μακάριο και ειρηνικό χαμόγελο του κόσμου τούτου ...

Αλλά ... Ακόμη και τις μέρες που ήταν πιο απόμακρος με τους ανθρώπους, ήξερε πολύ καλά ότι γεννήθηκε μαζί τους και θα είναι παντοτινά μαζί τους. Θα είναι μαζί τους, ακόμη και όταν τα άσπρα φτερά του θανάτου σκορπίσουν στους πέντε ανέμους τις μέρες του ...

Άφηνε, όμως, να υπάρχουν αποστάσεις στην «ένωσή» του με αυτούς. Άφηνε τους ανέμους του ουρανού να χορεύουν ανάμεσα σ' αυτόν και σ' εκείνους. Αγαπούσε τους συνανθρώπους του, αλλά απέφευγε να δημιουργήσει δεσμούς αγάπης μαζί τους. Άφηνε την αγάπη να είναι σαν μια κινούμενη άμμος ανάμεσα στη δική του ψυχή και στις ψυχές των άλλων. Γέμιζε την κούπα του με κρασί και την τσούγκριζε με τις

κούπες των «συνδαιτυμόνων» του. Ποτέ, όμως, δεν επέτρεπε στον εαυτό του να πει από την ίδια «κούπα» με αυτούς. Έδινε από το ψωμί του, αλλά ποτέ δεν έτρωγε από το ίδιο αυτό «κομμάτι» που δώρισε. Τραγουδούσε και χόρευε μαζί με παρέες, χαιρόταν με την συντροφιά τους, στο τέλος, όμως, έμενε πάντα μόνος ...

Ήταν φανερό ότι πρόσφερε την καρδιά του σε όλους, όχι, όμως, για να του την «φυλάξουν». Στεκόταν δίπλα τους και, ωστόσο, όχι πολύ κοντά τους, γιατί οι χορδές του λαγούτου είναι μόνες, παρόλο που δονούνται με την ίδια μουσική και οι κολώνες του ναού στέκουν χώρια και η βαλανιδιά και το κυπαρίσσι δεν φυτρώνουν ποτέ το ένα στη σκιά του άλλου ...

Οι άνθρωποι πάλι, από τη δική τους πλευρά, ήθελαν με πάθος να τον κλείσουν μέσα στην αγκαλιά τους, να δημιουργήσουν ένα ερωτικό σύμπλεγμα μαζί του, να αισθανθούν ότι γίνονταν ένα με το πνεύμα, την ψυχή και την σάρκα του. Έκαναν απεγνωσμένες προσπάθειες να εξαναγκάσουν τις «κολώνες του ναού» να σμίξουν η μία με την άλλη, μολονότι εκείνος γνώριζε πολύ καλά ότι αν επέτρεπε αυτό να συμβεί, ο ναός θα κατέρρεε μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, και δεν ήθελε με τίποτα να καταρρεύσει αυτό το οικοδόμημα! Με τίποτα στον κόσμο!

Αυτό το οικοδόμημα ... Αυτό το οικοδόμημα ήταν όλη του η ζωή ... Πώς μπορούσε να το αφήσει να γκρεμιστεί έτσι ανώφελα! Ούτε να το φανταστεί δεν ήθελε! Καλύτερα να πέθαινε αυτοστιγμεί, παρά να γινόταν αιτία για να συμβεί το μοιραίο! ...

Μέρα και νύχτα δούλευε με πάθος και, μέσα στην καρδιά του, ο ψίθυρος των ωρών μετατρέπονταν σε ήρεμη, κρυστάλλινη μελωδία ... Μάλιστα, όσο πιο επίπονη και κουραστική ήταν η ενασχόλησή του, τόσο πιο πολύ επικοινωνούσε με το πιο κρυφό μυστικό της ζωής του ... Ύφαινε το ύφασμα της εργασίας του με κλωστές που τραβούσε κατευθείαν από την καρδιά του, σαν να επρόκειτο να φορέσει το πλουμιστό αυτό ύφασμα η ερώμενη ψυχή του ...

Η ερώμενη ψυχή του ... Ένα πορσελάνινο σκεύος, όπου η χαρά ήταν η λύπη χωρίς μάσκα ... Και το πηγάδι από το οποίο ανέβαινε το γέλιο της, το έπνιγαν τα πιο καυτά δάκρυά της ... Αυτός ο σκαπανέας ... Αυτός ο χαλκέντερος σκαφτιάς, που όσο πιο βαθιά έσκαβε, με λύπη, το είναι του, τόσο περισσότερο χαρά δεχόταν η ψυχή του ... Χαρά και λύπη, ένα αχώριστο ζευγάρι στην καρδιά του ... Αυτός ο εραστής ... Αυτός ο ειρηνοποιός της λογικής και του πάθους ... Η Λογική ... Μια δύναμη που κυβερνούσε και τον φυλάκιζε στους κόλπους της ... Το Πάθος ... Αφύλαχτο και ορμητικό ... Μια φλόγα που σιγόκαιγε τα σωθικά του ... Και η ερώμενη ψυχή του ... Μια καθημερινή ανάσταση ... Μια αναγέννηση μέσα απ' τις στάχτες της ...

Στη δροσερή σκιά των ασημόφυλλων λευκών, στους μακρινούς αγρούς και τα απέραντα λιβάδια, γαλήνη και ειρήνη διαπερνούσε την σιωπή της λογικής του ... Και όταν η καταιγίδα έφτανε και οι τρομεροί οι άνεμοι ταραζάναε το δάσος, και ο κεραυνός ο βροντερός και η αστραπή φανέρωναν το μένος του ουρανού, τότε το πάθος του επιδίδονταν σε άγρια ερωτοτροπία, και από του έρωτα τις ηδονές, γλεντούσε βακχικά η αλλοπρόσαλλη ισχύς του ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Το τρίπτυχό του το είχε αφήσει μισοτελειωμένο εδώ και μέρες. Προσπαθούσε μανιωδώς να χρησιμοποιήσει τους πιο ανορθόδοξους κώδικες, κάνοντας μια βουτιά στην άβυσσο του ανθρώπινου υποσυνειδήτου και βγάζοντας έναν υπερβατικό ρεαλισμό, που θα σόκαρε με τον τρόπο που ανασύρονται οι κρυμμένοι εφιάλτες ...

Ήταν ένα τρίπτυχο με διαφορετικό θέμα, όπου τα πλαϊνά φύλλα αντιπαρέθεταν μια φλογισμένη κόλαση σ' έναν ευλογημένο παράδεισο που εικονίζονταν στο κέντρο. Ένα τρίπτυχο ολοζώντανο και απειλητικό, που ιστορούσε ένα σύμπαν αναστατωμένο, ασυνάρτητο, κυριευμένο από το πνεύμα του πονηρού και την καυτή αίσθηση της αμαρτίας. Η τάξη των πραγμάτων κλονίζονταν συθέμελα, πελώρια φρούτα «έσκαγαν» στο έδαφος, με ξεδιάντροπα ανοιγμένες τις σάρκες τους, συνοδείες τεράτων περνούσαν ανάμεσα από ροδαλά γυμνά πλάσματα. Στο κέντρο, όμως οι μακριές αυτές ανταύγειες πυρκαγιάς, οι κολασμένες αυτές φλόγες δεν έφταναν για να ταράζουν τα γαλήνια τοπία, τα αιθέρια γαλάζια του ουρανού, τα φανταστικά ψάρια και τα πρωτόφαντα καράβια, που με τόση εντυπωσιακή λεπτομέρεια εκείνος είχε ζωγραφίσει ...

Η ζωγραφική του αυτή προτίμηση για το ανώμαλο, το γκροτέσκο, το τερατόμορφο ήταν ολοφάνερη και από τα βιβλία που επέλεγε για την «πνευματική του τέρψη». *“Φθινόπωρο του Μεσαίωνα”* ήταν ο τίτλος του βιβλίου που διάβαζε τον τελευταίο καιρό. Ανέκαθεν τον μάγευαν οι θεατρικές παραστάσεις της βουργουνδικής αυλής, όπου πάνω σ' έναν πανύψηλο πύργο, κατσίκες και γαϊδούρια τραγουδάνε και λύκοι παίζουν φλάουτο. Από το στόμα ενός δράκοντα βγαίνουν πουλιά. Σαράντα πρόσωπα κατρακυλάνε από την κοιλιά μιας φάλαινας. Σακάτηδες και ζητιάνοι τρέφουν την άρρωστη φαντασία και το καθημερινό γελοίο θέαμα της αυλής. Σκηνές πανηγυριού ή λαϊκού θεάτρου δίνουν πρωταγωνιστικούς ρόλους σε διασκεδαστικούς ταχυδακτυλουργούς και τσαρλατάνους. Μάγοι και σύμβολα μυστικά. Κηλίδες φωτός που αντανακλούν πάνω στην πράσινη μεταξωτή φορεσιά ενός παλιάτσου. Εικόνες που θυμίζουν μακάβριο μεσαιωνικό χορό ...

Και όμως ... Και όμως ... Αυτός ο μάγος με το ψηλό καπέλο και τον πορφυρό μανδύα, που δίνει το σύνθημα για το πανδαιμόνιο και την μαύρη λειτουργία, γι' αυτή την παρωδία της θείας κοινωνίας, στα ερείπια ενός πολύπλοκου κτιρίου, με φόντο έναν εσταυρωμένο, πόσο πολύ τον γοητεύει! Πόσο πολύ του μοιάζει! Αυτός ο μάγος ο τρελός, πώς διαφεντεύει μοναχές και καλογέρους που το έχουν ρίξει σε άγριο φαγοπότι! Πώς μυρμηγκιάζει από ανθρώπους αποκτηνωμένους που κραυγάζουν! Πώς υποφέρει με τα μάτια σβησμένα! Πώς υπομένει προσβολές και πρόστυχες εκφράσεις και φοβερές παραμορφώσεις και αλλοιώσεις που δεν τις βάζει ο νους! Αυτός ο μάγος ο τρελός, με τους λεπτούς και τους στενούς του ώμους, που περπατάει στις μύτες των ποδιών του και που ο έρωτας τον διακατέχει, πώς στέκει όρθιος, εκστατικός, μα και σαν λίγο σαστισμένος! Αυτός ο μάγος της ζωής! Ο γενναίος αυτός πολεμιστής! Που αφιερώνεται στη δύναμη και στην απόλυτη ελευθερία του ανθρώπου! Και που το υποσυνείδητο του κόσμου, το σταματάει και το αλλάζει! Και που το νόμο του αετού, αυτός θα κάνει πράξη! Ω! Είναι μοιραίος χορευτής, με το

θανατηφόρο άλμα! Πώς, πράγματι, απρόβλεπτος και δύσκολος να είναι! Και πώς οι άνθρωποι, με θαυμαστή υπομονή τον πολιορκούνε, μην τάχα και τους γιατρέψει! Και αυτός, αγέρωχος και τρομερός πώς περπατάει! ... Στο δρόμο για τον λυτρωμό να τους πάει! ...

..... Ω! Πόσο πολύ τον αγαπούσε αυτόν τον θλιμμένο μάγο! Η αγάπη γλιστράει μέσα από τα χέρια του και εκείνος μένει μετέωρος και έρμαιο στις διαθέσεις των ανθρώπων που τον περιτριγυρίζουν. Απομυζούν από μέσα του όσα έχει ανάγκη το εγώ τους και εκείνος πάλι απορεί, πώς κατάφερε να διαλύσει τον εαυτό του σε άπειρα μικροσκοπικά γυάλινα κομμάτια για χάρη τους. Τριάντα χρόνια προσπαθεί να κολλήσει τα κομμάτια του και να ξανασηματίσει το είδωλό του, προβάροντας τις καινούργιες ανεξίτηλες ρωγμές που αποκόμισε και νοιώθοντας οίκτο για τη φιγούρα που ξεπροβάλλει στον καθρέφτη. Το είδωλό του! Το είδωλό του! Αυτός ο μάγος με τη μενεξεδένια τρέλα, με περηφάνια κάθε βράδυ δίνει την παράστασή του. Αυτά τα μακριά ντελικάτα δάχτυλά του! Πώς αναδεύουν τα κρυστάλλινα νερά της παγωμένης λίμνης! Και αυτό το δάκρυ που κυλά από το πρόσωπό του, καθώς γέρνει, πώς ένα γίνεται με το υγρό στοιχείο και, σαν ονειροπαγίδα, στον τοίχο ξεπροβάλλει παιδικού δωματίου! ...

..... Ποθούσε τόσο να εισακουστεί! Τόσο πολύ να αγαπηθεί! Πραίτορες βράχοι καταπλάκωναν την ψυχή του. Και αυτή η επική επιστροφή που προσδοκούσε, πόσο πολύ και αυτή καθυστερούσε! .....

.... Έσπρωξε με οργή το μισοτελειωμένο τρίπτυχό του και άρπαξε ένα άλλο καβαλέτο. Πάνω του απόθεσε βίαια ένα αδειανό τελάρο. Το πινέλο στο χέρι του άρχισε να τρέμει αισθητά, καθώς διέσχιζε τη λεία επιφάνειά του ...

..... Μια παγωμένη λίμνη πρόβαλε σε λίγα λεπτά και μια δυνατή ριπή του ανέμου έσπασε τη νυχτερινή σιγαλιά. ... Αλλόκοτο φεγγάρι έριχνε το αλλόκοσμο, ολόλευκο φως του στα σκοτεινά νερά της και ταλανίζονταν σαν χαλασμένο εκκρεμές ... Και ξάφνου ... Εκεί ... Στην άκρη του γκρεμού ... Άτρωτος πολεμιστής τρέχει κοντά της, καλπάζοντας σε άσπρο άτι ... Το μοιρολόι των ανθρώπων σταματά ... «Ήρθε! Ήρθε!», φωνάζουν λυτρωτικά και τα μάτια τους γουρλώνουν από την προσμονή. Ο αγέρας αμέσως αποκτά άλλη πνοή ... Η λίμνη αναταράζεται δυνατά ... Εκείνος ξεπεζεύει και με αργό βηματισμό προχωρά ... Στη λίμνη γέρνει το πρόσωπό του ... Τα μάτια του είναι υγρά και σκοτεινά ... Όμως, μόλις τα βλέφαρα ανοίξουν ... Και την μορφή του αντικρίσει την αερική ... Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! Πόσο γαλήνια γίνανε τώρα τα νερά! Πόσο αστραφτερή μοιάζει τώρα να είναι η στολή! Και πόσο υπέροχη, από τα βάθη του νερού, αναβλύζει η ομορφιά! Και εκεί που ανοίγει την αγκάλη του ... Στο κρυσταλλένιο στήθος της απεγνωσμένα να μπει ... Και στον ολόλαμπρο καθρέφτη της με ηδονή ... Το ποθητό του πρόσωπο να δει ... Το ποθητό του πρόσωπο ... Να δει ... Να δει ... Το ποθητό του πρόσωπο να δει ... Ξανά και ξανά ... Να δει ... Να δει ... Να δει ... Το ποθητό του πρόσωπο ...

Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! Ξανά και ξανά! Το ποθητό του πρόσωπο να δει! Ξανά και ξανά! Το ποθητό του πρόσωπο να δει! Το ποθητό του πρόσωπο να δει! Το ποθητό του πρόσωπο!

Ξανά και ξανά ... Το ποθητό του πρόσωπο ... Να δει ...

.....

..... Μετά από δύο ώρες, αφήνει το πινέλο να πέσει από τα χέρια του κάτω στο πάτωμα, εξαντλημένος .... Κοιτάζει με απάθεια ... «Ένα ακόμη έργο που δεν θα ολοκληρώσω ποτέ ...», σκέφτεται και ξεσπά σε άκρατα γέλια ... Έπειτα, γέρνει το θλιμμένο του κεφάλι πάνω στον πίνακα με την παγωμένη, κρυσταλλένια λίμνη και, σαν μικρό παιδί, κλαίει με λυγμούς που τραντάζουν όλο του το σώμα ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

«*A* γαπητή Έλλη

Κάθε φορά που πρόκειται να ταξιδέψω, αισθάνομαι ότι θα είναι το ύστατο ταξίδι της ζωής μου. Γι' αυτό το λόγο, όσο γελοίο και αν φαντάζει το «διάβημά» μου, θα ήθελα να έχεις από μένα μέχρι και το τελευταίο μουσικό κομμάτι που ξεκίνησα να γράφω, εδώ και κάμποσους μήνες.

Γράφω απελπιστικά αργά και νωχελικά ... Τον τελευταίο καιρό, η έμπνευσή μου με έχει εγκαταλείψει εντελώς, όπως και τόσα άλλα ...

Ωστόσο, έστω και αυτές τις λίγες νότες, σχηματισμένες δειλά πάνω στο χαρτί, θέλω να τις έχεις ... Επιπλέον, εσωκλείω στο φάκελο και ένα μικρό κεφάλαιο από το έργο του Αλμπέρ Καμύ, «Ο μύθος του Σισύφου», και το οποίο αναφέρεται στο «παράλογο πεπρωμένο» των ηθοποιών. Θα ήθελα πολύ να το διαβάσεις. Παραθέτω στο γράμμα μου ένα απόσπασμα από αυτό το έργο:

'' Αρκεί να μάθουμε μονάχα μέχρι ποιου σημείου ταυτίζεται μ' αυτές τις αναντικατάστατες ζωές [ο ηθοποιός] ...

Αποδίδει λοιπόν εν αφθονία [ο ηθοποιός], όλους τους μήνες ή όλες τις μέρες, τούτη την τόσο μεστή αλήθεια, ότι δηλαδή δεν υπάρχουν σύνορα ανάμεσα σ' αυτό που ένας άνθρωπος θέλει να είναι και σ' αυτό που είναι ...

Στο τέλος της προσπάθειάς του, η κλίση του καθορίζεται: ν' αποδώσει ολόψυχα ότι δεν είναι τίποτα ή ότι είναι πολλαπλός ... ''

Έμεινα σε αυτές τις γραμμές, γιατί μου έφεραν στο νου μια εικόνα ... πριν από δέκα χρόνια ... ένα θλιβερό ανοιζιάτικο πρωινό ...

Ένα αγόρι καθόταν στα σκαλοπάτια μιας σκάλας, στο ισόγειο ενός κτιρίου. Ήταν τόση η απελπισία του, που τα μάτια του δεν σηκώνονταν από το πάτωμα. Ήταν ριγμένο σε έναν «Λεβιάθαν», που δεν είχε από πουθενά να κρατηθεί ... Δεν διέφερε καθόλου από τον γεωμέτρη του Κάφκα, στον «Πύργο», που είχε διοριστεί σ' αυτόν τον αφιλόξενο τόπο του Πύργου και κανένας δεν του επέτρεπε, ωστόσο, να είναι γεωμέτρης ... Κανένας δεν του επέτρεπε να υποδυθεί το ρόλο του ... Σε θλιβερή αντιστοιχία ... και αυτό το αγόρι ... κανένας δεν του επέτρεπε να είναι ο ρόλος του ...

Παρόλο αυτά ... ύστερα από αρκετούς μήνες ... το σκηνικό άλλαξε ριζικά ... με απέραντο προσωπικό αγώνα και μόχθο ... με περισσό ζήλο και παράλογο οίστρο ... ο «ηθοποιός» ανέβηκε τελικά στο σανίδι του ... Πάνω στα πενήντα τετραγωνικά του πάγκου του, έπαιζε τελικά με επιτυχία τον πολυπόθητο ρόλο του ... Το χειροκρότημα ήταν δυνατό ... και η διάρκεια του έργου ... ήταν δέκα χρόνια ...

Λυπάμαι πολύ που μίλησα έτσι για το θέατρο που τόσο αγαπάς ... Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να ζητήσω συγγνώμη από σένα και από τους ήρωές σου ... στα μάτια σου ρήμαζα αυτό που έπλασα με τόσο κόπο και ευαισθησία, όλον αυτόν τον καιρό της γνωριμίας μας ...

Το μόνο ελαφρυντικό που μπορώ να αποδώσω στην άθλια πράξη μου είναι ότι ο ρόλος μου και ο ρόλος όλων των θεατρικών σου ηρώων, καθώς και όλοι οι ρόλοι αυτού του κόσμου έχουν μέσα τους το στοιχείο της έκπτωσης, της υποκρισίας, της ματαιότητας και τελικά της ίδιας της απώλειας ... όπως κάθε «επανάληψη» ... όπως κάθε «αναδόμηση»... Ό,τι είπα, είχε την κάπως ειρωνική τρυφερότητα που δικαιούται ίσως να νιώθει ένας συγγραφέας για τα πρόσωπα που δημιουργεί και που τον πληγώνουν αφάνταστα με τους ρόλους που τα βάζει να υποδυθούν ... έχοντας τη πρόστυχη συναίνεσή τους ωστόσο ...

Στο τελευταίο διάλογο που είχαμε, μου είπες εκνευρισμένη: “Φτάνουν πλέον οι προβληματισμοί για τον Φάουστ, τον Δον Ζουάν! ... Αυτό που με ενδιαφέρει τώρα είναι η αναδόμηση του σώματος και της ψυχής μου! ...”

Εγώ, πάλι ... κρατάω σθεναρά μέσα στη μνήμη μου ... τη σκηνή της αποδόμησής σου ... εκείνο το μεσημέρι που καθίσαμε μαζί στα σκαλοπάτια του θεάτρου και που μέσα από όσα αυτοκίνητα περνούσαν, οι οδηγοί τους μας κοίταζαν με έκδηλη

περιέργεια ... Αν θυμάσαι, γύρισα και σου είπα κάποια στιγμή: «Έλλη, πρόσεξες πώς μας κοιτάζουν όλοι;» και εσύ μου απήντησες ζωηρά: «Τι να κάνουν οι άνθρωποι! Έτσι χύμα όπως είμαστε!». Κοίταζες το έδαφος, με τον ίδιο τρόπο που τα μάτια μου κοίταζαν το πάτωμα του ισογείου εκείνο το πρωινό ... Ήσουν άραγε τόσο απροστάτευτη από κάθε επιτήδευση; Ένιωθες απελπισία; Την μακάρια αδιαφορία ενός ανθρώπου που δεν έχει τίποτα στην κατοχή του; Που δεν ελπίζει σε τίποτα και που έχει ένα απέραντο κενό μέσα στο μυαλό του; Είχες βγάλει τα παπούτσια σου και έτσι όπως σε κοίταζα, με τα πόδια γυμνά, μέσα από τη διαλυμένη, σε χίλια κομμάτια, εικόνα μιας, μισομεθυσμένης από το ποτό και τη γλυκιά αποχαύνωση της μεσημεριανής ζέστης, ηθοποιού, αισθάνθηκα ξαφνικά την καρδιά μου να γεμίζει από τέτοια συγκίνηση, που από συστολή και μόνο δεν έγειρα πάνω στον ώμο σου να σε αγκαλιάσω ... ίσως και από έναν αμυδρό φόβο ότι ... αν έγερνα στον ώμο σου, Έλλη, και με αγκάλιαζες εσύ ... δεν θα μου ήταν πια εύκολο να κρατήσω τα δάκρυστά μου ...

Μετά από τόσους άχαρους ρόλους και ανούσιες συμβατικότητες που βλέπω γύρω μου και υποδύομαι με τη θέλησή μου, είχα ανάγκη από αυτή την αλήθεια που μου χάρισες ... έστω και εν αγνοία σου ... μου χάρισες κάτι που από πίσω του δεν κρύβονταν κανένας ρόλος ...

Δεν θα σε ξαναενοχλήσω ούτε θα σε ρωτήσω τίποτα. Ειλικρινά δεν θέλω. Όλα αυτά δεν έχουν καμιά θέση στα αισθήματα που τρέφω για σένα. Αρκετά επέτρεψα σε τόσους ρόλους να μπουν ανάμεσά μας. Εξάλλου, αυτά που ήθελα να σου πω ... σου τα είπα ήδη ...

Αν και όποτε επιθυμείς, στείλε μου εσύ μήνυμα. Ξέρεις ότι χαίρομαι αφάνταστα, όταν λαμβάνω νέα σου. Και, αν κάποια μέρα νιώσεις την ανάγκη να συναντηθούμε, μετά το ταξίδι μου ... μην κάνεις καμιά νύξη στο γράμμα μου ... σε παρακαλώ ... Δεν θέλω να συζητήσω τίποτα γι' αυτά που σου γράφω ... Τίποτα απολύτως ...

Είναι έντεκα το βράδυ. Πάνω από έξι μήνες, θέλω να κλάψω με λυγμούς ... το καταφέρνω μόλις τώρα ... Συγχώρεσέ με ...

Να είσαι πάντα καλά.

Καληνύχτα ... »

Το γράμμα το διάβασε, λίγα λεπτά πριν αρχίσουν οι πρόβες για το καινούριο θεατρικό έργο που ετοιμάζε. Για όση ώρα διαρκούσε η ανάγνωσή του, εκείνη κρατούσε μέσα στα δυο της χέρια το λευκό χαρτί, με έναν τρόπο, λες και προσπαθούσε να το συγκρατήσει για να μην πέσει κάτω στο έδαφος, από τους «κραδασμούς» που της δημιουργούσε ένα νευρικό τρέμουλο στα δάχτυλα, που δεν έλεγε να σταματήσει. Ύστερα, σκούπισε βιαστικά τα μάτια της, για να μην καταλάβουν οι ηθοποιοί, που θα ερχόταν σε λίγο, ότι είχε κλάψει και, τσαλακώνοντας το φάκελο, τον έχωσε μηχανικά μέσα στη τσέπη του τζιν της.

Πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε έξω το δρόμο και τα αυτοκίνητα που περνούσαν με ταχύτητα. Αυτή η γνωριμία ... Αυτή η επαφή ... Δεν ήταν σαν όλες τις άλλες ... Όχι ... Όχι ... Είχε κάποιες εμπειρίες ... Όμως, αυτή ήταν τόσο ξεχωριστή ... Τόσο διαφορετική ... Δεν είχε τα τυπικά χαρακτηριστικά που έχουν αυτού του είδους οι εμπειρίες ... Που ξεκινάνε με έναν συγκεκριμένο τρόπο ... Εξελίσσονται με έναν συγκεκριμένο τρόπο ... Για να «καταλήξουν» τελικά με έναν συγκεκριμένο τρόπο ... Σ' αυτή τη σχέση, τίποτα δεν προχωρούσε με τη γνωστή «νομοτέλεια», που διέπει τον έρωτα ... Ήταν μια σχέση παράξενη ... Ιδιότυπη ... Συγκεχυμένη ... Και απροσδιόριστη ... Άκρως απροσδιόριστη ...

Δεν ήταν σε θέση να τη συζητήσει ούτε καν με την πιο στενή της φίλη. Τι να της έλεγε άλλωστε; ... Παλιότερα, το θεωρούσε πολύ φυσικό να συζητά με τις φίλες της τέτοιες «καταστάσεις» και, καμιά φορά, να ξεσπάνε σε άκρατα γέλια. Τώρα, όμως, τα πράγματα ήταν τελείως διαφορετικά. Είχαν έρθει τα πάνω κάτω στη ζωή της ... Πώς έμπλεξαν όλα μεμιάς; Εδώ και έξι μήνες, ζούσε ένα άναρχο παραλήρημα ακατάσχετων λέξεων, φράσεων, μηνυμάτων, συναισθημάτων και επαφών, χωρίς καμιά λογική να διαφαίνεται στον ορίζοντα. Τι ζητούσε αυτός ο νέος άντρας από εκείνη; Και τι ήθελε εκείνη από αυτόν, ώστε να παραμένει στη ζωή του; Πρώτη φορά, μετά από δεκαοχτώ χρόνια γάμου, «απατούσε» νοερά το σύζυγό της. Μέχρι τότε, ό,τι ερωτικά «συμβάντα» είχε στη ζωή της, αφορούσαν την περίοδο πριν τον έγγαμο βίο της. Τι θα έλεγε ο άντρας της, αν το μάθαινε; Και ο γιος της; ... Ειδικά αυτός... Που τον λάτρευε ... Και την λάτρευε και εκείνος ...

«Πού να είναι τώρα; ... Τι να κάνει ολομόναχος; ...», μονολόγησε και τα μάτια της βούρκωσαν αμέσως, έτοιμα και πάλι να τρέξουν τα δάκρυα, σαν ορμητικά ρυάκια που σπάνε τα αναχώματα. Για ποιο ταξίδι άραγε της μιλούσε στο γράμμα του;

«Ω, Θεέ μου! Αν πάθει κάτι, θα τρελαθώ! Δεν θα το αντέξω!». Έπιασε το μέτωπό της, μέσα από μια απεγνωσμένη κίνηση, και έσκυψε το κεφάλι της από απόγνωση.

«Είναι τα πάντα για μένα ... Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα συνεχίσω, από εδώ και πέρα, να ζω, χωρίς τη παρουσία του ... ». Η θλίψη πλημμύρισε και το τελευταίο κύτταρο του προσώπου της και ένιωσε τα γόνατα της να λυγίζουν και τα πόδια της να μην την βαστάνε. Γαντζώθηκε από το περβάζι του παραθύρου, προσπαθώντας να κρατηθεί όρθια και να μην καταρρεύσει.

Τον ήθελε πολύ ... Αυτή ήταν η αλήθεια ... Ήταν άσκοπο να προσπαθήσει να το κρύψει από τον ίδιο της τον εαυτό ... Μέχρι να τον γνωρίσει, οι άντρες ήταν αυτοί που ποθούσαν να πάρουν κάτι από εκείνη ... Τώρα, ποθούσε αυτή να πάρει κάτι ... Για πρώτη φορά, ποθούσε αυτή να πάρει «κάτι» από έναν άντρα ...

«Τι να 'ναι αυτό που θέλω από εκείνον; ... », αναρωτήθηκε. Ένα αίσθημα ντροπής και ενοχικών συμπλεγμάτων την κυρίευσε ακαριαία. Δεν ήταν σαν όλους τους άλλους άντρες εκείνος ... Δεν της «επέτρεπε» να τον «δει» σαν όλους τους άλλους άντρες ...

«Πολλές φορές, όταν κάθεται δίπλα μου ... ποθώ τόσο πολύ να τον αγκαλιάσω και ... όλα να πάρουν το δρόμο τους ... Όμως, την ίδια κιόλας στιγμή ... Ένας δυνατός πόνος στην καρδιά μου, δεν μ' αφήνει να ... Ούτε καν να τον αγγίξω ... Πόσο μάλλον να ... ». Δάγκωσε τα χείλη της, μέχρι που σχεδόν τα έκανε να ματώσουν.

«Καλύτερα να πέθαινα, την ώρα που θα του ζητούσα κάτι τέτοιο ... παρά να αισθανόμουν ότι ... έγινα αιτία ... να ... να ... ».

Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και μπήκαν με φόρα οι πρώτοι ηθοποιοί. Οι υπόλοιποι κατέφθασαν μετά από λίγα λεπτά. Συγκέντρωσε όσα αποθέματα ψυχικής δύναμης διέθετε ακόμα και τους χαιρέτησε με εγκαρδιότητα, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα, πριν από κάθε πρόβα της ...

.....

Τελειώνοντας οι πρόβες και φεύγοντας πια από το θέατρο, καθοδόν για το σπίτι της, όση ώρα οδηγούσε μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα, ξαναζούσε και πάλι τα γεγονότα που είχαν σημαδέψει την τελευταία τους συνάντηση στο θέατρο, πριν εκείνος φύγει για το ταξίδι που ανέφερε στο γράμμα που της έστειλε ...

«Ούτε καν τον προορισμό του ταξιδιού του, δεν θέλησε να μου πει. Όλα τα φυλάει, σαν επτασφράγιστο μυστικό, μόνο για τον εαυτό του ... Μόνο για εκείνον ...».

Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, δεν την είχε προειδοποιήσει για την επίσκεψή του. Άνοιξε πολύ σιγά την πόρτα του θεάτρου, λες και φοβόταν μην ξυπνήσει κάποιον που θα κοιμόταν και, με αργό, απαλό βηματισμό, μπήκε μέσα στη μεγάλη αίθουσα. Εκείνη ήταν μόνη της. Είχε φύγει και ο τελευταίος ηθοποιός και μάζευε τα πράγματά της. Όταν τον αντίκρισε μπροστά της, η ταραχή και η έκπληξή της ήταν τέτοια που έμεινε μετέωρη, σαν κεραυνοβολημένη, ανήμπορη να αρθρώσει έστω και μία λέξη, μπροστά στην μορφή του ...

- «Καλησπέρα Έλλη. Σε ξάφνιασα; .... Βρήκα λίγο χρόνο και πέρασα να σε δω ... ».
- «Ω! Καλησπέρα! Μα τι ωραία έκπληξη ήταν αυτή!». Προσποιήθηκε την άνετη, αλλά η καρδιά της κόντευε να σπάσει από τους δυνατούς χτύπους. Εκείνος έριξε μια φευγαλέα ματιά στον χώρο.
- «Οι άλλοι ηθοποιοί έφυγαν; ... Μήπως σε καθυστερώ; ... ».

- «Δεν με καθυστερείς ... Ετοιμάζα απλώς τα πράγματά μου ...». Τα χείλη της σάλεψαν από συγκίνηση, βλέποντας ξανά τα όμορφα μάτια του ...
- «Πας στο σπίτι; ...».
- «Πού αλλού θα μπορούσα να πάω; ... ». Στον ξέπνοο, απογοητευμένο τόνο της φωνής της, εκείνος λες και «άδραξε» αμέσως την ευκαιρία.
- «Εάν ήθελες, θα μπορούσαμε να περπατήσουμε λιγάκι. Έχει πολύ γλυκιά βραδιά σήμερα».
- «Θα το ήθελα πολύ, όμως ... ».
- «Σε περιμένει ο άντρας σου; ...».
- «Όχι ... Ο άντρας μου επιστρέφει αργά, λόγω της δουλειάς του ... Είναι ο γιος μου ... ».
- «Τι κάνει ο Ανδρέας; ... Πώς τα πάει με τη μουσική; ...».
- «Συνεχίζει να διαπρέπει στους μουσικούς διαγωνισμούς που λαμβάνει μέρος ...». Χαμήλωσε το βλέμμα του μελαγχολικά και κοίταξε τα σανίδια του θεάτρου.
- «Το σανίδι ήταν από πάντα μεγάλη πρόκληση, Έλλη ... Και ο Ανδρέας ... Πολύ γρήγορα θα τη βιώσει αυτή τη *πρόκληση* ... ».
- «Γιατί το λες αυτό; ... ».
- «Γιατί δεν έχει άλλη επιλογή, από ό,τι φαίνεται, παρά να παίζει αυτό το ρόλο ... ».
- «Ποιο ρόλο; ...». Στο άκουσμα της ερώτησής της, σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε πικρά. Εκείνη εξακολουθούσε να τον κοιτάζει σαστισμένη ...
- «Εσύ, Έλλη, δεν θα έπρεπε να το ρωτάς αυτό ... Εσύ, τουλάχιστον, ξέρεις από ρόλους ... Είσαι χρόνια ηθοποιός ... ».
- «Ο Ανδρέας ασχολείται με τη μουσική από αγάπη και γιατί είναι ένα ιδιαίτερα χαρισματικό παιδί». Αισθάνθηκε τη φωνή της να τρέμει και η απάντησή της ήχησε σαν απολογητικός ξερός λόγος.
- «Αυτό το ξέρω ... Άλλωστε, ήμουν και εγώ, πριν από λίγο καιρό, δάσκαλός του στο ωδείο ... Δεν εννοώ, όμως αυτό ... Εννοώ ότι ... Καμιά φορά ... Σκέφτηκες ποτέ, αν θα ήθελε όλη του η ζωή να κινηθεί πάνω σ' αυτό το μονοπάτι; ... ».

- «Δεν σε καταλαβαίνω ... Εγώ που έγινα ηθοποιός, τι έπαθα που διάλεξα αυτό το μονοπάτι; ... ». Ξαφνικά, της φάνηκε ότι χίλια χέρια έσφιγγαν το λαιμό της με δύναμη για να την πνίξουν ...
- «Ζεις για το χειροκρότημα, Έλλη ... Και όταν αυτό πάψει κάποια μέρα ... Θα πάψεις να ζεις, όπως και όλες οι ηρωίδες που ενσάρκωσες ... ».
- «Εγώ δεν το βλέπω έτσι!». Οι χτύποι της καρδιάς της δυνάμωσαν ακόμη πιο πολύ. Ήταν εμφανές ότι δεν μπορούσε πλέον να ελέγξει την ταραχή της και αυτό προδίδονταν στον οργισμένο τόνο της φωνής της. Χαμήλωσε τα μελαγχολικά του μάτια. Μετά από μια σύντομη σιωπή, σήκωσε το κεφάλι του ξανά και την κοίταξε.
- «Ποιο έργο θα ανεβάσετε αυτόν τον καιρό; ...».
- «Γιατί το είπες αυτό, πριν από λίγο; ... Απάντησέ μου, σε παρακαλώ! ... ».
- «Ποιο; ... ».
- «Ότι, μια μέρα, θα πάψω να ζω ... ». Έδειχνε συντετριμμένη και έτρεμε σύγκορμη.
- «Γιατί υπάρχουν μέσα από τους ρόλους σου, Έλλη ... ».
- «Κάνεις λάθος! Θα πρόσθετα, μάλιστα, πως είναι πολύ απλοϊκός αυτός ο τρόπος σκέψης σου! Λυπάμαι πολύ που το λέω, αλλά έτσι είναι!». Έκρυψε τα χέρια της πίσω από την πλάτη της για να μην τα δει που σπαρταρούσαν σαν ψάρια έξω από το νερό.
- «Καλύτερα να πηγαίνω. Να σε αφήσω να ξεκουραστείς. Καληνύχτα Έλλη. Χάρηκα πολύ που σε είδα». Προχώρησε, με κατεβασμένο το κεφάλι, προς την έξοδο του θεάτρου. Εκείνη έτρεξε, σαν αλαφιασμένη, από πίσω του να τον προλάβει, πριν βγει έξω στο δρόμο και χαθεί μέσα στη νύχτα. Τον σταμάτησε στην πόρτα, πιάνοντας σφιχτά το μπράτσο του και φωνάζοντας δυνατά:
- «Το θέατρο είναι η ζωή μου! Ναι, δεν το κρύβω! Δεν το αρνήθηκα ποτέ! Όμως, οι ήρωες των έργων δεν πεθαίνουν ποτέ! Μένουν αναλλοίωτοι στο χρόνο και συνοδεύουν κάθε γενιά στο ταξίδι της ζωής της!». Τα μάτια της βούρκωσαν από την ένταση και το πάθος. «Και, επιτέλους! Φτάνουν πλέον οι προβληματισμοί για τον Φάουστ, τον Δον Ζουάν! ... Αυτό που με ενδιαφέρει τώρα είναι η αναδόμηση του σώματος και της ψυχής μου!».

Την κοίταξε με ένα απλανές βλέμμα, αποδεσμεύοντας το μπράτσο του από το χέρι της, και, δίχως να πει μια λέξη, έκλεισε την πόρτα πίσω του ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Στο άκουσμα του χτύπου του κουδουνιού, εκείνη ανοίγει την πόρτα και η ταραχή της διαδέχεται αμέσως την έκπληξη ...

- «Κάτι μου χρωστάς».
- «Δεν σε καταλαβαίνω ... ».

Τον κοιτάζει απορημένα, ενώ τα χείλη της ακαριαία αρχίζουν να τρέμουν ελαφρά.

- «Αυτό που είδες εχθές στον πίνακα ζωγραφικής ... Δεν το έδειξα ποτέ σε κανέναν ... Μόνο σε σένα ... ».

Στο παγωμένο βλέμμα του, εκείνη γλομιάζει και ασυναίσθητα πιάνεται από το πόμολο της πόρτας. Εκείνος σφίγγει δυνατά το χέρι της μέσα στην παλάμη του και την αναγκάζει να οπισθοχωρήσει. Η πόρτα κλείνει απαλά πίσω τους ...

- «Μου χρωστάς ένα τέλος, Έλλη ... Θέλω να μου το δώσεις ... Θέλω να μου το δώσεις εσύ ... Σήμερα ... Τώρα ... ».
- «Δεν μπορώ να παίξω αυτό το ρόλο ... Όχι, αυτό το ρόλο ... Μη μου ζητάς να παίξω αυτό το ρόλο ... ».

Κουνάει απεγνωσμένα το κεφάλι της, με μάτια αποσβολωμένα. Εκείνος εξακολουθεί να την κοιτάζει σταθερά και έντονα.

- «Δώσε μου ένα τέλος, Έλλη ... Σε παρακαλώ! Δώσ' το μου τώρα! Τώρα!».

Φωνάζει δυνατά και σφίγγει το χέρι της με ακόμη περισσότερο πάθος.

- «Δεν μπορώ! Μ' ακούς; Δεν μπορώ! Δεν μπορώ!».

Τινάζει προς τα πίσω το κορμί της, ουρλιάζοντας:

«Άφησέ με, επιτέλους! Δεν μπορώ! Γιατί με βασανίζεις; ... Γιατί; ... Θεέ μου! ... Γιατί μπήκες στη ζωή μου! ... Γιατί! ... Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ ... ».

Κλαίει με λυγμούς που τραντάζουν όλο της το σώμα. Την πλησιάζει, σαν υπνωτισμένος ... Η φωνή του ηχεί θλιμμένα και αργόσυρτα:

- «Στον πίνακα υπάρχει μια λίμνη ... Είναι κρυστάλλινη ... Απίστευτα κρυστάλλινη και διαυγής ... Διαυγής ... Όμως, η ζωή ... Η ζωή, Έλλη, δεν είναι έτσι ... Ποτέ δεν ήταν έτσι ... Ποτέ ... ».

Βγάζει ένα μικρό μαχαίρι από την τσέπη του ...

« ... Στη ζωή, όλα είναι θολά, Έλλη ... Όπως το αίμα ... Κόκκινα ... Ζεστά ... και θολά ... Θολά ... Τίποτα δεν είναι διαυγές ... Τίποτα δεν είναι καθαρό ... Τίποτα, κρυστάλλινο ... ».

Τα δάκρυα κυλούν από τα μάτια του ...

« ... Αυτή η θέρμη ... Αυτή τη ζεστασιά ... Δεν την ένιωσα ποτέ, Έλλη ... Θέλω να μου τη δώσεις εσύ ... Μου το χρωστάς, Έλλη ... Μου το χρωστάς ...».

Στη θέα της λεπίδας του μαχαριού, εκείνη βγάζει μια σπαραχτική κραυγή και πέφτει λιπόθυμη στο πάτωμα ...

.....

Αυτή τη σκηνή, την είχε σκηνοθετήσει άπειρες φορές μέσα στο μυαλό του. Την είχε πλάσει με τη φαντασία του και τη βίωσε ξανά και ξανά, κάθε φορά που έπεφτε το βράδυ στο κρεβάτι και έκλεινε τα μάτια του για να κοιμηθεί.

Ήταν μια σκηνή που του άρεσε να την φαντασιώνεται μόνο τη νύχτα, μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, ακούγοντας το «Κατά Ματθαίο Πάθη» του Μπαχ. Μάλιστα, προετοίμαζε και το σώμα του να τη δεχτεί αυτή την εμπειρία, παίρνοντας την ανάλογη στάση.

Ίσιωνε τότε το κορμί του ανάσκελα, σε απόλυτη ευθεία και επαφή με το στρώμα και τέντωνε τα μακριά του πόδια, μέχρι που να ακουμπήσουν στα κάγκελα του κρεβατιού του. Ανάγκαζε τον εαυτό του να παραμείνει έτσι ακίνητος για ώρες. Στην αρχή, τα μέλη του τα αισθανόταν να σκληραίνουν και να πετρώνουν. Στην συνέχεια, όμως, ένας δυνατός πόνος που εξαπλώνονταν και στον τελευταίο νευρώνα του, του δημιουργούσε μια ηδονική χαρά, μαζί και με μια ανακούφιση. Ήταν η στιγμή που όλο του το «είναι» έφτανε στο αποκορύφωμα μιας έξαλης και στο «ξεφούσκωμα», που επακολουθούσε, αυτού του μεθυστικού πάθους, η πιο πλέρια «ανταμοιβή» του ήταν αυτός ο ηδονιστικός πόνος ...

Η Έλλη μεταμορφώνονταν, την ώρα αυτή, σε αόρατο παρτενέρ. Έμπαινε μέσα σ' αυτό το «ερωτικό σκηνικό» και υποδύονταν το ρόλο της. Το ρόλο της ... Το ρόλο, δηλαδή, που εκείνος της χάριζε ... Το ρόλο που εκείνος της «επέτρεπε» να ενσαρκώσει ... Το ρόλο που εκείνος είχε διαλέξει γι' αυτήν ... Εκείνος ... Εκείνος ... Εκείνος ... Πόσο όμορφη ήταν αυτή η σκέψη! Πόσο λυτρωτική ήταν αυτή η σκέψη! Εκείνος ... Εκείνος ... Πάντα ... Εκείνος ... Σε όλα υπήρχε εκείνος ... Μόνο εκείνος ...

Και ... Εκείνη; ...

Εκείνη υπέφερε για χάρη του ... Εκείνη ζούσε γι' αυτή την ιερή στιγμή του πόνου του ... Αλλά και για τον πόνο που εκείνος της προκαλούσε ... Εκείνος ... Εκείνος ... Πάλι εκείνος ... Μόνο εκείνος ... Μόνο εκείνος της προκαλούσε πόνο ... Μόνο εκείνος μπορούσε να της προκαλέσει αυτό το βαθύ συναίσθημα ... Εκείνος ... Εκείνος και κανένας άλλος ...

.....

Όταν διάβασε, για πρώτη φορά, το «Φάουστ» του Γκαίτε, ονόμασε τον ομώνυμο ήρωα, «Ιταλό», για το ακούραστο και άπληστο ερευνητικό του πνεύμα. Η μετάθεση της διανοητικής περιέργειας σε χαρά της ζωής, που είναι και η βάση στο δράμα του Φάουστ, αποτελούσε πάντα για εκείνον μέρος της πραγματικότητάς του. Ανέκαθεν του άρεσε να διαβλέπει τη μεγαλοπρέπεια και τις αναγκαιότητες της παγκόσμιας αλληλουχίας πραγμάτων...

Η άσβεστη δίψα του να διεισδύσει στη γνώση όλων αυτών που τον περιβάλλουν και να ερευνήσει, με μια ψυχρή κυριαρχία, τα πιο απρόσιτα μυστικά της κάθε τελειότητας, αποτελούσαν μια ομολογία πίστης και έδιναν το κλειδί του μυστηρίου της ζωής του. Για εκείνον, ένας μεγάλο έρωτας δεν μπορούσε να ξεπηδήσει παρά μέσα από τη βαθιά γνώση του αντικειμένου που αγαπούσε και, αν αυτό το γνώριζε λίγο, λίγο θα μπορούσε να το αγαπήσει ή και καθόλου ...

Κατά βάθος, το πάθος, η θεία σπίθα, αυτή η προωθητική δύναμη της κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας, δεν του έλειπε. Όταν όμως το πάθος του μετατρέπονταν σε δίψα για γνώση, τότε αφοσιωνόταν στην έρευνα με την επιμονή, τη διάρκεια και τη διορατικότητα που κυριαρχούν στο πάθος. Μονάχα στο αποκορύφωμα της πνευματικής του δραστηριότητας, όταν πια έφτανε στην κατάκτηση της γνώσης, άφηνε να ξεσπάσει, όπως το νερό που ξεφεύγει με ορμή από ένα ποτάμι, το συναίσθημα που συγκρατούσε τόσο καιρό, αφού πια είχε ολοκληρώσει την εργασία του. Αμέσως κυριεύονταν από ένα ρίγος και επαινούσε με λόγια ενθουσιασμού το μεγαλείο αυτού του τμήματος της Δημιουργίας που μόλις είχε μελετήσει ή ακόμα έφθανε να δοξάζει το Δημιουργό του με θρησκευτικό τρόπο. Μια τέτοια, σχεδόν θρησκευτική μεταμόρφωση της επιστήμης της φύσης, χαρακτήριζε τα μουσικά και εικαστικά του δημιουργήματα ...

Πίστευε, για παράδειγμα, πως κάθε πίνακας ζωγραφικής που δημιουργούσε, μοιάζει με ένα πρόβλημα το οποίο έπρεπε να λύσει και ότι πίσω από το πρόβλημα αυτό ξεπηδούσαν άλλα, αμέτρητα προβλήματα, έτσι όπως συμβαίνει στην, χωρίς τέλος και συμπέρασμα, έρευνα της Φύσης. Είχε γίνει ακατόρθωτο πλέον γι' αυτόν να πάρει την απόφαση να περιορίσει τις απαιτήσεις του, να απομονώσει το έργο τέχνης του, να το απομονώσει από το μεγάλο Σύνολο από το οποίο ένιωθε να εξαρτάται. Μετά από εξαντλητικές προσπάθειες να εκφράσει με το έργο του οτιδήποτε το οποίο, σύμφωνα με τη σκέψη του, συνδέονταν με αυτό, γεννιόταν, την ίδια στιγμή, μέσα του η ανάγκη να το εγκαταλείψει και να το χαρακτηρίσει «ημιτελής» ...

Και η αλήθεια είναι ότι όλα του τα δημιουργήματα ήταν ...

ημιτελή και ανολοκλήρωτα ...

.....

Θυμόταν πολύ καλά ότι κάποτε είχε ρωτήσει τη μητέρα του, όταν ήταν πολύ μικρός ακόμα, σχετικά με τη σημασία της λέξεως, «ημιτελής». Με τα χέρια της, τότε, εκείνη χάιδεψε τα μαλλιά του, κλείνοντάς τον στην αγκαλιά της στοργικά. Ο κόρφος της ήταν πάντα ένα τρυφερό καταφύγιο γι' αυτόν, όμως, την ημέρα εκείνη, η ένταση αυτής της αγκαλιάς, αν και στοργικής, σκίασε για λίγα λεπτά την παιδική ψυχή του.

Δεν υπήρχε κάτι λεπτό στο αγκάλιασμα αυτό, αλλά μια τραχύτητα. Ένα είδος ανασφάλειας και αγωνίας, που άγγιζε τα όρια της απειλής, πέρασε μυστηριωδώς μέσα από τα δάχτυλά της και διοχετεύθηκε κατευθείαν σε κάθε κύτταρό του. Ένιωσε αυτή

την απειλή να τον χτυπάει κατάστηθα, έτσι όπως τον πίεζε η μητέρα του δυνατά πάνω στο στήθος της. Η αίσθηση της επαφής του στήθους του με το στήθος της ήταν σκληρή ...

Ήταν, όμως, πολύ μικρός και η παιδική λογική είναι ανεπαρκής για να βγάλει κανείς, σ' αυτή την ηλικία, ασφαλή συμπεράσματα για τέτοιου είδους συναισθήματα ...

Παρόλο αυτά, στη μνήμη του χαραχτηκε η απάντησή της και αυτό ήταν ένα ασφαλές δεδομένο, ένα δεδομένο που δεν χωρούσε δεύτερη σκέψη ούτε ιδιαίτερη νοητική επεξεργασία ...:

- «Ημιτελή, αγάπη μου, είναι τα μικρά αγοράκια που δεν τα αγαπάει η μαμά τους. Εγώ σε λατρεύω ... ».

Την απάντησή της την φύλαξε στην καρδιά του ως επτασφράγιστο μυστικό και, την ημέρα που αυτή η γυναίκα κηδεύονταν, την τοποθέτησε προσεχτικά και επιμελώς μέσα στο βερνικωμένο φέρετρό της, κλείνοντας το καπάκι ερμητικά, για να μην υπάρξει το τραγικό ενδεχόμενο, ούτε στο ελάχιστο, να ξεπηδήσει αυτή η απάντηση, γλιστρώντας, σαν φίδι, ύπουλα και βγει στους πολυσύχναστους δρόμους και στα θορυβώδη πεζοδρόμια αυτής της χαοτικής πόλης ...

.....

Το τηλέφωνο χτύπησε, λίγο πριν τις εννιά το βράδυ. Κρατούσε τη βαλίτσα του και μόλις είχε ξεκλειδώσει την πόρτα, επιστρέφοντας στο διαμέρισμά του από το ταξίδι που είχε πάει.

Η συνεσταλμένη φωνή του συνομιλητή του στην άλλη άκρη της γραμμής, τον έκανε να αμφιταλαντευτεί για κλάσματα δευτερολέπτου. Πολύ σύντομα, όμως, ήταν σχεδόν βέβαιος, ότι επρόκειτο για τη φωνή του πρώην μαθητή του στο ωδείο, του Ανδρέα ...

- «Καλησπέρα σας Κύριε ... Συγγνώμη για την ενόχληση, αλλά υπέθεσα ότι αυτή την ώρα θα σας έβρισκα ... Πέρασα και από το ωδείο, πριν από λίγες ημέρες, και οι συνάδελφοί σας με ενημέρωσαν για την άδειά σας ... Θα επιθυμούσα να σας συναντήσω ... ».

Ακούμπησε προσεχτικά και με ήρεμες κινήσεις τη βαλίτσα του κάτω στο πάτωμα και με την ευγενική, αισθαντική φωνή του, απάντησε ατάραχα:

- «Χαίρομαι πολύ που σε ακούω, Ανδρέα. Είμαι στη διάθεσή σου, όποτε μου το ζητήσεις».
- «Θα μπορούσαμε να βρεθούμε, αύριο, στο καφέ που είναι δίπλα στο ωδείο, γύρω στις επτά το απόγευμα ... αν, βέβαια, το θέλετε και εσείς... ».
- «Πολύ ευχαρίστως. Θα σε περιμένω εκεί στις επτά. Καλή σου νύχτα».
- «Καληνύχτα σας ... ».

Το αγόρι, με το ίδιο «κούμπωμα» στη φωνή, κατέβασε αργά και αμήχανα το ακουστικό του τηλεφώνου και έγειρε το κεφάλι του στο μαξιλάρι του κρεβατιού του.

Έκλεισε τα γλαρά του μάτια, βγάζοντας ένα βαθύ αναστεναγμό, και αφέθηκε στην μέθεξη των πιο ηδυπαθών και ονειροπόλων φαντασιώσεων του ...

.....

“... Οι σύγχρονοι συγγραφείς αποδίδουν εντελώς απλοϊκά τη γέννηση της μουσικής σε μια ανάγκη του ανθρώπου να μιμηθεί τη φύση και τους ήχους που άκουγε. Αντίθετα, όμως, οι περισσότεροι λαοί και αρχαίοι πολιτισμοί θέλουν τη μουσική ένα δώρο και μια ιδιότητα των θεών, χωρίς ποτέ να αναφέρουν μια ανάγκη προσωπικής έκφρασης ή μίμησης της φύσης. Κάποια, λοιπόν, υπερφυσική οντότητα φέρνει πάντα τις αρχές και τους νόμους της μουσικής, καθώς και τα μουσικά όργανα, που είναι η αποκρυστάλλωση αυτών των νόμων ...

Η εσωτερική επιστήμη διδάσκει ότι, κάθε ήχος που παράγεται στον ορατό κόσμο διεγείρει αντίστοιχο ήχο στα αόρατα βασίλεια και προκαλεί τη δράση κάποιας δύναμews της απόκρυφης πλευράς της φύσεως. Ο καλλιτέχνης, λοιπόν, μπορεί να είναι σαν ένας πλούσιος πομπός ή ένας μικρός θεός δημιουργός, που θέτει σε κίνηση την αδρανή ύλη ...

Για να μπορέσει, επομένως, ο ήχος να είναι ο κατάλληλος φορέας άλλων λεπτότερων ενεργειών, πρέπει να έχει μέσα του μια τάξη ανάλογη με την τάξη του σύμπαντος, και αυτή η τάξη είναι που ξεχωρίζει έναν θόρυβο από έναν μουσικό ήχο. Κατ' επέκταση και η ίδια η μουσική βάζει τους ήχους σε μία τάξη ανάλογη, δίνοντας ακόμη μεγαλύτερη δύναμη. Γι' αυτόν τον λόγο, οι ερμητιστές φιλόσοφοι και αλχημιστές που έχουν γράψει για τη μουσική, δίνουν μεγάλη σημασία στη σύνθεση με κάποια σχέδια-σχήματα. Οι μουσικοί αυτών προσπαθούσαν να εκφράσουν τη θεία αρμονία μέσα στη σύνθεσή τους, τείνοντας να μετατρέψουν τη σοφία σε τέχνη και ομορφιά με την ίδια κρυμμένη αρμονία. Σε καμιά περίπτωση η μουσική δεν ήταν για διασκέδαση ή προσωπική έκφραση κάποιου καλλιτέχνη, γι' αυτό και τα μουσικά έργα ήταν ανώνυμα, αφού η προσωπικότητα του συνθέτη δεν έπρεπε να παίζει κανένα ρόλο ...

Πολλές φορές, μουσικοί ερευνητές που προσπαθούν να αναβιώσουν την παλιά μουσική με παλιά όργανα, μας μιλούν για τη μεγάλη πλουσιότητα και ζωντάνια των αισθημάτων που νιώθουν, καθώς και για τον πλούτο των αρμονικών συνηχήσεων που, με τα σημερινά όργανα ή παιγμένα από ένα πιάνο, αυτά θα ήταν σαν νεκρά. Εκτός από αυτό, τα διαστήματα είχαν μια ιεραρχία που ήταν σημαντική στη σύνθεση της μουσικής, εκφράζοντας έτσι τη θεία ιεραρχία ...

Με αυτά και άλλα μοντέλα που προέρχονται από το καββαλιστικό δέντρο και με κανόνες άγνωστους σε μας, οι ερμητικοί μουσικολόγοι έφτιαχναν απλές μελωδίες και, σε συντονισμό με πολλές άλλες τελετουργικές πράξεις, προσπάθησαν να ανυψώσουν τη συνείδησή τους και να διαλογιστούν στα αρχέτυπα και τις θείες ιδέες ... ”

... Το χέρι του έμεινε μετέωρο πάνω στο χαρτί, με την πένα ανάμεσα στα δάχτυλά του, σηκώνοντας το κεφάλι του και βλέποντας το συνεσταλμένο και ντροπαλό πρόσωπο του Ανδρέα να τον κοιτάζει με την ίδια πάντα λεπτότητα και γλυκύτητα που απέπνεε αυτό το αγόρι στη συμπεριφορά του.

Ο Ανδρέας είχε πάρει, οπωσδήποτε, τις ευαισθησίες της μητέρας του, τις είχε, όμως, «σμιλεύσει» και «μπολιάσει» με μια αυστηρή συγκρότηση, αυτοπειθαρχία και πνευματικότητα, εξαιρετική και ασυνήθιστη για την ηλικία του, που δύσκολα την εντόπιζες πάνω στους συνομηλίκους του. Ήταν, λες και είχε τη θεία ευλογία, μέσα από την καλλιτεχνική του ερμηνεία στο πιάνο, να εξηγήσει τα μυστήρια της ζωής και της φύσης, με γαλήνια δύναμη και τελειότητα ...

Το παίξιμό του δεν χαρακτηριζόταν από επιτηδευμένη δεξιοτεχνία, η οποία ωστόσο δεν του έλειπε εκεί που έπρεπε, αλλά είχε, παράλληλα, και μια βαθιά, μυστική θρησκευτικότητα. Εκεί όπου όλα ήταν ουδέτερα, ακίνητα και ανέκφραστα, ερχόταν η μουσική του για να τους δώσει μορφή, σχήμα και έκφραση. Είχε κανείς την αίσθηση ότι τα δάχτυλά του, αγγίζοντας τα πλήκτρα του πιάνου, μεταγγίζαν με τρόπο μαγικό την ανθρώπινη ψυχικότητα σε όλες τις υλικές και αδρανείς μορφές της ζωής, μετουσιώνοντάς τες σε αινιγματικά σύμβολα. Ήταν σαν να έβρισκε κανείς ξανά, μετά από χρόνια, τη χαμένη του ενότητα ... Μια αρχετυπική ενότητα που του χάριζε, ως μεγαλόπρεπο δώρο, αυτό το αισθαντικό αγόρι ...

Σηκώθηκε από το κάθισμά του και έσφιξε εγκάρδια το λεπτό χέρι του πρώην μαθητή του. Το απολλώνιο βλέμμα του και το αρχοντικό παράστημά του, έτσι όπως στεκόταν όρθιος, έκαναν το αγόρι να αισθανθεί, για άλλη μια φορά, έναν απέραντο θαυμασμό και πλέρια συγκίνηση γι' αυτόν τον νέο άντρα, που, πριν από λίγους μήνες, ήταν ο δάσκαλός του στο ωδείο.

- «Χαίρομαι πολύ που σε ξαναβλέπω, Ανδρέα». Χαμογέλασε και τον χτύπησε φιλικά δυο-τρεις φορές στον ώμο. «Ο δάσκαλος συγκινείται πάντα, όταν αντικρίζει έναν μαθητή του, πόσο μάλλον, όταν αυτός είναι και από τους πιο αγαπημένους του».
- «Και εσείς ... Μου λείψατε πολύ, Κύριε ...». Τα λόγια έβγαιναν με δυσκολία μέσα από τα τρεμάμενα χείλη του ... «Στην αρχή αισθάνθηκα οργή που δεν θα συνεχίζαμε μαζί τα μαθήματα στο πιάνο ... Τώρα μου έχει μείνει μια πικρία ... ». Χαμήλωσε τα μάτια του και κοίταξε μελαγχολικά τα σκούρα σανίδια του μπαρ. Εκείνος, με σχεδόν πατρική στοργή, χάιδεψε τρυφερά τον ψηλόλιγνο λαιμό του μαθητή του, μειδιώντας με ένα γλυκό χαμόγελο.
- «Ελα, λοιπόν, Ανδρέα, να καθίσουμε. Έχουμε πολλά να πούμε. Η οργή και η πικρία, πάντως, δεν είναι συστατικά στοιχεία που συμβάλλουν στην «πνευματική ωρίμανση» ενός μουσικού ... ». Κάθισε, με απόλυτη ηρεμία, στο κάθισμά του και το αγόρι έκανε και εκείνο το ίδιο. Το τραπεζάκι τους ήταν λιγάκι παράμερα σε σχέση με τα άλλα. Το είχε επιλέξει σκόπιμα, μόλις μπήκε στο καφέ, για να δέχονται τον λιγότερο δυνατό θόρυβο και τη λιγότερη ενόχληση από τους υπόλοιπους θαμώνες.
- «Καμιά φορά, παρασύρομαι από τα συναισθήματά μου, Κύριε ... Δεν γίνεται συχνά αυτό ... αλλά, κάποτε ... απλώς, συμβαίνει ... ».

- «Για ποιον λόγο ασχολείσαι με τη μουσική, Ανδρέα;». Το χαμόγελο σβήστηκε από το πρόσωπο του νεαρού άντρα και απέκτησε ξαφνικά μια εκπληκτική σοβαρότητα και ενάργεια. Κοιτούσε κατάματα το παιδί, περιμένοντας στωικά την απάντησή του. Το αγόρι δίστασε για λίγα λεπτά να απαντήσει, για να ακουστεί και πάλι ο συνεσταλμένος τόνος της φωνής του:
- «Με βοηθάει να σκέφτομαι ... και να παίρνω πιο εύκολα αποφάσεις ...».
- «Η απάντησή σου έχει απόλυτη ορθότητα, ακρίβεια και σαφήνεια. Δεν έχεις, λοιπόν, παρά να την εκφράζεις αυτή την «απάντηση» και μέσα από τις πράξεις και τη καθημερινότητά σου».
- «Ωστόσο ... Δεν θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε μαζί; ... Αυτό ήθελα να σας πω ... Γι' αυτό σας τηλεφώνησα ... ». Τα μάγουλά του έγιναν κατακόκκινα στη στιγμή και τα λεπτά του χέρια άρχισαν να τρέμουν αισθητά. «Δεν έχω πια διάθεση να συνεχίσω τα μαθήματα ... και η απόδοσή μου έχει πέσει πολύ ... ». Έπιασε το κεφάλι του και το χέρι του γλίστρησε πάνω στα στιλπνά και λεία μαύρα μαλλιά του, σαν χορτάρι που σαλεύει στην απαλή πρωινή αύρα. Εκείνος, μετά από λίγα λεπτά γαλήνιας σιωπής και μακαριότητας στο βλέμμα, πήρε από το τραπέζι το χαρτί, πάνω στο οποίο, πριν από λίγα λεπτά, είχε σημειώσει κάποιες σκέψεις του για τη μουσική ... Έτεινε το χαρτί προς το μέρος του αγοριού.
- «Αυτά που αναφέρω εδώ, τα έγραψα για σένα, Ανδρέα, πριν έρθεις. Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταλάβεις. Το παίξιμό σου έχει όλα αυτά τα γνωρίσματα που σημείωσα. Θα ήταν πολύ μεγάλη απώλεια για τη μουσική μια «έκπτωση» του ταλέντου και της θείας κλίσης σου από μέρους σου. Κράτησέ το και διάβασέ το με την ησυχία σου, όταν επιστρέψεις στο σπίτι σου. Την άλλη φορά, θα σου δώσω ένα βιβλίο που θα σου φανεί πολύ χρήσιμο». Το αγόρι πήρε διστακτικά το χαρτί. Το δίπλωσε άγαρμπα, μέσα στην σύγχυση και την ταραχή του, και μηχανικά το έχωσε στην τσέπη του. Με την ίδια ντροπαλοσύνη είπε:
- «Η μητέρα μου σας εκτιμάει πάρα πολύ ... Κάθε φορά που της λέω ότι μου λείπετε ... μου δίνει και εκείνη την ίδια απάντηση ... να συνεχίσω ... και να μην σκέφτομαι τίποτα ... ».
- «Και εγώ εκτιμώ πολύ τη μητέρα σου, Ανδρέα. Έχει δίκιο σ' αυτό που σου λέει και να της έχεις εμπιστοσύνη ... ».
- «Εσάς ... Η μητέρα σας ζει; ...».
- «Όχι. Πέθανε». Ο τόνος της φωνής του δεν αλλοιώθηκε καθόλου ούτε κάποια σκοτεινή σκέψη σκίασε το βλέμμα του. Τα μάτια του αγοριού τον κοίταξαν με μια φυσική περιέργεια, ανάμεικτη με αγωνία.
- «Ο πατέρας σας; ... ».
- «Δεν γνώρισα ποτέ τον πατέρα μου». Η απάντησή του «έπεσε» πάνω στο τραπέζι με μια ψυχρή αποφασιστικότητα, χωρίς ίχνος συναισθηματισμού.

Το πρόσωπό του φαινόταν ήρεμο. Στη φωνή του, όμως, υπήρχε τώρα κάτι άτεγκτο και σκληρό. Το αγόρι ταράχτηκε ακόμη περισσότερο.

- «Εμένα η μητέρα μου είναι ηθοποιός ... Το γνωρίζετε άλλωστε ... Μου είπε κάποτε ότι ο χειρότερος ρόλος για έναν ηθοποιό είναι να «παίξει» το θάνατο κάποιου δικού του αγαπημένου προσώπου ... *‘Εκεί στενεύουν τα όρια της υποκριτικής τέχνης’* ... Αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια της ... ».
- «Τα όρια στενεύουν, Ανδρέα, κάθε φορά που μπαίνει κάποιος ρόλος στη ζωή μας ... ». Το αγόρι τον κοίταξε με έκδηλη απορία, αλλά, την τελευταία στιγμή, κάτι το απρόσιτο στο βλέμμα του νεαρού άντρα τον απέτρεψε από το να ζητήσει άλλες «εξηγήσεις» ... Περιορίστηκε μονάχα στο να πει δειλά και συγκρατημένα:
- «Μπορώ, τουλάχιστον, να συνεχίσω να σας βλέπω; ... Θα το ήθελα πολύ ... ». Κοίταξε τα χείλη του άντρα με αγωνιώδη, παιδική προσμονή, βλέποντας τι απάντηση θα του έδιναν ...

Εκείνος δεν μίλησε καθόλου. Η «απάντησή» του, όμως, ήχησε «νοερά» μέσα από το ομορφότερο χαμόγελο αυτού του κόσμου που, σαν φωτοβολίδα καταμεσής της απροσμέτρητης νύχτας, φώτισε, με την στιγμιαία λάμψη της, ακόμη και το πιο σκοτεινό και μύχιο σημείο της καρδιάς του πρώην μαθητή του ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Αφήστε να γίνει γνωστό ότι υπάρχει, άγνωστο στον όχλο, ένα πολύ παλιό Τάγμα σοφών, του οποίου αντικείμενο είναι η βελτίωση και πνευματική επανάσταση της ανθρωπότητας, διαμέσου της κατάκτησης του ολισθήματος και βοηθώντας τους άντρες και τις γυναίκες στις προσπάθειές τους για τη κατάκτηση της δύναμης να αναγνωρίζουν την αλήθεια ...».

Πού το είχε διαβάσει αυτό, ούτε και θυμόταν. Σαν λαμπάκι που ανάβει για κλάσματα δευτερολέπτου και μετά σβήνει, αυτά τα λόγια ήρθαν και φώτισαν στιγμιαία το μυαλό του, μόλις το αγόρι τον αποχαιρέτησε και έφυγε από το μπαρ.

Αυτό το αγόρι ... Αυτό το αγόρι τού φαινόταν άξιο να αναγνωρίσει την αλήθεια ... Την αλήθεια του ... Την αλήθεια που διακηρύσσει τη δραστηριότητά της μυστικά και ειλικρινά κάτω από διάφορα ονόματα και μορφές. Την αλήθεια που προκαλεί κοινωνικές και πολιτικές επαναστάσεις και αποδεδειγμένα ήταν πάντα ο βράχος σωτηρίας σε στιγμές κινδύνου και δυστυχίας. Την αλήθεια που σηκώνει το λάβαρο της ελευθερίας ενάντια στην τυραννία και βάζει άντρες και γυναίκες στην ατραπό της πραγματικής αυτογνωσίας ... Σ' αυτές τις «καιόμενες αμμουδιές» έπρεπε να περπατήσει αυτό το αγόρι ... Σ' αυτό το μυστικό δόγμα της αλήθειας έπρεπε να μνηθεί ...

... Η αλήθεια είναι ότι η γνώση δεν αποκαλύφθηκε ποτέ σε βέβηλους. Ήταν ανέκαθεν καταγεγραμμένη σε συμβολική, παραβολική και αλληγορική γλώσσα, προϋποθέτοντας ένα κλειδί για τη «μετάφρασή» της ... Ανθρώπινα όντα με ατσάλινη θέληση, μεγάλοι επαναστάτες, υψηλά ιπτάμενοι αετοί, υπεράνθρωποι της ανθρωπότητας, εκείνοι που δεν ταπεινώνονται εμπρός στο μαστίγιο του τυράννου ... Όλοι αυτοί ήταν πάντα οι ιεροφάντες αυτής της *Υψιστης Μύησης*, αυτής της *Υψιστης Αλήθειας* ...

Ο σπόρος έπεσε ... Αλλά κάποιοι σπόροι έπεσαν παράπλευρα και πουλιά του αέρα τους έφαγαν. Έπεσαν πάνω σε βράχους συζητήσεων, σε βράχους θεωριών, σε βράχους σύγχυσης και, καθώς αυτοί βλάστησαν, μαράθηκαν με το φως του ήλιου, γιατί δεν πέρασαν τη δοκιμασία της φωτιάς, γιατί δεν είχαν βαθιές ρίζες ...

Τη δοκιμασία της φωτιάς ... Ολόκληρο το σύμπαν δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι κόκκοι αυτής της φωτιάς. Της αιώνιας φωτιάς ... Φλογώδη ρόδα ... Πύρινα φίδια ... αιώνια πάνω στα ύδατα της ζωής ... Θεϊκή φωτιά ... Φωτιά που ο Προμηθέας έκλεψε από τον ουρανό ... Ιερή φλόγα του ναού που ανάβει από τις ιέρειες ... Άρμα της φωτιάς πάνω στο οποίο ο Ηλίας ανελήφθη στον ουρανό. Θεϊκό νοούμενο όλων των απείρων υπάρξεων ...

Η φωτιά, λοιπόν, της αιωνιότητας ... Αυτή η άσβηστη φλόγα έκαιγε μέρα και νύχτα μέσα στην ψυχή του, και μία επαναστατική κραυγή τάραζε τα τιτάνια εσώτερα μέρη του. Τα εσώτερα μέρη του ... Έπρεπε να το επισκεφθεί το εσωτερικό αυτής της *άγνωστης γης* του ... Να το επισκεφθεί και να το επανορθώσει ... Και εκεί να βρει, επιτέλους, το απόκρυφο μυστικό κλειδί ... Το κλειδί που θα του επέτρεπε να ανοίξει την μικρή *κερκόπορτα του ναού* ... Του ναού στον οποίο βρίσκουν καταφυγή όλοι οι αδύναμοι αυτής της ζωής ... Και κατακτώντας το *άρρητο πλήρωμα* της εύθραυστης

ζωής τους, να φέρει το δυνατό του φως μέσα στο έρεβος της δύστυχης ύπαρξής τους
...

... Ποιες θα 'ταν, λοιπόν, οι ερωτήσεις που, σαν δάσκαλος, θα υπέβαλε στον
πρώην μαθητή του; ... Δεν θα ήταν λίγα αυτά που θα ρωτούσε ... Για κάθε ένα,
ξεχωριστή απάντηση θα ζητούσε ...

«Θες να γνωρίσεις το μυστήριο της ύπαρξής σου;

Θες να γνωρίσεις τον τρόπο του Κατωφλιού;

Θες να ακούσεις τη φωνή που αποκρίνεται;

Έχεις ακούσει ποτέ τη συνείδηση;

*Γνωρίζεις ότι η συνείδηση είναι η αιώνια φωνή που μιλά, όταν της δίνεται η
ευκαιρία;*

Θα έδινες στη συνείδηση την ελευθερία να σου μιλήσει;

*Γνωρίζεις ότι η συνείδηση είναι ο φύλακας σου και, επομένως, ο φύλακας
αυτού του Ιερού;*

*Και γνωρίζεις ότι αυτός ο ιερός φύλακας θα είναι πάντοτε παρών σε αυτό το
Ιερό, με το σκοπό να σε καθοδηγεί και να σε προστατεύει;»*.

... Το αγόρι, τότε, κοιτάζοντας με αφέλεια το είδωλό του στον καθρέφτη,
θαρρετά θα απαντούσε:

*«Εμπρός στα αδέρφια και κυρίους μου και στην παρουσία του φύλακα του
Ιερού, δηλώνω ότι έχω φθάσει στον τρόπο του Κατωφλιού και τρέμω για την ψυχή μου.
Βοήθησέ με, δάσκαλε, να εξαγνιστώ και άσκησε κυριαρχία πάνω στο φυσικό μου σώμα
και το νου μου ... »*.

Και, αμέσως μετά ... Η κερκόπορτα του ναού ... θα υποχωρούσε ...

.....

*«Χαίρε, ω των ανθρώπων ευγενέστατε κατακτητή στο πεδίο της μάχης! Όμως,
ποτέ δεν θα σε ξαναδεί η μάχη, ποτέ πια δεν θα αστράψει ο σκοτεινός δρυμός απ' την
ατσάλινη λάμψη της λόγχης σου. Πίσω σου δεν άφησες κανένα γιο, μα το τραγούδι θα
διασώσει το όνομά σου, οι γενεές του μέλλοντος θ' ακούσουνε για σένα, θ' ακούσουνε
πως έπεσε ο ... »* ...

... Σήμαινε πολλά πράγματα. Σίγουρα σήμαινε πολλά πράγματα. Οι φίλοι και οι συνάδελφοί του τον τιμούσαν! Συχνά τους έδινε χαρά και η καρδιά του έμοιαζε να του λέει πως δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτούς. Και ωστόσο ... Αν μια μέρα έφευγε ... Αν μια μέρα απομακρύνονταν απ' αυτόν τον κύκλο της ζωής τους; ... Θα ένιωθαν άραγε κάτι γι' αυτόν; ... Για πόσο καιρό θα ένιωθαν το κενό που θα είχε αφήσει η απώλειά του στη ζωή τους; ... Για πόσο καιρό; ... Πόσο φθαρτός είναι ο άνθρωπος, που ακόμη και εκεί που βρίσκει τη πραγματική βεβαιότητα της ύπαρξής του, εκεί που η παρουσία του αποτυπώνεται αληθινά και μοναδικά, στη μνήμη δηλαδή και στην ψυχή των αγαπημένων του, εκεί μέλλει να σβηστεί και να εξαφανιστεί και, μάλιστα, τόσο σύντομα! ...

... Τα φύλλα από τα γειτονικά δέντρα είχαν κιτρινίσει και είχαν πέσει κιόλας κάτω στο χώμα ... Η φύση έγερνε προς τον χειμώνα μελαγχολικά ... Μερικές φορές δεν μπορούσε να συλλάβει, πως μπορεί να αγαπάει τόσο μοναχικά, τόσο βαθιά και με τέτοια πληρότητα, σ' έναν κόσμο που αργοπεθαίνει από την ήρεμη θλίψη του και προδίδεται καθημερινά από τη δειλία του ...

Όταν έφευγε από τη φασαρία και την οχλαγωγία της πόλης και έπαιρνε, με το αυτοκίνητό του, τον αγαπημένο του δρόμο, εκείνον που τον οδηγούσε στο παρθένο δάσος με τα ψηλά πλατάνια και μια φυσική λιμνούλα με σκουροπράσινα νερά, πόσο διαφορετικά του φαινόταν τότε όλα! Είχε εντοπίσει αυτό το μέρος, όταν ήταν μικρός ακόμα, και περνούσε εκεί, στο διπλανό χωριό, τις ζεστές ημέρες του καλοκαιριού μαζί με την μητέρα του. Την μητέρα του ... Ούτε ένα νεύμα από εκείνον τον παλιό κόσμο ... Ούτε ένα καρδιοχτύπι που να του θυμίζει τα αισθήματα εκείνου του καιρού ...

... Κάθισε στην πέτρα που καθόταν πάντα και κοίταξε τα νερά της λίμνης. Δεν ήταν κρυστάλλινα. Όχι. Δεν ήταν καν διαυγή. Είχαν ένα βαθύ πράσινο χρώμα, πνιγρό και μουντό, ενώ, επάνω τους, σαν μικροσκοπικές βαρκούλες, έπλεαν τα ριγμένα φύλλα από τα πλατάνια. Χάθηκε στις θολές ονειροπολήσεις του, μην μπορώντας να αποφύγει τις σκέψεις του ... Μια φιλική αχλή απλώθηκε μπροστά στα μάτια του και, μέσα από αυτή, διέκρινε ένα πολύ όμορφο μικρό αγόρι ... Καθόταν κάτω από μια μεγάλη φλαμουριά και, μέσα στη μακαριότητα της άγνοιάς του, έπαιζε ... Γύρω, παλιά σπιτάκια με τους κήπους και τις φρεσκοβαμμένες αυλές τους ... Κάποια στιγμή, το όμορφο αγόρι σήκωσε τα μάτια του από το έδαφος και τα έστρεψε επάνω του ... Θεέ μου ... Πόσα θαυμαστά προαισθήματα δεν παρακολούθησε μέσα στο βλέμμα αυτού του μικρού αγοριού! ... Από πόσες περιοχές, γεμάτες περιπέτειες, δεν πέρασε μεριάς! ... Και πόσο σύντομα δεν βρήκε και άγγιξε τα όρια της φαντασίας του! ... Αλλά ... Το παιδί συνέχιζε να τον κοιτάζει με το βαθύ του βλέμμα, μέχρι που χάθηκε, στο τέλος, μέσα σε κάποια αόρατα μάκρη ... Μύχια ... Πυκνά ... Μυστηριώδη και αόρατα μάκρη του ουρανού ...

... «Έτσι θα χαθώ και εγώ μια μέρα .. ». σκέφτηκε και έριξε θλιμμένα μια μικρή πέτρα στα θολά νερά της λιμνούλας ... Ομόκεντροι κύκλοι σχηματίστηκαν πάνω στη λεία επιφάνειά της ... Και άξαφνα ... Πάνω στους λεπτούς ρυτιδισμούς ... Ένα παράξενο, μαγευτικό και αινιγματικό χαμόγελο ζώηρεψε στα χείλη μιας γυναικείας φιγούρας ... Το χαμόγελο ήταν ακίνητο πάνω σε μακρόστενα και τοξοειδή χείλη ... Ήταν ένα χαμόγελο χαρακτηριστικό ... Ένα χαμόγελο που το γνώριζε ... Το γνώρισε, πριν από πολλά χρόνια, όταν ήταν μικρός ... Ναι! ... Ναι! ... Ήταν το χαμόγελό της! ... Το χαμόγελο που τον γοήτευε πάντα!... Το χαμόγελο που τον αναστάτωνε! ... Το χαμόγελο που, προσηλωμένο στο κενό, μ' ένα βλέμμα παγερό και άψυχο, επιζητούσε και τώρα να τον μαγεύσει! ...

... Τα πάντα, ακόμα και το τοπίο, έγιναν, σε μια στιγμή, μυστηριακά ονειροπόλα ... Άρχισαν να δονούνται από ένα έντονο και θυελλώδες πάθος ... Αισθάνθηκε το μυαλό του να χάνεται, κοιτάζοντας για ώρα το χαμόγελό της ... Στο παιχνίδισμα του ωραίου της προσώπου, διέκρινε, για άλλη μια φορά, όπως τότε ... Όπως τότε ... Εκείνη την αφοσιωμένη τρυφερότητα ... Εκείνον τον, χωρίς όρια, συναισθηματισμό ... Μια συστολή και ένας κρυφός πόθος συντάραξαν την καρδιά του ... Ένωσε να λιώνει μέσα στη θερμιά του του χαμόγελου ... Αυτή η αφοπλιστική ηρεμία ... Αυτό το ένστικτο της κυριαρχίας ... Αυτό το ένστικτο της αγριότητας ... Αυτή η κληρονομιά του ζωόδου ... Η λαχτάρα για αποπλάνηση ... για ενέδρα ... Αυτή η κομπόχη του δόλου ... Η αθωότητα που κρύβει, όμως, τη πυγμή ... Όλα αυτά τα εξαισία δώρα κρύβονταν πίσω από το πέπλο αυτού του αινιγματικού χαμόγελου! ... Του χαμόγελου αυτής της γυναίκας! ... Αυτό το χαμόγελο! ... Αυτό το ωραίο χαμόγελο! ... Ήταν της μητέρας του! ... Το είχε χάσει για μια περίοδο και, να, που το συναντούσε και πάλι τώρα! ...

... Κάτι ξύπνησε από τα βάθη της ψυχής του ... Τα γόνατά του λύγισαν από την αγωνία ... Έπεσε στις όχθες της λίμνης και έγειρε το κεφάλι του, ακόμη πιο πολύ, στα νερά της, προσπαθώντας να διεισδύσει, ολοένα και βαθύτερα, με τα βουρκωμένα του μάτια, μέσα στα μάτια και τα χείλη αυτής της ανέρησ οπτασίας ... Η ανάσα του αντήχησε μέσα από τα φυλλώματα των αιωνόβιων δέντρων ... Το αίμα άρχισε να πάλλεται μέσα στις φλέβες του με μανία και, με πυρωμένο από το πάθος και τη προσμονή βλέμμα, άπλωσε το χέρι του για να την αγγίξει ... Να την αγγίξει! ... Να την αγγίξει! ... Όπως τότε! ... Όπως τότε ...

Και εκεί ... Στο απόγειο αυτής της έκστασης ... Απλώνει και εκείνη το δικό της αδύναμο χέρι και τον χαϊδεύει τρυφερά ... Ω, Θεέ μου! ... Τον χαϊδεύει τρυφερά! ... Τρυφερά! ... Όπως τότε! ... Όπως τότε! ...

Ένας θρίαμβος ευτυχίας τον κυκλώνει ... Τα δάκρυα τρέχουν ακατάπαυτα από τα μάτια του ...

Εκείνη ... Με το υγρό της χέρι ... διώχνει και τις τελευταίες σταγόνες που αργοκυλάνε πάνω στα όμορφα μάγουλά του ... Και, φέρνοντας τα λατρεμένα, ποθητά χείλη της κοντά στα ηδυπαθή του χείλη, τα κλείνει λυτρωτικά και τα γαληνεύει με το πιο ερωτικό φιλί αυτού του κόσμου ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Το μήνυμά της, το είδε το πρωί, όταν άνοιξε τα μάτια του και αντίκρισε το φως της καινούριας μέρας που ανέτειλε ...

.....

''Καλημέρα. Ο Ανδρέας μου είπε ότι επέστρεψες από το ταξίδι σου. Ελπίζω να πέρασες ωραία. Την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε στο θέατρο, με ρώτησες τι έργο ανεβάζουμε αυτόν τον καιρό και εγώ δεν σου απάντησα.

Συγγώρεσέ με για τη συμπεριφορά εκείνης της ημέρας και για το παράλογο ζέσπασμά μου. Καμιά φορά, δεν ελέγχω τα νεύρα μου και τις αντιδράσεις μου. Όμως, αυτό δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με σένα. Καμιά απολύτως, στ' ορκίζομαι.

Θα ήθελα πολύ να σε δω. Έλα, σε παρακαλώ, στο θέατρο. Θα μιλήσουμε και για την παράσταση. Η συμμετοχή σου στη σύνθεση της μουσικής, θα μου είναι πολύτιμη.

Θα σε περιμένω.

Συγγώρεσέ με, για άλλη μια φορά.

Έλλη''.

.....

... Κοίταξε το ρολόι που είχε πάνω στο κομοδίνο του. Ήταν εννιά. Θυμήθηκε ότι η Έλλη, σε παλιότερες συναντήσεις τους, του είχε πει ότι, το πρωί, πηγαίνει στο θέατρο για πρόβες γύρω στις έντεκα. Είχε, λοιπόν, χρόνο μπροστά του ...

Από την άλλη, σήμερα, ήταν όλη η μέρα ελεύθερη για εκείνον. Δεν είχε μάθημα με τους μαθητές του στο ωδείο, ούτε κάποια ανειλημμένη υποχρέωση τον περίμενε. Θα μπορούσε, κάλλιστα, να περάσει από το θέατρο. Και άλλωστε ... Δεν μπορούσε να της το αρνηθεί ... αφού ... του το ζητούσε εκείνη ...

Ακαριαία, πέρασε από το μυαλό του, η ενθύμηση του γράμματος που της είχε στείλει, πριν φύγει για το ταξίδι του ... Σίγουρα, θα το είχε διαβάσει ... Της είχε πει ότι θα περίμενε μήνυμά της, σε περίπτωση που θα επιθυμούσε και πάλι να συναντηθούνε, διαφορετικά, ποτέ ξανά, δεν θα την ενοχλούσε ... Επιπλέον ... Την είχε παρακαλέσει, αν ποτέ τον έβλεπε, να μην του έκανε καμιά απολύτως νύξη γι' αυτό το γράμμα ... Καμιά απολύτως ...

... Έγειρε το κεφάλι του στο μαξιλάρι και παρέμεινε ανάσκελα να κοιτάζει το ταβάνι του δωματίου του ... Για λίγα λεπτά, βρέθηκε μπροστά στο δίλημμα, τί να φορέσει ...

«Να φορέσω τη καινούρια μαύρη μπλούζα που αγόρασα ή ... ».

... Η Έλλη, του είχε πει κάποτε, ότι του πήγαινε πολύ να φοράει γαλάζια πουκάμισα, και όχι μαύρες μπλούζες, γιατί «έδεναν» όμορφα και αρμονικά με τα ξανθωπά μαλλιά του και φώτιζαν το πρόσωπό του ...

«Θα φορέσω το γαλάζιο μου πουκάμισο ... Αυτό που αρέσει στην Έλλη... », μονολόγησε και σηκώθηκε από το κρεβάτι του για να ετοιμαστεί ...

.....

Όταν μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του θεάτρου, δυο ηθοποιοί ήταν ήδη πάνω στη σκηνή. Η Έλλη καθόταν με γυρισμένη την πλάτη προς το κοινό και τους παρακολουθούσε προσεχτικά, δίχως να μιλάει. Δεν τον είδε, αλλά ούτε και αυτός θέλησε να αποσπάσει την προσοχή της, κάνοντας αισθητή τη παρουσία του ...

Αποτραβήχτηκε διακριτικά και ήσυχα και κάθισε σε μία από τις μεσαίες θέσεις της πλατείας ...

- « ... Καλέ μου, πέταξε από πάνω σου αυτή σου τη μαυρίλα, και κοίταξε το Βασιλιά όπως αρμόζει σε ένα φίλο.
Μην ψάχνεις με τα μάτια χαμηλά, ακόμη τον πατέρα σου στο χώμα; Το ξέρεις, η μοίρα είναι κοινή
– για κάθε πλάσμα ζωντανό έρχεται η ώρα του θανάτου, να φύγει από τούτη τη ζωή, προς την αιώνια».

- «Ναι, Κυρά μου, η μοίρα είναι κοινή».

- «Αφού είναι κοινή λοιπόν, γιατί εσένα να σου φαίνεται έτσι – ιδιαίτερη;».

- «''Φαίνεται'', Κυρά μου; Όχι, ''είναι''!
Το ''φαίνεται'', εγώ δεν το γνωρίζω.
Δεν είναι μόνο ο μελανός χιτώνας μου, καλή μητέρα,
ούτε τα μαύρα που φοράω μέρα-νύχτα,
ούτε τα μάτια μου που συνεχώς είν' δακρυσμένα,
ούτε το πρόσωπο το αφρόντιστο,
δεν είναι αυτά, ούτε καμιά άλλη έκφραση του πένθους που αποκαλύπτει το τι είμαι.
Γιατί αυτά, στ'αλήθεια, ''φαίνονται'',
γιατί είναι πράγματα
που κι ένας ηθοποιός μπορεί να υποδυθεί.
Αλλά εγώ έχω μέσα μου και κάτι άλλο, δίχως όψη.
Τα υπόλοιπα – είναι μονάχα στολή,
φτιασίδια της οδύνης». ....

[.....]

- *«Αχ, να μπορούσε ετούτη η τόσο στέραη σάρκα μου να λιώσει, να γίνει υγρό, και σαν αχνός να εξατμισθεί, ειδήλλως, ας συγχωρούσε ο Θεός Νόμος τον αυτόχειρα. Ω Θεέ μου, Θεέ! Πόσο ανιαρές και στείρες και κενές μου φαίνονται του κόσμου όλες οι συνήθειες. Να πάρει, που να πάρει η οργή! Ανάθεμα! Κατάρα! Κήπος χορταριασμένος η ζωή – τον τρώνε τα ζιζάνια, όντα μηδαμινά και βρωμερά τον κυριεύουν. Έτσι να καταντήσει! Μόνο δυο μήνες πεθαμένος -όχι, ούτε δύο. Τέτοιος εξαίσιος Βασιλιάς, που ήταν μπρος σε τούτον, ο Υπερίων απέναντι σε σάτυρο. Τόσο αγαπούσε τη μητέρα μου, που δεν επέτρεπε ούτε τ' αγέρι τ' ουρανού να της χτυπά το πρόσωπο. Ω ουρανέ και γη! Γιατί να τα θυμάμαι; Μα, αυτή κρεμότανε απάνω του, σαν να της αύξαινε την πείνα της το μέλι που ρουφούσε. Και τώρα σε ένα μήνα μόνο ... Δεν θέλω να το σκέφτομαι! - Αδυναμία τ' όνομά σου είναι γυναίκα! Ένας τόσος δα μήνας ... ναι, προτού παλιώσουν τα παπούτσια που φορούσε ακολουθώντας του δύστυχου πατέρα μου το φέρετρο, όλο δάκρυα, σαν τη Νιόβη, κι αυτή, αυτή ... - Θεέ μου! Ένα κτήνος, που δε διαθέτει λόγο ή νου, θα τον πενθούσε περισσότερο – κι αυτή παντρεύτηκε το θείο μου, του πατέρα μου αδελφό, που μοιάζει του πατέρα μου όσο εγώ του Ηρακλή! Μεσ σε ένα μήνα, ναι, προτού στεγνώσει καν το αλάτι, από τα δάκρυα τα απατηλά που τρέχαν απ' τα μάτια της, - τα κατακόκκινα απ' το κλάμα! – αυτή παντρεύτηκε! Άθλια βιασύνη να πέσει σε κρεβάτι αμαρτωλό. Ούτε είναι ούτε μπορεί να βγάλει σε καλό! Όμως καρδιά μου σπάσε. Πρέπει να μείνω σιωπηλός ... »...*
  - «Εντάξει παιδιά! Ωραία! Πάνο! Πρόσεξε, απλώς, λιγάκι περισσότερο την κίνησή σου. Η οργή και η απόγνωση πρέπει να φαίνονται περισσότερο επάνω σου. Το σώμα σου! Πρόβαλε, σε παρακαλώ, περισσότερο το σώμα σου! Μην ξεχνάτε, παιδιά! Αυτό το λέω για όλους! Το σώμα είναι ο «βασιλιάς» στο θέατρο! Αυτό κυριαρχεί! Αλλιώς, δεν μιλάμε καν για θέατρο!».
  - Οκ, Έλλη. Θα το προσέξω». Ο νεαρός άντρα τής έκλεισε κολακευτικά το μάτι και κατέβηκε κάτω.
  - «Μαρία! Γιώργο! Ελάτε! Η σειρά σας!».
- Σηκώθηκε από το κάθισμά της, όρθια πάνω στη σκηνή, για να ξεμουδιάσει λιγάκι, καθώς ανέβαιναν δυο άλλοι νέοι ηθοποιοί της ... Σε μια φευγαλέα κίνηση του κεφαλιού προς τη πλατεία του θεάτρου, το μάτι της έπεσε κατευθείαν επάνω του. Εκείνος, αμέσως, σηκώθηκε από τη θέση του και προχώρησε προς τη σκηνή με

γρήγορο βήμα ... Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν αρχικά μέσα από μια ολιγόλεπτη σιωπή. Έπειτα εκείνη, συγκινημένη, έγειρε το κορμί της και άπλωσε το χέρι της για να τον χαιρετήσει. Εκείνος το έκλεισε τρυφερά μέσα στο δικό του και το χάιδεψε απαλά ...

- «Χαίρομαι πολύ που ήρθες ... Σ' ευχαριστώ ... ».
- «Εγώ σ' ευχαριστώ, Έλλη, που με κάλεσες ... ».
- «Συγγνώμη ... Αλλά ... σε βλέπω λιγάκι 'αφ' υψηλού'! ...», είπε, χαμογελώντας, για να κρύψει την αμηχανία της και τη ταραχή της. Εκείνος γέλασε αυθόρμητα, σαν μικρό παιδί ...
- «Α! Δεν πειράζει!».
- «Θα καθίσεις λιγάκι; Σε λίγο θα κάνουμε διάλειμμα ...».
- «Φυσικά. Θα σε περιμένω ...».
- «Ωραία ... Κάτσε εδώ. Στα πρώτα καθίσματα. Να βλέπεις και καλύτερα ... ». Εκείνος της χαμογέλασε και πάλι γλυκά και κάθισε στη θέση που του υπέδειξε ...
- *Λοιπόν, παιδιά! Ξεκινήστε το διάλογο από εκεί που είχαμε μείνει τη τελευταία φορά!» ...*
- *« ... Τα πράγματά μου τα φορτώσαν στο καράβι. Σε χαιρετώ.
Και, αδελφή μου, όταν οι άνεμοι το θέλουν,
και υπάρχει και το μέσο – μην αμελείς: να μου γράφεις».*
- *«Αμφιβάλεις;».*
- *«Όσο για κείνον, και την αδυναμία που σου έχει,
θεώρησέ τη νεανικό ενθουσιασμό, ανώριμο παιχνίδι,
ένα ανοιζιάτικο λουλούδι της ανθρωπίνης του φύσης,
που όμως, αναγκαστικά, θα μαραθεί,
γλυκό, μα δίχως διάρκεια,
άρωμα και διασκέδαση της μιας στιγμής
τίποτα παραπάνω».*
- *«Τίποτα πιο πολύ;».*
- *«Βγάλ' το απ' το νου σου. Γιατί ο άντρας, όταν ωριμάζει,
δεν μεγαλώνει μόνο σε δύναμη και σε όγκο,
αλλά όσο αυξάνει ο σεπτός ναός που κατοικεί το σώμα,
τόσο και η εσωτερική του λειτουργία,
ο νους και η ψυχή, αυζαίνουν.
Μπορεί να σ' αγαπάει τώρα,
και η επιθυμία του να 'ναι ενάρετη,*

*αγνή και ειλικρινής. Πρέπει όμως να αναλογιστείς
και να σκεφτείς το αζίωμά του.
Η θέλησή του δεν του ανήκει,
μόνο υπακούει στη βασιλική καταγωγή ... » ...*

- «Εντάξει, παιδιά! Εντάξει! Αρκετά καλά. Ας κάνουμε ένα διάλειμμα τώρα και ξαναρχίζουμε σε λίγο ... » ...

Η ανυπομονησία της ήταν έκδηλη. Ήθελε το συντομότερο δυνατό να βρεθεί κοντά του. Και στο μυαλό της ακόμα στριφογύριζε η μορφή του, όταν οι ηθοποιοί έλεγαν τα λόγια τους. Δεν ήταν σε θέση να προσέξει, ούτε καν τι έλεγαν!

Είχε έρθει! Όταν έστειλε το μήνυμα το πρωί, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι θα ανταποκρινόταν τόσο γρήγορα στο κάλεσμά της. Θεέ μου! Και τι όμορφος που ήταν! Όταν την πλησίασε στη σκηνή, είχε την αίσθηση ότι συναντήθηκε μ' έναν Απόλλωνα! Και το χέρι του! Πόσο γλυκά και τρυφερά την άγγιξε! Πόση αισθαντικότητα ανάβλυζε απ' το σώμα και τη ψυχή αυτού του νέου! Αυτή την αισθαντικότητα που δεν την έβρισκε πουθενά αλλού, της τη χάριζε τόσο απλόχερα, αυτός ο νεαρός άντρας με τη παρουσία του!

Όχι! Δεν ήθελε να τον χάσει! Ήταν ό,τι πιο όμορφο της συνέβαινε τους τελευταίους μήνες. Η ζωή της είχε βγει, για λίγο, από το καθημερινό τέλμα και, για πρώτη φορά, μετά από τόσα χρόνια, ένιωθε τα φτερά της νιότης να έχουν επιστρέψει επάνω της. Αυτός ο νέος είχε ξαλαφρώσει τη ψυχή της απ' όσα τη βασάνιζαν και είχε κάνει το σώμα της να ριγεί και πάλι από τα θέλητρα του έρωτα. Όχι! Δεν ήθελε να τον χάσει! Της ήταν αδιανόητο ότι μια μέρα θα μπορούσε αυτό να συμβεί ...

Κατέβηκε από τη σκηνή και κάθισε δίπλα του. Εκείνος μετακινήθηκε ελαφρά στο κάθισμά του, μόλις την αισθάνθηκε κοντά του, κάνοντας το μεθυστικό του άρωμα να αναδυθεί και να την συνεπάρει ακόμη περισσότερο. Ένιωσε σαν πιτσιρικά, που βγαίνει ραντεβού με το αγόρι της και κάνει, σαν τρελή, από τη χαρά και τη λαχτάρα της ...

- «Εκείνη τη στιγμή, δεν μπορούσα να στο πω, αλλά ... σου πάει πολύ το γαλάζιο σου πουκάμισο ... », του ψιθύρισε στ' αυτί, κλείνοντας το μάτι της συνωμοτικά και προσπαθώντας να τιθασεύσει λιγάκι τη παραφορά και το πάθος, που είχαν αναστατώσει τη καρδιά και το μυαλό της ... Εκείνος δίστασε λιγάκι και, έπειτα, είπε με την ήρεμη, ευγενική φωνή του:
- «Για σένα το φόρεσα, Έλλη ... Επειδή μου είχες πει ότι μου πηγαίνει ... Και φυσικά ... Επειδή σου αρέσει ... Εγώ, όπως ξέρεις, συνηθίζω να φοράω μαύρα ... ».
- «Ένας σύγχρονος Άμλετ δηλαδή ... ». Χαμογέλασε και χαμήλωσε τα μάτια του μελαγχολικά ...
- «Θα μου έδινες τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο έργο που ανεβάζεις; ... ».
- «Αν μου το επέτρεπες ... ».

... Το χέρι της κινήθηκε δειλά και, με μια κοριτσίστικη ντροπαλοσύνη που είχε επιστρέψει μετά από χρόνια και πάλι, άγγιξε τα μακριά του δάχτυλα ... Εκείνος, στο άγγιγμά της, ταράχτηκε, αλλά αυτή, αγνοώντας την αντίδρασή του, συνέχισε να χαϊδεύει τα λεπτά δάχτυλα ... Η φωνή της ήχησε στον ίδιο μελαγχολικό τόνο των ματιών του:

- «Ο Άμλετ, αυτός ο ρομαντικός και ερωτευμένος του θανάτου, έχει τα δικά σου λεπτά, μακριά δάχτυλα και τη δική σου εύθραυστη καρδιά ... Εσύ με παρακίνησες να ανεβάσω αυτό το έργο ... Σε σένα το οφείλω ... ».
- «Έλλη ... ».
- «Σς ... Μην πεις τίποτα ... Δεν χρειάζεται ... Μου είπες να μην κάνω καμιά νύξη στο γράμμα σου ... Ωστόσο ... θέλω να σου πω κάτι ... Δώσε μου αυτή τη δυνατότητα ... Σε παρακαλώ ... ». Εκείνος κούνησε το κεφάλι του συγκαταβατικά και, με το αγνό βλέμμα του, της έδωσε το θάρρος που ζητούσε για να συνεχίσει ... « ... Το ξέρεις ότι είμαι παντρεμένη και έχω ένα γιο ... τον Ανδρέα ... Αυτός ο γιος έγινε η αιτία να σε γνωρίσω, εκείνο το απόγευμα, στο ωδείο ... Μπορεί να πετάω στα σύννεφα, ξέρω, όμως, να πατάω γερά και στη γη ... Έχουμε πολλά χρόνια διαφορά, γι' αυτό και δεν θα σου ζητήσω ποτέ τίποτα ... Τίποτα ... Δεν έχω καν αυτό το δικαίωμα ... Όμως ... » ... Με το χέρι της, προσπάθησε να διώξει, από το μάτι της, ένα θάμπος που την εμπόδιζε να δει. Στη φωνή της, σαν κάτι να «έσπασε» ... « ... Είμαι ηθοποιός και το συναίσθημα κυριαρχεί στη ζωή μου, ακόμη και μέσα από τους ρόλους που υποδύομαι ... ακόμη και μέσα από αυτούς τους ψεύτικους ρόλους ... Δεν μπορώ να το απωθήσω ... ούτε να το αγνοήσω ... Γι' αυτό ... » ... Με μια γρήγορη κίνηση, προσπάθησε να «ανακόψει» την πορεία από ένα δάκρυ που ξέφυγε, ξαφνικά, από την άκρη του ματιού της ... « ... Αν κάποια στιγμή ... Μου ξεφύγει και ... σου πω ... Σ' αγαπώ ... θέλω να βάλεις σ' αυτή τη λέξη ... το περιεχόμενο που εσύ επιθυμείς ... Αυτό ... και τίποτε άλλο ... » ...

... Και άλλο δάκρυ ξέφυγε από την πορεία του, αλλά, αυτή τη φορά, δεν πρόλαβε να το σταματήσει. Κύλησε στο μάγουλό της και έβρεξε τα χείλη της που σιγότρεμαν ... Εκείνος έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού του ένα μικρό κουτάκι και το έβαλε μέσα στο χέρι της, κλείνοντάς το με τη ζεστή παλάμη του ...

- « ... Λέγεται το *“κουτί της αλήθειας”* ... Το αγόρασα στο ταξίδι μου ... Κάθε αλήθεια κρύβει ένα μυστικό μέσα της ... Είναι δικό σου, Έλλη ... ».

Έμειναν για λίγα λεπτά έτσι, αμίλητοι ... Εκείνη να κλείνει μέσα στο χέρι της το κουτάκι που της χάρισε και εκείνος να σφίγγει το χέρι της μέσα στην παλάμη του ... Έπειτα, σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να προχωράει προς το διάδρομο ... Φτάνοντας στην έξοδο της αίθουσας του θεάτρου, γύρισε το κεφάλι του και την κοίταξε, για τελευταία φορά, πριν φύγει ... Σκούπιζε τα μάτια της από τα δάκρυα που έτρεχαν και που δεν μπορούσε πλέον να συγκρατήσει ...

Χαμήλωσε το βλέμμα του και, με φωνή που «λύγισε» από το βάρος της συγκίνησης, της φώναξε:

- «Θα αρχίσω να γράφω τη μουσική για τον Άμλετ, Έλλη ... ».

.....

Ο Άμλετ! Ο Άμλετ! Έπρεπε να γράψει μια μουσική γι' αυτό το τραγικό πρόσωπο! Τι χρώματα θα μπορούσε να έχει μια τέτοια μουσική; Ποια λάμψη θα μπορούσε να διατρέξει τους σκοτεινούς δαιδαλώδεις διαδρόμους του μυαλού αυτού του ήρωα και να ρίξει το στιγμιαίο φως της επάνω τους;

Ένα πουλί πιασμένο σε ξόβεργα, πώς να το αναπλάσεις μουσικά; Πώς να αποδώσεις με νότες αυτό το φυλακισμένο πεπρωμένο, έγκλειστο σε έναν κόσμο από τον οποίο τον χωρίζει αγεφύρωτο χάσμα και που πρέπει να πληρώσει, με όλες τις πληγές της τραγικής ζωής του, αυτή την παράλογη πολυτέλεια; ... να υπάρξει ... Αλήθεια, όμως ... Πρόκειται, άραγε, για ήρωα; ... Είναι ήρωας ένας ονειροπόλος, στοχαστικός, ραδιούργος ή άφρονας; Είναι ήρωας ένας τρελός, ανόητος, άθυρμα των καταστάσεων, βίαιος, προκλητικός, διαλυμένος από την «αποστολή» του να εκδικηθεί τη δολοφονία του πατέρα του; ... Είναι ηρωικό ένα πνεύμα που διαχέεται προς όλες τις κατευθύνσεις, που δεν μπορεί να περιχαρακωθεί; ... Ένα πρόσωπο γενικευμένης σύγχυσης και συγκρούσεων, πάνω σε μια σκηνή στρωμένη με χόμα, λάσπη και αίμα; ...

Ποιος ήταν αυτός ο σύγχρονος Άμλετ και γιατί η Έλλη τον χαρακτήρισε έτσι στο διάλογο που είχαν; Ο Άμλετ ζει σε μια παραφορά, παραπέμποντας σε προπετή τρελό ... Και αν είναι μελαγχολικός θεατρίνος ... Και αν είναι ένας γελοίος σαλτιμπάγκος ... Ακόμα και αυτά τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα να έχει, και πάλι δεν είναι ένα θαύμα εσωστρέφειας; Ένας ψυχολογικός πλούτος που σαστίζει τον κάθε ανυποψίαστο διαβάτη; Δεν είναι το πορτρέτο μιας χαρισματικής ύπαρξης που παλεύει, στο δρόμο του, μάλλον με σκιές φαντασμάτων παρά με πραγματικούς, απτούς χαρακτήρες; ...

« ... Αν έβαζα έναν καθρέφτη μπροστά στον Άμλετ, τι θα έβλεπα; ... Θα έβλεπα ... ένα κυνικό παιχνίδι της μοίρας ... τελματωμένο και ατελέσφορο ... και ακόμη ... θα έβλεπα ... ένα *δόγμα* ... ανεστραμμένο ... αλλά *δόγμα* ... οπωσδήποτε *δόγμα* ... ». Κλώτσησε αδιάφορα με το πόδι του ένα πετραδάκι, που κατρακύλησε γοργά και έπεσε σ' ένα βρώμικο φρεάτιο ... « ... Ο Άμλετ βασανίζει τους γύρω του ... όπως βασανίζει τον εαυτό του ... Μια τέτοια μουσική τού αρμόζει ... Μια τέτοια βασανιστική μουσική ... Για κείνον ... Για μένα ... ».

Μπήκε στο πρώτο ταξί που βρήκε μπροστά του, έξω από το θέατρο, και σε λίγα λεπτά, η λεπτή φιγούρα του χάθηκε στη στροφή του δρόμου ...

.....

- « ... Αναστάτωση!
 Το αίμα μες στις φλέβες μου
 χτυπά κανονικά, σαν το δικό σου
 τον ίδιο φυσικό ρυθμό κρατά.
 Τα όσα λέω δεν είναι τρέλες.
 Δοκίμασέ με – θα σου τα ξαναπώ με τη σειρά,
 πράγμα που η τρέλα είν' ανίκανη να κάνει.
 Μητέρα, για την αγάπη του Θεού,
 μην κολακεύεις την ψυχή σου με τέτοιο γιατρικό,
 πως τάχα δεν μιλάει το αμάρτημά σου,
 αλλά η δική μου τρέλα.
 Θα φτιάξει ένα τοίχωμα λεπτό στο μέρος της πληγής,
 ενώ μια σήψη βρωμερή, σκάβοντας εσωτερικά,
 αόρατη θα μολύνει. Στον ουρανό εξομολογήσου.
 Μετάνιωσε για τα παλιά και τα καινούρια αρνήσου.
 Τα όσα έχει ήδη κάνει μην αφήσεις,
 σαν κοπριά, νέα ζιζάνια να γεννούν.
 Συγχώρα μου την αρετή μου – ναι,
 γιατί σε ετούτη, την παχύδερμη και εκφυλισμένη εποχή,
 πρέπει η αμαρτία να συγχωρά την αρετή,
 και το αγαθό της έργου να επιτρέπει ... » ...

[...]

« Ας σ' απαλλάξει απ' την ευθύνη ο Θεός!
 κι εγώ σ' ακολουθώ ... Οράτιε, είμαι νεκρός.
 Δόλια Βασίλισσα, έχε γεια ...
 Και όλοι εσείς,
 που κάτωχοι, τρεμάμενοι, είδατε τα όσα έγιναν εδώ,
 εσείς, βουβοί ακροατές ετούτης της σκηνής,
 αν είχα τον καιρό – καθώς ετούτος
 ο ανελέητος φύλακας, ο χάρος,
 χωρίς αργοπορία με σέρνει –
 αχ, θα μπορούσα να σας έλεγα ...
 Έτσι – ας είναι. Οράτιε, είμαι νεκρός.
 Εσύ θα ζήσεις. Πες τους λοιπόν,
 σ' όσους ακόμη δεν πειστήκαν,
 πως ήταν με το μέρος μου το δίκιο ... » ...

... «Πως ήταν με το μέρος μου το δίκιο!». «Πως ήταν με το μέρος μου το δίκιο!» ...

Πάνω σ' αυτά τα τραγικά λόγια του Άμλετ έπρεπε να βασιστεί η σύνθεση της μουσικής μελωδίας που θα επινοούσε!

... « ... Και εγώ έχω με το μέρος μου το δίκιο ... », σιγοψιθύρισε στον εαυτό του, τη στιγμή που έμπαινε στο μικρό, ατμοσφαιρικό βιβλιοπωλείο, απ' το οποίο

ανέκαθεν περνούσε απ' έξω για να πάει στο ωδείο, αλλά ποτέ δεν είχε μπει μέσα να το επισκεφθεί. Σήμερα, όμως, η περιέργεια ήταν και επιβεβλημένη αναγκαιότητα. Έπρεπε να ψάξει και να βρει βιβλία, για να μελετήσει, πριν προέβαινε σ' αυτό το μουσικό «διάβημα» ...

Μια έντονη μυρωδιά από μούχλα και κλεισούρα, τον χτύπησε απότομα στη μύτη, μόλις κατέβηκε και το τελευταίο σκαλοπάτι και βρέθηκε στον υπόγειο «Ναό της Γνώσεως» ... Αυτή ήταν η ονομασία του βιβλιοπωλείου ... Βέβαια, αποτελούσε μια παραδοξότητα το γεγονός, πώς ένας «Ναός» είχε τα χρώματα αυτού του μελαγχολικού, αποκρουστικού υπογείου και αυτή την, ακόμη πιο αποπνιχτική, μυρωδιά της μούχλας και της εγκατάλειψης ...

Ο «Ναός της Γνώσεως» ήταν άδειος και ο μόνος άνθρωπος που βρισκόταν μέσα σ' αυτόν ήταν μια κοπέλα που διάβαζε με απόλυτη προσήλωση, χαμένη και απορροφημένη στις σκέψεις της ... Χρειάστηκε να βήξει διακριτικά δυο-τρεις φορές, για να την κάνει να τον προσέξει ... Τότε εκείνη σήκωσε αργά και νωχελικά το κεφάλι της από το βιβλίο και τον κοίταξε με παιδική απορία ... Μάλλον, ήταν από τους ελάχιστους που, κατά καιρούς, είχαν διαβεί το κατώφλι του «Ναού» και είχαν μπει μέσα ...

- «Καλησπέρα σας ... », είπε με την, πάντα ευγενική, φωνή του και έκανε μια ελαφριά υπόκλιση, μέσα από ένα ανεπαίσθητο κούνημα του κεφαλιού του. Η κοπέλα εξακολουθούσε να τον κοιτάζει με απορία, ανάμεικτη και μ' ένα αίσθημα βαριεστιμάρας και ενόχλησης, επειδή την είχε «αποσπάσει» απότομα από τη γαλήνη και την ηρεμία της πρωθύστερης κατάστασής της ...
- «Καλησπέρα ... », είπε με κοφτό τρόπο.
- «Είστε η υπεύθυνη του βιβλιοπωλείου; ... Μπορώ να απευθυνθώ σ' εσάς; ... ». Εκείνη σκέφτηκε, λιγάκι, κοιτάζοντας με ένα μπλαζέ ύφος τον απρόσκλητο επισκέπτη και, με μια τραχύτητα στον τόνο της φωνής, απάντησε άκομψα:
- «Ναι, εγώ είμαι. Πείτε μου τι θέλετε».

Αυτή η τραχύτητα, για κλάσματα δευτερολέπτου, τον προβληματίσε, αν θα έπρεπε να μείνει ή να αποχωρήσει ευγενικά. Κάτι, όμως, στο βλέμμα αυτής της αλλόκοτης ύπαρξης, τον συγκράτησε την τελευταία στιγμή ... Είχε παιδικά μάτια και δεν απέπνεε ίχνος προκλητικής θηλυκότητας ...

« ... Μάλλον, το πιο σωστό θα ήταν να έλεγα στον εαυτό μου ότι χαρακτηρίζεται από υπολείπουσα θηλυκότητα και περισσή παιδικότητα ... », σκέφτηκε από μέσα του, χαμογελώντας της καλοκάγαθα ... « ... Αυτή η κοπέλα θα μπορούσε να γίνει η καλύτερή μου φίλη ... Δεν πρέπει να διαφέρουμε και πολύ στην ηλικία ... », συνέχισε να «συνομιλεί» με τον εαυτό του, όση ώρα εκείνη καθόταν αμίλητη και τον παρατηρούσε εξονυχιστικά από πάνω ως κάτω, εμφανώς ενοχλημένη ...

- «Είμαι μουσικός. Παραδίδω μαθήματα στο ωδείο που είναι λίγα μόλις μέτρα μακριά από το βιβλιοπωλείο σας. Ήρθα για να ψάξω για κάποια βιβλία που μου χρειάζονται. Η βοήθειά σας θα μου ήταν πολύτιμη».

- «Τι βιβλία ψάχνετε;». Έκλεισε κουρασμένα το δικό της και σηκώθηκε με αργές κινήσεις από το κάθισμά της ... Στάθηκε όρθια απέναντί του ...

« ... Είχα απόλυτο δίκιο ... Το σώμα της δεν έχει καμιά προκλητικότητα ... Αυτή η κοπέλα έχει μόνο μάτια και γλυκό πρόσωπο ... Μάτια και πρόσωπο σε μια ασώματη ύπαρξη ... Αυτά χρειάζομαι και εγώ ... Μάτια και πρόσωπο ... ». Πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε, σαν μαθητής που ετοιμάζεται να απαγγείλει το ποίημά του:

- «Πρέπει να γράψω τη μουσική για μια θεατρική παράσταση που θα ανέβει σύντομα. Το έργο είναι ο «Άμλετ» του Σαίξπηρ. Είναι ανάγκη να μελετήσω, πριν προβώ σε μια μουσική σύνθεση που θα σκιαγραφεί το πορτρέτο αυτού του ήρωα».
- «Το έργο λέγεται: *Ή Τραγική Ιστορία του Άμλετ, Πρίγκιπα της Δανιμαρκίας*». Η παλαιότερη καταγεγραμμένη παρουσίαση του έργου χρονολογείται τον Ιούλιο του 1202. Το 1603, το έργο παρουσιάστηκε στα Πανεπιστήμια του Κέμπριτζ και της Οξφόρδης».

Εκείνος την κοίταξε έκπληκτος, διατηρώντας, όμως, το καλοσυνάτο χαμόγελό του. Άλλωστε, μια τέτοια κοπέλα αποτελούσε ό,τι πιο σπάνιο είχε γνωρίσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του ...

- «Είναι φανερό ότι οι γνώσεις μου υπολείπονται, κατά πολύ, έναντι των δικών σας».
- «Μου είπατε, πριν από λίγα λεπτά, ότι σκοπεύετε να γράψετε τη μουσική γι' αυτό το έργο. Ο πλήρης και ολοκληρωμένος τίτλος ενός έργου και η εποχή που πρωτοπαρουσιάστηκε αυτό, είναι από τα πιο βασικά στοιχεία που πρέπει κανείς να γνωρίζει, πριν προβεί στο οτιδήποτε».
- «Έχετε δίκιο. Γι' αυτό το λόγο, αν θυμάστε, προέβλεψα και εγώ, πριν από λίγα λεπτά, ότι η βοήθειά σας θα μου ήταν πολύτιμη».

Τα ερμητικά κλεισμένα χείλη της κοπέλας, για πρώτη φορά, μισάνοιξαν μέσα από ένα αμυδρό μειδίαμα, που φώτισε το πρόσωπό της και το έκανε να δείχνει πιο αγνό και παιδικό ...

« ... Πρώτη φορά βρίσκω ένα χαμόγελο τόσο κοντά στο δικό μου ... » ...

Την κοίταξε, σαν μαγεμένος ... Εκείνη σάστισε και, προσπαθώντας να βρει και πάλι την αυτοκυριαρχία της, παρά τη ταραχή που είχε καταφέρει να της προκαλέσει το, υπέροχα ερωτικό, βλέμμα αυτού του νεαρού άντρα, είπε:

- «Λοιπόν ... Τι βιβλία ψάχνετε; ...».
- «Ψάχνω βιβλία για την *Ή Τραγική Ιστορία του Άμλετ, Πρίγκιπα της Δανιμαρκίας* ... ».

Ένα αυθόρμητο και αβίαστο γέλιο πλημμύρισε τα πρόσωπά τους και «σκάλωσε» παιχνιδιάρικα στις ανεπαίσθητες ρυτίδες των φωτεινών ματιών της ... Χαμήλωσε το βλέμμα της, για να μην δει εκείνος το κοκκίνισμα στα μάγουλά της ...

- «Υπάρχουν πολλά βιβλία ... Ψάχνετε κάτι συγκεκριμένο; ... ».
- «Ψάχνω το βιβλίο εκείνο που θα με βοηθήσει ... να διεισδύσω στην αλήθεια και στο μυστικό της ύπαρξης του Άμλετ ... ». Το ευγενικό, χαμογελαστό του πρόσωπο σκοτεινίασε στη στιγμή, χάνοντας όλη την προηγούμενη καθαρότητα και φωτεινότητά του. Η κοπέλα πάλευε με τους χτύπους της καρδιάς της, που δεν έλεγαν πλέον να υποταχθούν στη θέλησή της ... Άφησε το βλέμμα της να περιπλανηθεί στο χώρο και μετά έριξε τα αγωνιώδη μάτια της επάνω του ...
- «Κανένα βιβλίο από αυτά που υπάρχουν εδώ μέσα δεν μπορεί να σας βοηθήσει να διεισδύσετε στην αλήθεια του Άμλετ ... Το μέσο δεν είναι η γνώση ... αλλά ... η διορατική σας καρδιά ... ».
- «Η διορατική καρδιά ... », επανέλαβε, σαν υπνωτισμένος, ενώ το πρόσωπό του απέκτησε μια απίστευτη σοβαρότητα ...
- «Ναι ... Τον Πρίγκιπα της Δανιμαρκίας θα τον συναντήσετε με τη καρδιά σας ... Όχι με το μυαλό σας ... ».
- «Γιατί; ... ». Την κοίταξε έντονα στα μάτια, με μια άγρια λάμψη ... Κοντοστάθηκε, σαστισμένη, και με φωνή που την εγκατέλειπε και εκείνη στο «έλεός» της, είπε:
- «Σ' αυτή τη ζωή δεν καλούμαστε να εξηγήσουμε το ανεξήγητο, αλλά να το παντρευτούμε ... Γιατί αυτό είναι το φως στο σκοτάδι μας ... Το ανεξήγητο είναι η λάμψη μας ... Όσο μεγαλύτερη και καλύτερη σχέση αποκτήσουμε με το ανεξήγητο, τόσο πιο πολύ αποκαλύπτουμε τον εαυτό μας ... Ελευθερωνόμαστε ... Οι εξηγήσεις είναι οι μεγαλύτερες φυλακές μας ... ». Έμεινε μετέωρος να την κοιτάζει, σαν χαμένος ... Ποτέ πριν δεν είχε ακούσει τέτοια λόγια ... Ποτέ πριν ...
- «Ωστόσο ... Πρέπει να γράψω τη μουσική για το έργο ... », ήταν τα μόνα λόγια που μπόρεσε να βρει και να ψελλίσει ... Εκείνη έκρυψε τα χέρια της στις τσέπες του παντελονιού της από αμηχανία ...
- «Ελάτε αύριο, σας παρακαλώ ... Θα είμαι σε θέση να σας εξυπηρετήσω καλύτερα ... Θα ψάξω ... για κάποια βιβλία ... ».
- «Σας ευχαριστώ πολύ ... Θα έρθω πάλι αύριο το απόγευμα ... Καλό βράδυ ... ». Με σκυφτούς τους ώμους του, άρχισε να ανεβαίνει αργά τα σκαλιά του υπογείου, απογοητευμένος. Εκείνη έτρεξε προς το μέρος του για να τον προλάβει. Φώναξε λαχανιασμένα:
- « ... Κάθε λύση βρίσκεται κάτω από μια πέτρα ... Αν σηκώσεις τη πέτρα, μαθαίνεις το μυστικό ... Μόλις, όμως, μάθεις το μυστικό ... χάνεις μεμιάς τη ζωή ... Αυτή είναι η μάχη ... Έχει νικητή και ηττημένο πάντα ... Να το θυμάστε αυτό ... ».
- «Θα το θυμάμαι ... ». Η φωνή του ήχησε μονότονα και μελαγχολικά, καθώς το βαθύ βλέμμα των ματιών του έπεσε επάνω της κουρασμένα ...

Η πόρτα του «Ναού της Γνώσεως» έκλεισε πίσω του απαλά ...

.....

... Κάθε μάχη έχει νικητή και ηττημένο πάντα ... Κάθε μάχη έχει νικητή και ηττημένο πάντα ... Όχι! Όχι! Αυτός ήταν ένας επιπόλαιος αφορισμός που δεν μπορούσε να τον αποδεχτεί! Η κοπέλα, όμως, αυτή δεν έδειχνε καθόλου επιπόλαια. Ήταν πολύ πιο ώριμη για την ηλικία της. Γιατί, επομένως, ένα τέτοιο σάστισμα; ... Γιατί αυτή η ταραχή; ... Γιατί αυτό το άλογο ξέσπασμά της, τη στιγμή που εκείνος αποχωρούσε από το βιβλιοπωλείο της; ... Από το «Ναό της Γνώσεως»; ...

Τι θλιβερός «Ναός» και αυτός ... Τι θλιβερός ... Καμιά πολυτέλεια ... Καμιά μεγαλοπρέπεια ... Μόνο μούχλα και κλεισούρα ... και απέραντη εγκατάλειψη ... Γιατί τέτοια εγκατάλειψη; ... Και γιατί να μην του δώσει, έστω ένα βιβλίο; ... Αυτή η κοπέλα ήταν σαν να μην εργαζόταν σε βιβλιοπωλείο ... Λες και δεν ήθελε να επιτρέψει σε κανέναν να αγοράσει και να «αφαιρέσει» κάτι από το χώρο της ... Λες και ο «Ναός της Γνώσεως» να έπρεπε να μείνει ακέραιος και ανέπαφος, ακόμη και μέσα σ' αυτή την αφοπλιστική, ανεξήγητη παρακμή του ...

- « ... Όχι, όχι δε σε κολακεύω.
Γιατί, τι έχω τάχα εγώ να ωφεληθώ από σένα,
που άλλη περιουσία δε διαθέτεις
απ' τον καλό σου χαρακτήρα;
Όχι. Η γλώσσα η ζαχαρωμένη γλείφει
τη ματαιοδοξία του ισχυρού,
και τα γόνατα διπλώνουν εκεί που εγκυμονεί
η κολακεία το κέρδος. Ακούς;
Ενώ η δική μου η ψυχή, που έχει την πολυτέλεια
να αποφασίζει μοναχή της
και το δικαίωμα να επιλέγει τους ανθρώπους
όπως θέλει, διάλεξε ελεύθερα – εσένα.
Γιατί εσύ, αν κι έχεις υποφέρει στη ζωή σου,
δέχθηκες στωικά τα βάσανα.
Και τα ραπίσματα της τύχης και τα δώρα
με ευχαριστίες. Κι είναι μακάριοι όσοι
έχουν τη λογική τους έτσι εναρμονισμένη με το πάθος,
ώστε να μην μπορούν τα δάχτυλα της Μοίρας
να τους παίζουν σα φλογέρα.
Αν βρω έναν άνθρωπο,
που να μην είναι σκλαβωμένος απ' τα πάθη,
ακούω ό,τι μου πει από τα βάθη της καρδιάς μου,
απ' της καρδιάς μου την καρδιά,
όπως ακούω εσένα ... » ...

Έκλεισε απότομα το βιβλίο με το σαιξπηρικό δράμα. Κοίταξε το ρολόι του.

«Πρέπει να πάω ξανά στο βιβλιοπωλείο ... Πρέπει να επισκεφθώ το «Ναό ...»

...

... Στο παραγμένο του μυαλό ήρθαν συνειρμικά κάποιες αδέσποτες σκέψεις από το παρελθόν, πολιορκώντας το από όλες τις μεριές. Σαν άτακτος στρατός που τράπηκε σε φυγή, έτσι και αυτές έτρεξαν και σκόνταψαν πάνω στα εμπόδια της λογικής του ... Ύστερα ... χάθηκαν μέσα στα πυκνά δάση και τις άγνωστες ρεματιές του μυαλού του:

... Έπρεπε να το επισκεφθεί το εσωτερικό αυτής της άγνωστης γης του ... Να το επισκεφθεί και να το επανορθώσει ... Και εκεί να βρει, επιτέλους, το απόκρυφο μυστικό κλειδί ... Το κλειδί που θα του επέτρεπε να ανοίξει τη μικρή κερκόπορτα του ναού ... Του ναού στον οποίο βρίσκουν καταφυγή όλοι οι αδύναμοι αυτής της ζωής ...

.....

Η νεαρή κοπέλα ξαφνιάστηκε, όταν τον είδε να κατεβαίνει τα σκαλιά που οδηγούσαν στον υπόγειο «Ναό της Γνώσεως» ... Σηκώθηκε από το κάθισμά της και στάθηκε όρθια μπροστά στο γραφείο της ...

- « ... Ευλικρινά ... Δεν περίμενα ότι θα ερχόσασταν πάλι ... ».
- «Χρειάζομαι τη βοήθειά σας ... Σας το είπα και εχθές ... ». Προχώρησε αργά προς το μέρος της ...
- «Έψαξα για βιβλία ... αλλά ... δεν βρήκα τίποτα γι' αυτό που ζητάτε ... Μονάχα ... ».
- «Μονάχα; ... ». Κοίταξε τα χείλη της με αγωνία. Εκείνη πήρε πάνω από το γραφείο της ένα λευκό χαρτί και του το έδωσε διστακτικά ...
- «Διαβάστε το ... Είναι η μόνη πληροφορία που μπορώ να σας δώσω για τον ήρωά σας ... ».
- «Για τον ήρωά μου; ... ».

Πήρε στα χέρια του το χαρτί και διάβασε φωναχτά τις λίγες γραμμές:

'' ... Ο κόσμος μας είναι μια συνισταμένη αδικίας και ανισότητας, με κοινό παρανομαστή τη δική μας παθητικότητα ... Το πιο ενδιαφέρον στοιχείο αναφορικά με τον ήρωα, είναι η μάσκα της «τρέλας» του και πως αντανakλάται στο περιβάλλον γύρω του αλλά και πως διαμορφώνει τον ίδιο. Η μεταφορά αυτής της παραμέτρου του έργου στη σύγχρονη πραγματικότητα είναι καθηλωτική. Πώς, δηλαδή, φοράμε διάφορες μάσκες τρέλας, χαράς, ευτυχίας για να πείσουμε τους άλλους και τον εαυτό μας για πράγματα που μας βολεύουν, αλλά και για να μην πάρουμε την ευθύνη των πράξεών μας ... ''.

Έμεινε για λίγο απαθής να κοιτάζει το λευκό χαρτί που κρατούσε στα χέρια του και έπειτα, με έναν άκαμπτο τόνο, είπε:

- «Τι σημαίνει, επομένως, να παίζει κανείς ένα ρόλο; Να φοράει μια μάσκα, όπως ο Άμλετ;». Τα μάτια του έκαιγαν σαν πυρωμένο σίδηρο ...

- « ... Σημαίνει να βρίσκει την αλήθεια του μέσα από το θέατρο ... Η παράσταση παγιδεύει πάντα τη συνείδηση ... ». Χρειάστηκε να περάσουν λίγα λεπτά σιωπής, για να ακουστεί και πάλι η μελαγχολική φωνή του:
- «Γιατί δεν θέλετε να αγοράσω ένα βιβλίο; ... ».

Τα λόγια βγήκαν αργά και σταθερά μέσα από τα χείλη της, συμπαρασύροντας, σαν θαλάσσια αύρα, και το τελευταίο σύννεφο που έκρυβε τον ήλιο των ματιών της:

- «Γιατί είναι δύσκολο να μαθαίνει κανείς κάτι που ήδη ξέρει ... Καλή έμπνευση ... Θα έρθω στη πρεμιέρα ... ».
- «Θα σας περιμένω ... ».

-
- « ... Τώρα είμαι μόνος.
*Αχ, τι αχρείος, τι άχρηστο κορμί είμαι!
Δεν είναι φοβερό, τούτος εδώ ο θεατρίνος,
μέσα στη φαντασία του, στο όνειρο ενός πάθους,
τόσο πολύ να βιάζει την ψυχή του κατά πώς το θέλει,
που απ' τη δική της ταραχή το πρόσωπό του να χλωμιάσει,
τα μάτια να δακρύνουν, η όψη του να ταραχτεί,
να σπάσει η φωνή του, κι η κίνηση να υποταχτεί
στης φαντασίας του τη μορφή;
Και όλα αυτά για το τίποτα! Για την Εκάβη!
Μα, τι του είναι η Εκάβη και τι της είναι αυτός,
για να την κλαίει έτσι; Τι θα 'κανε, στ' αλήθεια,
αν είχε την αιτία, την αφορμή
του πάθους του δικού μου;
Θα έπνιγε τη σκηνή στα δάκρυα,
θα ξέσκιζε τα αυτιά των θεατών απ' τις φωνές.
Τον ένοχο θα τρέλαινε και θα τρομοκρατούσε τον αθώο,
θα σάστιζε τον αδαή
και σε ολωνών τα μάτια και τα αυτιά
θα πρόσφερε ακρόαμα και θέαμα που συγκλονίζει.
Κι όμως εγώ, ένας νωθρός κι άβουλος ανθρωπάκος,
σαν ονειροπαρμένος παραπαίω,
σαν να μην έχω ο ίδιος για το δίκιο μου πειστεί,
και δεν τολμώ ούτε να μιλήσω!
Ναι, δε μιλώ για ένα Βασιλιά,
που του 'κλεψαν με άθλιο τρόπο, βασιλείο και ζωή!
Είμαι δειλός; ποιός με φωνάζει αγύρτη;
Κατάμουτρα με χαστουκίζει;
Μου ξεριζώνει τα μαλλιά
και μου τα φτύνει;
Με σέρνει από τη μύτη; Μου σπρώχνει πίσω στο λαρύγγι
τις ψευτιές μου να τις φάω; Ποιός μου τα κάνει αυτά – έ;
Μα του Χριστού το αίμα, θα τα ανεχτώ. Έτσι είναι ...*

Γιατί είμαι, φαίνεται, δειλός.
Στην προσβολή του δεν τολμώ να αντιχτυπήσω.
Αλλιώς, τώρα θα τσίτσα τα όρνια με τα σωθικά
αυτού του κτήνους! – Κάθαγμα βρωμερό, καταραμένο!
Αχρείε, άθλιε, προδότη, αιμομίχτη!
Ω εκδίκηση!
Αχ, Θεέ μου, τι γελοίο γαϊδούρι που είμαι!
Ορίστε, το μεγάλο παλικάρι,
ο γιος ενός πατέρα αγαπημένου,
σφαγμένου από χέρι φονικό,
να με οδηγούν να εκδικηθώ γη κι ουρανός,
κι εγώ να κάθομαι εδώ, σα γυναικούλα,
να ξεθυμαίνω την οργή μου με φωνές,
και να το ρίχνω στις βλαστήμιες,
λες κι είμαι η τελευταία πόρνη, παρακατιανή!
Να πάρει ο διάολος! Α!
Ξύπνα μυαλό μου. Αχά!
Έχω ακουστά, πως αν παραβρεθεί σε μια θεατρική
παράσταση ο ένοχος
εγκλήματος φρικτού,
και αν η σκηνή με προσοχή τον οδηγήσει,
μπορεί τόσο πολύ να ταραχτεί,
που αμέσως να ομολογήσει την αλήθεια.
Γιατί ο φόνος, κι ας μην έχει ο ίδιος γλώσσα,
με τρόπο θαυμαστό βρίσκει καμιά φορά φωνή.
Ναι, θα πω στους θεατρίνους να παίζουν
κάτι παρόμοιο με το φόνο του πατέρα,
μπρος στο θείο μου.
Θα τον παρατηρώ. Θα τον προσέχω συνεχώς.
Έστω ν' ανατριχιάσει μόνο,
την πορεία μου πια θα την ξέρω.
Γιατί, το πνεύμα που είδα, ίσως νά 'ν' ο σατανάς.
Κι ο σατανάς, μπορεί να πάρει φιλική μορφή.
Ναι, κι ίσως, έτσι όπως με βρίσκει τώρα,
αδύναμο και βυθισμένο στη μελαγχολία,
με τη δική του δύναμη με παίζει,
για να με πάει στην Κόλαση. Ενώ έτσι, με το έργο,
θα αποκτήσω τα πειστήρια που μου λείπουν.
Η παράσταση εμένα θα μου δείξει,
αυτό που ο Βασιλιάς απ' όλους έχει κρύψει ... »

.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Ανοιξε το φυλλάδιο της παράστασης. Το μάτι του έπεσε πάνω σε κάποιες σκέψεις που είχε εκφράσει και που κοσμούσαν τη στήλη του ονόματός του και την ιδιότητά του, ως συντελεστή της παράστασης:

« ... Η θρησκευτικότητα και ο θάνατος σημάδεψαν τη μουσική μου σύνθεση. Άλλωστε, για μένα, ο Άμλετ είναι ένας ποιητής των ήχων, παμμέγιστος, ασυμβίβαστος, ακούραστος, μυστηριώδης ... ».

- «Τι κοιτάς;». Η Έλλη, μ' ένα πολύ κομψό, θηλυκό και επιτηδευμένο ντύσιμο καθόταν δίπλα του. Έδειχνε πολύ χαρούμενη, ενώ ο ενθουσιασμός, η ζωντάνια αλλά και η αγωνία της αναμονής έκαναν το σώμα της να πάλλεται από, ακόμη περισσότερο, σφρίγος και ενεργητικότητα.

Χαμογέλασε και του έπιασε το χέρι, την στιγμή που χαμήλωνε ο φωτισμός και σταματούσαν και οι τελευταίοι ψίθυροι από τα στόματα των θεατών ...

- «Σήμερα είναι η μέρα μας ... Άσε για λίγο τους βαθυστόχαστους προβληματισμούς σου και γεύσου την παράσταση ... ».

... Έγειρε πίσω το κεφάλι του και αφέθηκε στους ήχους της μουσικής του ... Της μουσικής που είχε γράψει εκείνος, με την τελειότητα που τον χαρακτήριζε πάντα, μια τελειότητα που δεν συγχωρούσε την παραμικρή παρέκκλιση ή πειραματισμό πάνω στους νόμους και στους κανόνες της Τέχνης ...

... Ένα ύφος λαμπρό, εντυπωσιακό ... Μια μουσική γραφή μεταβατική ... Κατάλληλη για να εξυψώσει τον άνθρωπο με τα πάθη και τα συναισθήματά της ... Μια αίσθηση ήρεμης κίνησης, πλούσιας σε ηχοχρώματα ... Μια μουσική φτιαγμένη για παλάτια ... και ναούς ...

- « ... Η μουσική σου είναι υπέροχη ... Χάνεται κανείς μέσα στη λυρικότητά της ... », του ψιθύρισε, σχεδόν αισθησιακά, στ' αυτί, πλησιάζοντας το πόδι της πιο κοντά στο δικό του, σε μια προσπάθεια να το αγγίξει ... « ... Μόλις τελειώσει η παράσταση, θα σε φυγαδεύσω για λίγο στα καμαρίνια των ηθοποιών, μακριά από τα αρπαχτικά βλέμματα των εν δυνάμει θαυμαστριών σου ... Θέλω να σου δώσω κάτι ... Μη μου το αρνηθείς ... ». Εκείνος συνέχισε να κρατάει τα αισθαντικά μάτια του κλειστά, μέσα στο σκοτάδι, μαγεμένος από το, άγριας ομορφιάς, δημιουργημά του, δίχως να μιλάει ...

- *« ... Τώρα τον βρίσκει.
Ο Πρίαμος να τον χτυπήσει προσπαθεί
Μα το σπαθί το στόχο του δε βρίσκει
Μόνο στη γη κατάχαμα του πέφτει.
Κατόπιν, ο Πύρρος στον Πρίαμον ορμάει
Μες στην οργή του και κείνος ζαστοχεί*

*Μα ο αέρας που ετίναξε η σπαθιά του
Γκρεμίζει τον ανήμπορο το γέρο.
Τότε, η έρμη η Τροία αλαλιασμένη,
Επαραδόθηκε στο παρανάλωμα της φλόγας
Σκύβει στο χώμα, νικημένη και οικτρή,
Με ένα βουητό που παρασέρνει
Του Πύρρου την ακοή. Κι αυτός
Ενώ ο γέρος είναι δίπλα του, σκυφτός
Μετέωρο το ζίφος που κρατά
Σαν δίχως θέληση να 'χει απομείνει
Και έτσι, ακινητεί.
Μα τότε, όπως προτού την καταγίδα ο ουρανός
Αδειάζει από τον ήχο, και μένει λίγο σιωπηλός,
Σιγούν οι άνεμοι και στη γη
Θανατερή σιγή απλώνεται ...
Ως ότου, ζάφνου, μέσα σε πρωτάκουστη βροντή
Του κεραυνού η βουή ξεσκίζει τον αιθέρα
Κι έτσι, μετά του Πύρρου τη λιγόζωη αδράνεια
Όπως χτυπούνε των Κυκλώπων τα σφυριά απ' τα ουράνια
Απάνω στην αθάνατη του Άρη πανοπλία
Έτσι το φοβερό του το σπαθί κινήγησε τη λεία:
Του Πριάμου τη λευκή την κεφαλή.
Εξαποδώ, Θεά Τύχη, γύναιο βρωμερό!
Εσείς, οι άλλοι Θεοί, το θρόνο της γκρεμίστε
Κι από τα χέρια αρπάχτε τον ανίερο τροχό
Και τα συντρίμμια του στους πέντε ανέμους
να σκορπίστε! ... » ....*

Η Έλλη, μ' έναν σιωπηρό αναστεναγμό, έκλεισε και εκείνη ηδονικά τα μάτια και, για δύο ώρες, επέτρεψε στις πιο τρελές φαντασιώσεις της να περιπλανηθούν, μουσικά, μέσα στα χαοτικά μονοπάτια και τους άφατους πόθους του μοιραίου «συνταξιδιώτη» της και του εαυτού της ...

.....

Η κοπέλα του «Ναού της Γνώσεως», τελειώνοντας η παράσταση και βλέποντας τον «απρόσκλητο επισκέπτη» της μαζί με την Έλλη, να τον κρατάει σφιχτά από το μπράτσο και να τον συστήνει περιχαρής στον καλλιτεχνικό της κύκλο, με μάτια που έλαμπαν από ερωτικό ενθουσιασμό, ακούμπησε την πλάτη της σε μια κολώνα του θεάτρου, μακριά από τα περίεργα βλέμματα του κόσμου, και έκλεισε ερμητικά τα βουρκωμένα μάτια της ...

.....

... Οι δυο τους μπήκαν στο καμαρίνι που χρησίμευε για να φυλάει κάποια από τα προσωπικά της αντικείμενα, όσο διαρκούσαν οι πρόβες, κάθε φορά. Ο κόσμος, η μαγεία της παράστασης και όλη η έξαψη της πρεμιέρας, την είχαν σχεδόν μεθύσει από τη παραζάλη ... Σωριάστηκε σε μια καρέκλα, γελώντας δυνατά και φωνάζοντας, εκστασιασμένη:

- «Τα καταφέραμε! Τα καταφέραμε! Υπέροχη βραδιά! Αλλά! ... Δεν μπορείς να πεις! ... Τους τη σκάσαμε λιγάκι! ... Θα αναρωτιούνται, πού έχουμε πάει! ... ».

Έγειρε το κεφάλι της προς τα πίσω, αναστενάζοντας βαθιά, και τίναξε προκλητικά τα μακριά μαλλιά της ...

- « ... Ωστόσο ... Άφησέ τους να μας περιμένουν στο κέντρο ... Η νύχτα, σήμερα, είναι μεγάλη ... ». Σηκώθηκε από την καρέκλα και τον πλησίασε, κοιτάζοντάς τον ερωτικά μέσα στα μάτια ... « ... Άλλωστε ... Οι ηθοποιοί ζούνε τη νύχτα ... ».

Του έπιασε τα χέρια και τον τράβηξε κοντά της ...

- « ... Ξέρεις τι είναι αυτό που σε κάνει να μοιάζεις με τον Ορφέα ; ... Δεν σου το είπα ποτέ ... Θα σου το πω, λοιπόν, σήμερα! ... Το μυστήριο που αποπνέεις ... Ναι! ... Ναι! ... Το μυστήριο ... Και αυτή η ντροπαλοσύνη σου ... Γιατί ... Το ξέρω ... Είμαι σίγουρη ... Από την πρώτη κιόλας στιγμή που σε είδα, το κατάλαβα ... Είσαι ντροπαλός ... Πολύ ντροπαλός ... Όπως και ο γιος μου ... Ο Ανδρέας ... Όμως ... ».

Άρχισε να χαϊδεύει, με αργές κινήσεις των δαχτύλων της, την παλάμη του ...

- « ... Τα πράγματα είναι πιο απλά απ' όσο φαίνονται ... Στο κουτί της αλήθειας που μου χάρισες, υπάρχει χαραγμένη η φράση: *Ή μοίρα μας, μας περιμένει πάντα* ... Συμφωνώ ... Αυτή η *μοίρα*, λοιπόν, είναι εδώ σήμερα ... Και μας περιμένει ... Μην την αφήνουμε άλλο στην αναμονή ... ».
- «Ελλη ... ». Προσπάθησε να αποδεσμεύσει το χέρι του από το δικό της, ενώ εκείνη το έσφιγγε παθιασμένα επάνω της ...
- « ... Σςς ... Μην ταράζεσαι, ομορφιά μου ... Δεν υπάρχει λόγος ... Ο έρωτας δεν θέλει ταραχή ... ».

Οδήγησε αυταρχικά το χέρι του πάνω στο στήθος της και, με τα χείλη της, προσπάθησε να αγγίξει το λαιμό του ...

- «Ελλη ... Σε παρακαλώ ... ».

... Ένας δυνατός πόνος στην πλάτη, τον έκανε να παραλύσει εντελώς, ενώ ένα ανατριχιαστικό ρίγος διαπέρασε τα χέρια και τα πόδια του στη στιγμή ... Η αναπνοή του, ξαφνικά, έγινε πιο γρήγορη ... Ένιωσε να πνίγεται και έγειρε, ενστικτωδώς, το κεφάλι του προς τα πίσω, παλεύοντας απεγνωσμένα να πάρει λίγο οξυγόνο ... Εκείνη, τυφλή από το πάθος, με τα «αδηφάγα» χείλη της, άρχισε να διατρέχει το λαιμό του, κατεβαίνοντας προς το στήθος του, που λυσομανούσε,

μανιασμένο, από τους τρελούς χτύπους της καρδιάς του ... Το αίμα ανέβηκε με ορμή στο πρόσωπό του και «σφύριξε» εκκωφαντικά μέσα στα μηνίγγια του που πάλλονταν και δονούνταν λυσσασμένα ...

... Στο άνοιγμα των πρώτων κουμπιών του πουκαμίσου του από τα δάχτυλά της, η αντίδραση ήταν άμεση. Άρπαξε βίαια το χέρι της, όπως ένα άγριο ζώο αρπάζει το θήραμά του, και με απίστευτη οργή και μένος, πέταξε το μικροκαμωμένο σώμα της πάνω στην αδειανή καρέκλα, αφήνοντάς το μόνο και αβοήθητο ...

- [ΟΦΗΛΙΑ] « ... Μου αρπάζει, ο Άμλετ, τον καρπό, και με κρατάει σφιχτά.
Μετά, κρατώντας, το χέρι του τεντώνει και
φέρνει στο μέτωπο, το άλλο – έτσι, κι αρχίζει να κοιτάει
το πρόσωπό μου με τέτοια επιμονή,
λες και σκεφτόταν να το ζωγραφίσει.
Έμεινε έτσι ώρα. Τέλος, αφού ετράνταξε
το χέρι μου λιγάκι, και το κεφάλι του αργοκούνησε,
δυο-τρεις φορές, μετά έβγαλε αναστεναγμό
τόσο σπαρακτικό τόσο βαθύ,
που σύγκορμος δονήθηκε,
λες και του έβγαине η ψυχή από το σώμα.
Ύστερα, μ' άφησε. Κι έχοντας το κεφάλι γυρισμένο
πάνω απ' τον ώμο
βρήκε το δρόμο του χωρίς να βλέπει.
Ναι, βγήκε απ' την πόρτα δίχως να κοιτάζει,
κρατώντας μέχρι τελευταία στιγμή
το βλέμμα του απάνω μου ... » ...

... Βγήκε, διασχίζοντας το μακρύ διάδρομο του θεάτρου. Σαν τρελός, που ψάχνει μέσα στην νύχτα να βρει καταφυγή από τα πρόστυχα βλέμματα των ανθρώπων που πέφτουν ανελέητα και προκλητικά επάνω του, άρχισε να κατεβαίνει τα μαρμάρινα σκαλοπάτια της ψηλής σκάλας που οδηγούσε στην έξοδο του κτιρίου. Τα δάχτυλά του γλιστρούσαν πάνω στην κουπαστή και εκείνος, παραπαίοντας, άφηνε τον άνεμο της ταραχής και της παραζάλης να τον παρασέρνει ...

Βγήκε έξω, τρεκλίζοντας, μέσα στη νύχτα ... Στο έρημο στενό πεζοδρόμιο, τα βήματά του έμοιαζαν με ήχους από οπλές αλόγων που διαβαίνουν, καλπάζοντας, πάνω σε πέτρινα σοκάκια ... Έφτασε στο αυτοκίνητό του ... Έβγαλε το κλειδί από την τσέπη του για να ξεκλειδώσει ...

Είχε έρθει η ώρα! Αυτή ήταν η ώρα του! Η ώρα που, τόσα χρόνια, περίμενε! Το δόγμα! Το δόγμα του! Η αλήθεια! Η αλήθεια του! Αύριο ... Αύριο έπρεπε να επισκεφθεί το εσωτερικό της γης του ... Αύριο θα το επισκέπτονταν και επανορθώνοντας, θα έβρισκε, επιτέλους, το μυστικό κλειδί ... Το μυστικό του κλειδί ... Αυτό που ανοίγει την πόρτα ... Αυτό που θα έκανε την κερκόπορτα του ναού να υποχωρήσει ...

... Ο ψίθυρος του ονόματος μέσα στα υγρά του χείλη, καθώς το πρόφερε, έκανε το κεφάλι του να τιναχτεί δαιμονισμένα προς τα πίσω ... Προλάβαινε! Ναι! Προλάβαινε! Αύριο το βράδυ, ο Ανδρέας θα τελείωνε το μάθημά του στο ωδείο! ... Θα τον συναντούσε εκεί, στην επιβλητική είσοδο! Το αγόρι θα τον κοιτούσε με το συνηθισμένο θαυμασμό που έκρυβε μέσα στο βαθύ απλανές του βλέμμα! ...

... Αύριο ... Είχε έρθει πλέον η ώρα ...

- « ... Οι αποφάσεις έχουν με βούλα σφραγισθεί,
κι οι δυο μου οι παλιοί συμμαθητές
- τόση τους έχω εμπιστοσύνη, όσο σε οχιές φαρμακερές –
θα 'χουν το πρόσταγμα.
Μπροστά μου αυτοί θ' ανοίγουνε το δρόμο,
και στην καταστροφή θα με οδηγούν.
Ας είναι, έστω. Θα το χαρώ πολύ να δω
από δική του μπόμπα να σκάει ο κανονιέρης.
Να δεις: θα σκάσω το λαγούμι μου,
απ' τις δικές τους τις στοές πιο κάτω μια οργιά,
κι η έκρηξή μου θα τους στείλει στο φεγγάρι.
Ω, το θέαμα θα 'ν' γλυκό: με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια.
Μ' αυτόν θα ξεμπερδέψω γρήγορα.
Θα κουβαλήσω το κουφάρι, στο διπλανό δωμάτιο.
Μητέρα, καληνύχτα. Στ' αλήθεια, ετούτος ο αυλικός,
τώρα είναι σιωπηλός, διακριτικός και σοβαρός
αυτός, που ζωντανός ήταν της φλυαρίας ο αρχηγός.
Έλα, κύριε, σε πάω στο τέρμα της πορείας σου.
Μητέρα, καληνύχτα ... » ...

.....

Ο Ανδρέας, μόλις τον είδε να περιμένει έξω από το κτίριο του ωδείου, στηρίζοντας τον γερμένο ώμο του σε μια κολώνα του δρόμου, ξαφνιάστηκε. Αμέσως, όμως, η έκπληξη παραχώρησε τη θέση της σε μια εκδήλωση αυθόρμητης χαράς και ίσως ... Ίσως και συγκίνησης ... Το πρόσωπο αυτού του νεαρού άντρα ήταν τόσο συγκινητικό για εκείνον ... Τόσο αξιαγάπητο, που σχεδόν του έφερνε δάκρυα στα μάτια, μαζί και με μια φυσική αμηχανία ... Τον πλησίασε με συστολή ...

- «Καλησπέρα Κύριε ... Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω ... Συγχαρητήρια και για τη μουσική σας ... Δυστυχώς δεν μπόρεσα να έρθω στη πρεμιέρα... ».
- «Καλησπέρα Ανδρέα ... Πώς πήγε το μάθημα; ... Σκεφτόμουν ότι θα ήταν καλό να σου δώσω σήμερα το βιβλίο μουσικής που σου υποσχέθηκα ... Τι θα έλεγες να πηγαίναμε στο σπίτι μου για λίγο; ... ». Το πρόσωπό του ήταν ασυνήθιστα σοβαρό. Το αγόρι παραξενεύτηκε ...

- «Μα .. Δεν είναι λιγάκι αργά, Κύριε; ... ».
- «Δεν θα αργήσουμε, Ανδρέα ... Στο υπόσχομαι ... Πρέπει να το πάρεις σήμερα, για να αρχίσεις να μελετάς ... ».

... Προχωρούσαν μαζί, χωρίς να μιλάνε ... Κάπου-κάπου, το αγόρι έριχνε κλεφτές ματιές, για να δει τις αντιδράσεις του. Καμιά αντίδραση, όμως, δεν σκίαζε την αταραξία του προσώπου του ... Προχωρούσε με κατεβασμένο το κεφάλι και, με βλέμμα ανέκφραστο, σχεδόν παγωμένο, κοιτούσε τη λερωμένη άσφαλτο του δρόμου, καθώς τα πόδια τους περνούσαν από πάνω της με γοργό βηματισμό ...

Έφτασαν έξω από την πόρτα του διαμερίσματός του. Ξεκλείδωσε με αργές κινήσεις. Ύστερα ... Όλα έγιναν γρήγορα ... Άνοιξε την πόρτα και, με μια χειρονομία αβρότητας, με την αβρότητα που δεν τον εγκατέλειπε ποτέ, έκανε νόημα στον Ανδρέα να περάσει πρώτος. Τον ακολούθησε και απαλά έκλεισε την πόρτα πίσω τους ...

Πέρασαν στο σαλόνι ... Το αγόρι, ενστικτωδώς, προχώρησε προς το γραφείο του δασκάλου του, που ήταν τοποθετημένο σε μια γωνιά του σαλονιού ... Το γραφείο ήταν γεμάτο παρτιτούρες ... Δεκάδες παρτιτούρες ... Πλησίασε και άγγιξε δειλά μια από τις πολλές ...

-«Γράφετε πάρα πολύ, Κύριε ... Είναι ολοφάνερο ... Μακάρι να μπορούσα και εγώ να σας ... ».

... Το χέρι του γλίστρησε ακαριαία πάνω στις ακίνητες μουσικές νότες, που τον ήχο τους δεν θα τον άκουγε ... Τα χείλη του έκλεισαν μεμιάς και οι λέξεις έμειναν ανείπωτες ... Δυνατό ρεύμα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά του, σαν κεραυνός που πέφτει με οργή και μένος πάνω στην άνυδρη γη ... Ένα διάχυτο μούδιασμα από το απότομο τράνταγμα του κεφαλιού του πάνω στο έπιπλο, χαλάρωσε όλα τα μέλη του σώματός του και τα έκανε να παραλύσουν ... Η ζώνη του παντελονιού του λύθηκε και πετάχτηκε κάτω στο πάτωμα ... Τα χείλη παρέμειναν, για λίγα δευτερόλεπτα, κλειστά, καθώς τα μάτια, θολά και νυσταγμένα, αρνούσαν ακόμη να δούνε την αλήθεια ... Σε λίγο, όμως ... Το αγόρι άνοιξε διάπλατα τα μάτια και τα χείλη του ... και τότε ... Η αλήθεια άρχισε να ηχεί ... Στην αρχή αχνά ... Δειλά ... Συγκρατημένα ... Και αμέσως μετά ... Πιο έντονα! ... Πιο ζωηρά! ... Πιο άγρια! ... Πιο ηχηρά! ... Πιο ηχηρά! ... Ακόμη πιο ηχηρά! ... Και ο ήχος της ήταν βαθύς και πνιχτός ... Έβγαине μέσα από τα σωθικά του παιδιού και δένονταν με τις ανάσες του ... με τη φρενίτιδα από τις παράφορες αναπνοές του ... και με λυγμούς ... Με φριχτούς λυγμούς που τράνταζαν όλο του το σώμα ...

Ο νεαρός άντρας, αντιθέτως, είχε τα μάτια του πεισματικά κλειστά ... Σ 'αυτό το «διονυσιακό δρώμενο», σαν *μύστης*, κρατούσε το βλέμμα του μακριά από την άρρητη μουσική, από αυτή τη μαύρη τελετουργία της ανθρώπινης ηδονής ... Γι' αυτόν υπήρχε μόνο η *αλήθεια* ... Και η αλήθεια είναι πάντα βαθιά κρυμμένη ... Απρόσιτη ... Έπρεπε να βρει το *κλειδί* ... Αυτό το *μυστικό κλειδί* που χρόνια αναζητούσε ... Το *κλειδί* που θα έκανε την *μικρή κερκόπορτα του ναού να υποχωρήσει* ... Σήμερα! ... Τώρα! ... Έπρεπε να το βρει! ...

... Έσφιξε τα δόντια του με λύσσα ... Ο πόνος γινόταν όλο και πιο αφόρητος ... Πόσο πρωτόγνωρος ήταν αυτός ο πόνος για τον νεαρό άντρα! Δεν τον είχε νιώσει ποτέ ... Αυτόν τον πόνο δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ πριν! Ποτέ! ...

... Πέρασε παθιασμένα τα μπράτσα του μέσα από τα μπράτσα του αγοριού και έγειρε, ακόμη πιο βίαια, το ψηλόλιγνο κορμί του, για να αγκαλιάσει και να συγκρατήσει την εφηβική ραχοκοκαλιά που σπαρταρούσε, προσπαθώντας να ελευθερωθεί ... Τα λεπτά εύθραυστα δάχτυλα του παιδιού είχαν γαντζωθεί πάνω στο γραφείο και πίεζαν το έπιπλο απεγνωσμένα ... Αίματα έτρεχαν από τη μύτη και το μελανιασμένο του πρόσωπο ...

... Στάλες ιδρώτα κύλησαν αργά και νωχελικά από τον ωραίο, ψηλό λαιμό και διέτρεξαν το πλατύ στήθος, που ανεβοκατέβαινε ρυθμικά μέσα από βαθιές αναπνοές ... Αυτό το απολλώνιο, ανέγγιχτο και περήφανο σώμα, που τόσοι είχαν ερωτευθεί και ποθήσει και κανένας, όμως, δεν τόλμησε ποτέ, από ιερό δέος, να το αγγίξει, στάλες ιδρώτα το όργωναν τώρα από άκρη σ' άκρη σ' αυτό το βακχικό του χορό ... Αλλά ... Όχι! Όχι! Δεν έπρεπε ακόμη να ανοίξει τα μάτια του! Σε λίγο! ... Σε λίγο! ... Σε λίγο θα έβλεπε την αλήθεια! ... Την αλήθεια του! ... Την αλήθεια του! ...

Και ξαφνικά ... Νάτο! Νάτο, επιτέλους, το κλειδί που χρόνια αναζητούσε! Το είδε! Ναι! Το έβλεπε ολοκάθαρα πλέον! Ήταν μέσα σε ένα ευλύγιστο και εύπλαστο υγρό γυαλί! Αυτό το υγρό γυαλί ... Το διαισθάνθηκε ... Ναι! Ναι! Ήταν σε θέση να το διαισθανθεί! Αυτό το υγρό γυαλί σε λίγο θα έσπαζε! ... Για πρώτη φορά! ... Θα γινόταν χίλια κομμάτια! ... Και μαζί και αυτός! ... Και αυτός θα γινόταν χίλια κομμάτια! ... Για πρώτη φορά! ... Για πρώτη φορά! ... Θα έσπαζε σε χίλια κομμάτια! ... Σε χίλια κομμάτια! ... Σε χίλια κομμάτια! ...

... Έβγαλε έναν πολύ δυνατό αναστεναγμό, σαν να ξεριζώνονταν άγρια κάτι που φώλιαζε μέσα του, εδώ και πολλά χρόνια ... Και το γυαλί ... Αυτό το κρυστάλλινο υγρό γυαλί ... Μετά από τόσα χρόνια ... Έσπασε, τελικά, από έναν αβυσσαλέο σπασμό, σε αμέτρητα κομμάτια, που έπεσαν άτακτα και με οργή πάνω στο έδαφος ...

... Το αγόρι σωριάστηκε στο πάτωμα σαν κακοβαλμένο σακί ... Εκείνος, για κλάσματα δευτερολέπτου, έμεινε μετέωρος μπροστά στο θέαμα που αντίκρισαν τα μάτια του, μόλις τα βλέφαρα άνοιξαν ... Κοίταξε το πάτωμα και, στο μέρος που ήταν πεσμένο το παιδί, είδε κηλίδες από αίμα. Το αγόρι, με χέρια που έτρεμαν από φόβο, σήκωσε αδέξια το παντελόνι του, για να κρύψει την άθλια γύμνια του και την ντροπή του. Προσπάθησε να σηκωθεί από κάτω, πιάνοντας, με τα χέρια του, τα πόδια του γραφείου. Οι πόνοι ήταν έντονοι και δυνατοί. Όταν, τελικά, κατάφερε να σταθεί όρθιο, έστρεψε δειλά το κεφάλι και κοίταξε το δάσκαλό του ...

... Πόσο ταλαιπωρημένο του φάνηκε, εκείνη τη στιγμή, αυτό το θαυμαστό πρόσωπο ... Θεέ μου ... Πόσο εξαντλημένο έδειχνε από τον πόνο και την οδύνη αυτό το λατρεμένο πρόσωπο ... Ξαφνικά, έδειχνε ρυτιδωμένο, σαν να είχε γεράσει μέσα σε λίγα λεπτά ... Όχι! ... Όχι! ... Δεν ήταν το πρόσωπο του δασκάλου του! ... Δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι! ... Εκείνο ήταν ένα ακέραιο, ωραίο, γαλήνιο πρόσωπο! ... Ενώ ... Αυτό εδώ ήταν ένα πρόσωπο ρημαγμένο ... Ένα πρόσωπο τσακισμένο ... Ένα πρόσωπο κατακερματισμένο ... σπασμένο σε χιλιάδες μικρά κομμάτια ... σε αμέτρητα μικρά κομμάτια ...

... Τον πλησίασε, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του, και τα ματωμένα χείλη του σάλεψαν ξεψυχισμένα ...

- «Φίλησέ με ... ».

Εκείνος, έκανε δυο βήματα προς τα πίσω, αποσβολωμένος, όπως ένας υπνοβάτης που κοιτάζει με θολό και ταραγμένο βλέμμα στο κενό ... Έπειτα, κούνησε δυο φορές, σπαραχτικά, το κεφάλι του και με φωνή, που μόλις ακουγόταν, είπε ...

- «Δεν μπορώ Ανδρέα ... Δεν μπορώ ... ».

... Το αγόρι άπλωσε το τρεμάμενο χέρι του, κάνοντας μια τελευταία προσπάθεια να τον αγγίξει, εκλιπαρώντας τον ...

- «Φίλησέ με ...», επανέλαβε με φωνή που την έπνιγαν οι λυγμοί ...

Στη θέα αυτού του αγνού παιδικού χεριού, εκείνος οπισθοχώρησε και άλλο τρομαγμένα ...

Και όπως ο δολοφόνος που ξυπνάει, επιτέλους, από το βαθύ, μοιραίο λήθαργο του εγκλήματος που μόλις διέπραξε, άνοιξε, σαν άγριο θηρίο, την πόρτα και, αλαφιασμένος, χίμηξε έξω, καταμεσής της κατασκότεινης νύχτας ...

.....

... Οι ισχνές ηλιαχτίδες της αυγής πέρασαν μέσα από τα φυλλώματα των ψηλών δέντρων και, ερωτοτροπώντας παιχνιδιάρικα, έσμιζαν τελικά με τα νερά της λίμνης, που λαμπύριζαν κάτω από έναν καταγάλανο, ανάλαφρο αιθέρα ... Δεν ήταν σκουροπράσινα ... Αλλά διαυγή ... Απίστευτα διαυγή ... Ποτέ ... Ούτε, όταν ήταν μικρό παιδί ακόμα, δεν τα είχε δει να είναι τόσο διαυγή ... Τόσο απόλυτα καθάρια, όπως σήμερα ... Τόσο εξαισία, κάτω από τη λαμπρότητα του ήλιου ...

... Έβγαλε τα ρούχα του και τα άφησε στις όχθες της λίμνης ... Γονάτισε και έγειρε το πρόσωπό του στη λεία επιφάνεια της ... Μια τρελή επιθυμία τον συνεπήρε ... Τα βλέφαρα τρεμόπαιζαν και τα μεγάλα μάτια άνοιξαν πλέρια για να αντικρίσουν την πανώρια ομορφιά ... Η λίμνη ... Αυτή η άλλοτε πνιγερή και μουντή λίμνη ... Ω, θαύμα, του ουρανού! Πώς μετατράπηκε σε υπέροχο, κρυστάλλινο καθρέφτη!

Πόσο αισθαντικά μπορεί να γίνανε όλα ξαφνικά! Πόσο όμορφο μπορεί να είναι το κάλεσμα της λίμνης! Και πόσο γλυκά μπορεί να ηχεί η αργόσυρτη φωνή της! ... Χοντρές στάλες κύλησαν αργά από τις άκρες των ματιών του και τάραζαν για λίγο τα ήρεμα νερά της ...

... Για να υπακούσει στη φωνή της, προχώρησε λίγο περισσότερο ... Η απλή πίεση της παλάμης του, ήταν αρκετή για να κρατιέται το σώμα του στην επιφάνεια του νερού, που δεν ήταν ιδιαίτερα βαθύ ...

... Στιγμαία ... σαν από κάποιο παράδοξο καπρίτσιο της καρδιάς ... το μοιραίο μαχαίρι μπήχτηκε βαθιά μεσ' τα σωθικά του ... και εκείνος έγειρε απότομα το κεφάλι του προς τα πίσω, ατενίζοντας, με τα πανέμορφα, λαμπερά του μάτια, το ψηλότερο σημείο του ουρανού ...

... Το επίβουλο νερό γλίστρησε αισθησιακά κατά μήκος του αυχένα του, γέμισε τ' αυτιά του μ' ένα χαρούμενο γιορτινό μουρμουρητό ... Όλα έγιναν μεμιάς κόκκινα ... Μια ζεστή, κόκκινη θαλπωρή τύλιξε το γυμνό, υπέροχο κορμί του ... Αυτή τη θαλπωρή που τόσο αποζητούσε ...

... Και εκεί ... Σε μια αργή περιστροφή της μέσης του, αισθάνθηκε τη ζωή να ξεφεύγει, σαν αέρινη πνοή, μέσα από τα μακριά, λεπτά του δάχτυλα ...

... Τα όμορφα χείλη σάλεψαν ηδονικά στο λεπταίσθητο άγγιγμα του υγρού τάφου ... και μια θανάσιμη οσμή ανέβηκε, αργά και ναυχελικά, μέχρι τα ρουθούνια του ... απ' τα βάθη του νερού ...

.....

-«Ήταν όμορφος ο Νάρκισσος;» ρώτησε η λίμνη.

-«Αυτό ποιος μπορεί να το ξέρει καλύτερα από σένα;» απάντησαν οι Νύμφες. «Από μας πάντα προσπερνούσε, μα εσένα πάντα σε ζήταγε για να ξαπλώσει πλάι σου, να σε θαυμάζει και να καθρεφτίζει στον καθρέφτη των νερών σου την ομορφιά του». Η λίμνη έμεινε για λίγο σιωπηλή. Μετά είπε:

- «Κλαίω για το Νάρκισσο, αλλά δεν είχα καταλάβει ότι ήταν όμορφος. Κλαίω για το Νάρκισσο, γιατί κάθε φορά που έσκυβε στις όχθες μου, εγώ μπορούσα να βλέπω, στα βάθη των ματιών του, την αντανάκλαση της δικής μου ομορφιάς ... »

.....

Ο δημοσιογράφος σταύρωσε τα χέρια του πάνω στο οβάλ τραπέζι και, αφήνοντας τον αέρα να εκπνεύσει εντελώς μέσα από τα πνευμόνια του, είπε, με ένα στοχαστικό τόνο στη φωνή:

- « ... Λοιπόν, Κύριε Καθηγητά. Ποιο θα μας λέγατε, επομένως, ότι είναι το προφίλ του *''Σωτήρα Νάρκισσου''*; ».

Ο Καθηγητής Ψυχιατρικής ανακάθισε για λίγα λεπτά στην περιστρεφόμενη κομψή καρέκλα του και, με επιστημονική αυτοπεποίθηση, απάντησε:

- «Συνήθως δείχνει γεμάτος αρετές και προτερήματα, σπεύδει να βοηθήσει, νοιάζεται και φροντίζει τους άλλους. Σχεδόν πάντα, αυτός ο τύπος νάρκισσου εμπλέκεται σε ανισόρροπες σχέσεις, τα δίνει όλα μονομερώς, κουράζεται, εκνευρίζεται και ρωτάει: *''γιατί δεν ικανοποιούνται επιτέλους οι δικές μου ανάγκες;''* Πίσω από αυτή την αρχικά θετική εμφάνιση, κρύβεται η μεγαλομανία του τύπου: *''μόνο εγώ μπορώ ν' αλλάξω τα πράγματα''*. Θέλει να έχει τον έλεγχο των πραγμάτων και κυνηγά το συναίσθημα και τις ανεκπλήρωτες ανάγκες του. Πρόκειται, όμως, για έναν «τοκογλύφο» των συναισθημάτων και των σχέσεων, αφού για ό,τι δώσει, το ζητάει πίσω φορτικά και στο πολλαπλάσιο με οδυνηρές συνέπειες και τραγικά αποτελέσματα, όπως αποδεικνύει, άλλωστε, και η πράξη ...».

- «Να υποθέσουμε, άρα, ότι πρόκειται για ένα είδος *''δογματικών''* ανθρώπων; Θέλω να πω: Υπακούουν, μήπως, σε κάποιο *''δόγμα''*, με το οποίο και πορεύονται στη ζωή τους αυτοί οι άνθρωποι, Κύριε Καθηγητά;».

- «Έχετε απόλυτο δίκιο. Έτσι ακριβώς είναι, όπως χαρακτηριστικά το είπατε. Είναι άνθρωποι *''δογματικοί''* και το *''δόγμα''* τους, θα λέγαμε, ότι συνοψίζεται στο εξής: *''Τίποτα δεν μπορείς να αγαπήσεις και να μισήσεις, αν πρώτα δεν το έχεις γνωρίσει καλά''*. Σύμφωνα, όμως, με αυτό το *''δόγμα''* που έχουν πλάσει στο μυαλό τους, δεν έχουμε το δικαίωμα να αγαπάμε ή να μισούμε τίποτα, εάν, προηγουμένως, δεν έχουμε αποκτήσει μια βαθιά γνώση γι' αυτό. Η ακόρεστη δίψα τους να διεισδύσουν στη γνώση όλων αυτών που τους περιβάλλουν και να ερευνήσουν, με μια ψυχρή κυριαρχία, τα πιο απρόσιτα μυστικά της κάθε τελειότητας, τους έχουν καταδικάσει, εκ των προτέρων, να είναι οι ίδιοι τους «ημιτελείς». Και αυτό, γιατί, όταν φθάσουμε στη γνώση, δεν μπορούμε ούτε να αγαπήσουμε ούτε να μισήσουμε πια. Βρισκόμαστε πέρα από το μίσος και την αγάπη. Αντί να αγαπάμε, παραδινόμαστε στην έρευνα, με αποτέλεσμα να μείνουμε για πάντα ανολοκλήρωτοι, και στο σώμα και στην ψυχή. Αυτού του τύπου οι άνθρωποι, θα λέγαμε ότι, ύστερα από μια παιδική περίοδο διανοητικής δραστηριότητας στην υπηρεσία σεξουαλικών ενδιαφερόντων, έφθασαν να ανυψώσουν, σε ένστικτο για έρευνα, το μεγαλύτερο μέρος της λίμπιντό τους, αντί να το διοχετεύσουν σε μια ισορροπημένη ερωτική ζωή, με ό,τι συνεπάγεται αυτό ... Αυτή είναι η τραγική αλήθεια και το μυστικό της ύπαρξής τους ... ».

... Ο δημοσιογράφος στερέωσε καλύτερα τα μικρά στρογγυλά γυαλιά του. Έριξε μια φευγαλέα ματιά στα χαρτιά του, πριν τα σηκώσει από το τραπέζι και σηκωθεί και εκείνος όρθιος, κρατώντας τα πλέον στα χέρια του. Έπειτα, κοιτάζοντας εκ περιτροπής, μια τα χαρτιά του και μια την κάμερα που τον «έπαιρνε» σε ολόσωμη εμφάνιση, είπε σ' έναν πιο ανάλαφρο τόνο αυτή τη φορά:

- «Και πριν κλείσουμε αυτή την ενημερωτική εκπομπή, με την ελπίδα ότι ρίξαμε φως, έστω και σε μια μικρή πτυχή αυτής της διαταραγμένης προσωπικότητας, πέστε μας, σας παρακαλώ, Κύριε Καθηγητά, τι είναι αυτό που προκαλεί τη ναρκισσιστική διαταραχή της προσωπικότητας;».

... Ο Καθηγητής κούνησε δυο-τρεις φορές το κεφάλι του, θέλοντας να επισημάνει, μάλλον, με τη «σημειολογία» αυτής της κίνησης, την ανάγκη να προβεί και σε άλλη μια απάντηση που θα μπορούσε να δια φωτίσει το κοινό, σαν απαύγασμα όλων των προλεχθέντων:

- «Εξακολουθεί να μην είναι ξεκάθαρο, αν η παθολογία του ναρκισσισμού είναι το αποτέλεσμα γενετικού σφάλματος ή δυσλειτουργικών οικογενειών και λανθασμένης ανατροφής του παιδιού, ή ακόμα άνομων κοινωνιών και διαταραγμένων διαδικασιών κοινωνικοποίησης. Σύμφωνα με την ψυχαναλυτική θεωρία, όλοι οι άνθρωποι είναι νάρκισσοι στην αρχή της ζωής τους: τα βρέφη και τα παιδιά προσχολικής ηλικίας θεωρούν ότι είναι το κέντρο του σύμπαντος, τα πιο σημαντικά, παντοδύναμα και παντογνώστα όντα. Σε αυτή τη φάση της ανάπτυξης, το παιδί θεωρεί ότι οι γονείς είναι σχεδόν μυθικές φιγούρες, αθάνατοι και με τεράστια δύναμη, που υπάρχουν απλώς και μόνο για να ικανοποιούν τις ανάγκες του παιδιού, να το τρέφουν και να το προστατεύουν. Το παιδί βλέπει, τόσο τον εαυτό του, όσο και τους άλλους, ανώριμα. Πρόκειται για τον πρώιμο ναρκισσισμό της ψυχοδυναμικής θεωρίας. Αναπόφευκτα, η πραγματικότητα γρήγορα διαβρώνει αυτές τις πεποιθήσεις και προσγειώνει το παιδί στον αληθινό κόσμο. Η προσαρμογή είναι μια διαδικασία απομυθοποίησης. Αν αυτή η διαδικασία είναι απότομη, αντιφατική, απρόβλεπτη, αυθαίρετη κι έντονη, ο ψυχικός τραυματισμός του βρέφους είναι μεγάλου βαθμού. Σε αυτή τη διαδικασία, οφείλουμε να πούμε ότι, σημαντική είναι και η συναισθηματική υποστήριξη από τους γονείς. Σε περίπτωση που λείπει, η αίσθηση της αυτοπεποίθησης και της αυτοεκτίμησης στην ενήλικη ζωή τείνουν να έχουν διακυμάνσεις, από την υπερβολική εκτίμηση στην υπερβολική υποτίμηση. Συμπερασματικά, λοιπόν, θα λέγαμε ότι οι νάρκισσοι εξελίσσονται έτσι, λόγω κάποιας πικρής απογοήτευσης ή ριζικής απομυθοποίησης νωρίς στη ζωή τους. Αλλά ... και οι τραυματικές εμπειρίες στην παιδική μας ηλικία ... ή οι δυσλειτουργικές οικογένειες μέσα στις οποίες ζούμε ...». Ο Καθηγητής κοντοστάθηκε, για λίγα λεπτά, ξεροβήχοντας, προσπαθώντας, εμφανώς, να διώξει κάτι που τον ενοχλούσε στο λαιμό ... « ... όπως είναι φυσικό ... συντελούν στην εμφάνιση της διαταραχής αυτής στην ενήλικη ζωή μας ... ».

- «Σας ευχαριστώ θερμά, Κύριε Καθηγητά, για τη σημερινή σας παρουσία στην εκπομπή μας. Καλό βράδυ να έχετε. Καλό βράδυ και σε εσάς, αγαπητοί τηλεθεατές, που μείνατε μαζί μας, μέχρι αυτή την ώρα, από τα σπίτια σας. Ελπίζω να καταφέραμε να σας ενημερώσουμε για ένα θέμα που, κατά την γνώμη μας, είναι σημαντικό. Άλλωστε, ο ναρκισσισμός, στην εποχή που ζούμε, αφορά όλους μας! Ας μην το ξεχνάμε αυτό! Εμείς ανανεώνουμε το ραντεβού μας για την άλλη Τρίτη! Μέχρι τότε, να είστε καλά!».

- «Και εγώ, σας ευχαριστώ, Κύριε Οικονόμου, για τη φιλοξενία σας. Καλό βράδυ και καλή συνέχεια στο δύσκολο έργο σας, αυτό, της ενημέρωσης ... ».

Τ Ε Λ Ο Σ

